

КОНИМЕЙСЪН

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

ДВАЧКАТА

КОНИ МЕЙСЪН ДИВАЧКАТА

Превод: Славянка Мундрова

chitanka.info

Кити О'Шей от години живее извън закона. Когато родителите ѝ умират, тя влиза в прословутата бартънска банда, с която започва да краде коне и да ограбва банки. Преоблечена като момче, тя е сигурна, че никой няма да я познае. Никой... освен най-новият член на бандата — Райън Дилейни. Единствено той не може да бъде заблуден от маскарада ѝ. И единствено той разбира, че под дрипите бие горещо женско сърце. Сърце, което е готово за любов.

За да изпълни последната воля на един умиращ, Райън се внедрява в бартънската банда с надеждата да разбере нещо за изчезналата му незаконна дъщеря. Не е сънувал дори, че ще я открие маскирана като опасен бандит. Лесно е да отвлече Кити от престъпните ѝ приятели. Но много по-трудно е да озапти желанията, които малката дивачка разпалва у него.

ПРОЛОГ

Тусон, Аризона, 1884

Мъжът в леглото умираше. Райън Дилейни знаеше, че не след дълго той ще издъхне.

— Ти си последната ми надежда, Райън — изхърка Бърт Лаури. — Нямам синове, никакви роднини мъже, към които да се обърна. Затова писах на баща ти, моя най-добър приятел, и го помолих за помощ. Съжалявам, че не знаех, че баща ти е мъртъв. Не си пишехме редовно. Но искрено ти благодарям, че дойде, Райън. Ако можеш да намериш изчезналата ми дъщеря, ще ощастливиш един умиращ.

Главата на Бърт падна отново на възглавницата, в крехкото му тяло почти не беше останала енергия. Райън изведнъж разбра, че наистина иска да помогне на Бърт да намери дъщеря си. Онова, което беше започнало като лудория, приключение, различно от баналния живот в ранчото, бързо се беше превърнало в милосърдна мисия.

— Ще се постарая — обеща Райън, — но трябва да знам повече, отколкото ми е известно сега. Ще ми разкажеш ли за дъщеря си и къде би могла да бъде намерена?

Внезапно вратата на спалнята се отвори и вътре влезе зашеметяваща тъмнокоса красавица.

— Татко Бърт! Госпожа Дюи ми каза, че имаш посетител. Сигурен ли си, че можеш да му правиш компания?

Живият ѝ поглед пропътува по Райън от горе до долу, после тя му отправи блестяща усмивка, очевидно харесала видяното.

— Аз съм Тереза Каулинг, доведената дъщеря на Бърт. Струва ми се, че не сме се срещали.

— Това е Райън Дилейни, Тереза. Дошъл е по моя молба — обясни Бърт. — Знаеш колко време се опитвам да намеря дъщеря си. Е, Райън ще ми помогне. Той е син на мой стар приятел.

Тереза изгледа недоволно Бърт.

— Губиш времето на господин Дилейни, татко Бърт. Каза ли ми колко пари си похарчил досега в опити да намериш момиче, което

може би е мъртво? Аз съм изцяло дъщерята, от която имаш нужда, макар че не нося твоята кръв.

— Хайде, Тереза — заувещава я Бърт, — вече говорихме за това. Докато има надежда, няма да се откажа да търся Катрин.

Преценяващият поглед на Райън Женкаря се спря върху Тереза. Тъй като много добре познаваше нежния пол, той веднага забеляза чувствената ѝ натура. Сигналите, които му пращаше тя, бяха нещо повече от обикновен интерес. Много добре осъзнаваше екзотичната ѝ красота, пищното ѝ тяло, поканата в сините ѝ очи. Той знаеше, че тя преценява интереса му към нея точно така, както той оценяваше нейния интерес към него. Стори му се, че е отгатнал правилно намеците ѝ, и се запита какво ли би станало ако отведе в леглото си. Реши, че това приключение ще се окаже по-приятно, отколкото си го беше представял.

Обуздавайки непокорните си мисли, Райън със закъснение осъзна, че Бърт продължава да му говори, и отдалечи вниманието си от изкусителната падинка, ясно видима над квадратното деколте на роклята на Тереза.

— Не обръщай внимание какво говори Тереза, Райън — казваше Бърт. — Тя мъничко ревнува. Имаше вниманието ми само за себе си през всичките тези години и още не е приела факта, че имам родна дъщеря. Не можах да повярвам, когато научих за Катрин преди шест години.

Вниманието на Райън се изостри.

— Научил си за Катрин преди шест години?

— Тогава получих писмо от Рина Джонсън, жена от моето минало. Тя ми писа, че имаме дъщеря. — Той се взря нанякъде, суровите му черти омекнаха. — Влюбих се в Рина почти преди двайсет години. Имахме кратка, но страстна история. Щях да се ожения за нея, ако не се беше наложило да се ожения за една заможна вдовица. Не си бях платил данъците и малко оставаше да изгубя ранчото си.

— Татко Бърт! — извика ужасена Тереза. — Да не би да казваш, че си се оженил за майка ми заради парите ѝ?

— Горещо-долу така е, Тереза, макар че се привързах към Лиона, след като се оженихме. А когато ти пристигна тук като израснала жена, се държах с тебе така, сякаш си моя кръв.

— Моля те, продължавай — каза Райън, забелязвайки бледнината на Бърт.

Не можеше да обещае, че наистина ще намери изчезналата му дъщеря, но нещо в тази осуетена любов го заинтригува.

— Писмото на Рина съобщаваше, че тя умира и че иска да отгледам дъщеря ни след нейната смърт. Омъжила се за мъж на име Дики Джонсън, когото описваше като пияница и женкар, и не искала той да възпитава Катрин след смъртта ѝ. Отначало помислих, че това е измама, и не направих нищо. Но колко повече мислех, толкова повече започвах да вярвам, че наистина имам дъщеря от Рина. Продължителното боледуване на Лиона и смъртта ѝ отложиха разследванията ми. Мина цяла година от деня, в който получих писмото на Рина, до деня, в който наех частен детектив. Забавянето ми струва скъпо.

— Рина пишеше ли къде да намериш Катрин?

— Двете живеели в Тумбстоун с Дики Джонсън, когато е пунала писмото. И Рина, и Дики били умрели и погребани, когато детективът, когото наех, пристегнал в Тумбстоун. Научил, че Рина наистина имала дъщеря на име Катрин. Но девойката изчезнала след смъртта на Дики. Наех агенти от „Пинкертън“ да я проследят, но не намериха никакви следи от момичето. Открили обаче къщата, където Рина и Катрин живеели с Джонсън. Била в южния край на Тумбстоун и доколкото ми е известно, още си стои празна. Научили и още нещо важно. Джонсън имал син на име Леке, който напуснал града преди години и май върлувал с бандата на Бартън. Може би, ако намериш Леке, това ще бъде добро начало.

— Как е умрял Дики Джонсън? — запита Райън.

— Около месец след смъртта на Рина го хванали, че мами на покер, и го застреляли.

Блестящите зелени очи на Райън се присвиха замислено.

— Това не е много.

— Това... е всичко... което имам — каза Бърт със забележимо отслабнал глас.

— Татко Бърт има нужда от почивка — обади се Тереза, хващайки Райън за ръката, и го поведе към вратата. — Ще поговорите пак по-късно.

Райън излезе, без да протестира, мълчаливо съгласявайки се с Тереза. Затвори тихо вратата зад себе си и я придружи надолу по стълбите към удобната приемна. Отпусна се на един пухкав диван и протегна дългите си крака.

— Сигурно си уморен — каза Тереза, сядайки до него.

Помести се по-близо и той долови полъх на теменужки. Винаги беше харесвал теменужките.

— Малко. Доста път е дотук от Драй Гълч, Монтана.

— Тусон е далеч от всичко — отвърна тя моментално. — Понякога ми се иска... — Изречението ѝ увисна недовършено и тя се усмихна многозначително на Райън. — Женен ли си, Райън?

— Женен? Аз? Ха! Този ден никога няма да настъпи — изрече той убедено. — Братята ми се поддадоха, но бракът не е за мене. Жените са толкова много, защо да се спирам само на една.

— Бих се обзаложила, че си целувал много момичета — изрече свенливо Тереза.

Усмивка на завоевател блесна в зелените очи на Райън.

— Печелите този бас, госпожице Каулинг.

— Казвай ми Тереза, аз ще те наричам Райън. Бас държа, че не си срещнал най-подходящата жена, затова си против брака.

— Няма най-подходяща жена — отсече Райън.

Взря се в устните ѝ. Пълни, сочни и червени, те бяха леко разтворени, сякаш го подканваха. Той се усмихна вътрешно. Всичките му инстинкти му казваха, че Тереза е узряла за лек флирт. Ако е толкова благосклонна, защо пък той да се противопоставя? Не възнамеряваше да замине, преди да научи всичко, което знаеше Бърт за дъщеря си Катрин, а междувременно една малка закачка с Тереза щеше да отпъди скуката. Докато дойдеше време да замине, Тереза щеше да разбере как точно Райън Женкаря си е спечелил прозвището.

1

Тумбстоун, Аризона, 1884

— Трябва ли да тръгваш, Райън? — нацупи се Тери, протягайки се върху него. — Следващото е безплатно, ако останеш още малко.

Райън Женкаря й се ухили дяволито?

— Много ме изкушаваш, скъпа, но вече останах повече, отколкото трябваше. Дойдох за сведения, не за секс — взе да извърта той.

— Няма нищо лошо да получиш и двете — изкикоти се Тери, отърквайки обемистите си гърди о голата му кожа. — Пък и красиви зеленооки мъже като тебе не пресичат често пътя ми. Анджи винаги взема младите за себе си. Ако не беше заета, когато ти дойде, щеше да те грабне със сигурност.

— Никога не бих устоял на красива жена — отбеляза Райън, докато разтваряше краката й и навлизаше в горещата й сърцевина.

Тери изписка възторжено и се отдаде на изкусното любене на Райън. Той беше единственият мъж, който не се държеше с нея като с проститутка просто защото тя беше такава.

Райън свърши с обличането и се измъкна от ослепително украсената стая на Тери, премисляйки информацията, която беше научил след пристигането си вчера в Тумбстоун.

Тери му беше казала, че Леке Джонсън не е неизвестен в Тумбстоун, макар да не знаеше нищо за семейството му. Бандата на Бартън също често идваше тук, макар че отдавна не ги бяха виждали в града. Райън знаеше, че най-добрият източник на информация обикновено е местният вертеп, затова най-напред отиде в „Кафеза“. Не беше имал намерение да се забърква с някое от момичетата, но не можеше да устои на това, което правеше най-добре. Имаше сериозно намерение един ден да се върне и да пробва Пат, Бев и Лий. Според него в „Кафеза“ бяха най-добрите проститутки в Аризона. Мама Мери, както нежно наричаха съдържателната, държеше дяволски приличен дом.

Слънцето точно се канеше да залезе, когато Райън излезе от „Кафеза“ и се запъти към банката, за да изтегли пари с кредитното писмо, което носеше от дома си. Понеже имаше двама клиенти, когато влезе в банката, той спря да прочете афишите, залепени на една стена. След кратък преглед се обърна настрана, но после пак се върна към афиша. Повторният поглед му представи рисунка на мъж, който му изглеждаше странно познат.

Рисунката беше груба, но сходството беше несъмнено, чак до брадата, която Райън беше пуснал в последните седмици. Мъжът на афиша за издирвани лица странно много приличаше на него. Вгледа се по-внимателно, без да съзнава, че банковият чиновник го наблюдава. Афишът идентифицираше мъжа като разбойник, търсен за няколко банкови обира в Тусон и Юма. Имаше няколко псевдонима. Райън потърка брадата си, питайки се дали без нея още ще прилича на разбойника.

Обърна се, видя, че другите двама клиенти са си свършили работата, и се приближи към гишето. Чиновникът продължи да го гледа втренчено, местейки очи между Райън и афиша. Когато Райън бръкна в джоба на кожата си жакет, за да извади кредитното писмо, уплашеният чиновник започна силно да трепери.

Без да знае какво да направи, Райън каза:

— Искам...

Изречението му свърши внезапно, когато чиновникът започна да вади пари от чекмеджето и да ги трупа пред него.

— Не стреляйте, господине — замоли се чиновникът. — Просто вземете парите и си вървете.

Зашеметен, Райън изрече:

— Не разбирате. Аз искам...

— И-има още в сейфа — заекна чиновникът, бутайки парите към него.

Вече доста раздражен, Райън поклати глава, когато най-накрая разбра. Дали Пиърс и Чад няма да си правят майтап с него, че някои го е взел за банков обирджия? Засмя се на странното понятие. Но колкото и смешна да беше ситуацията, Райън знаеше, че трябва да сложи край, преди да е стигнало по-далече.

— Слушайте, аз не съм...

Внезапно вратата на банката се отвори и вътре влязоха четирима мъже. Шапките им бяха ниско нахлупени, за да скрият отчасти лицата, а пистолетите им бяха извадени и готови за стрелба.

— Никой да не мърда — изръмжа единият от мъжете. Даде знак на чиновника с пистолета си. — Трупай парите тук и не се потривай.

Осъзнал със закъснение, че парите вече са натрупани на тезгяха, той бутна шапката си с дулото на пистолета и каза:

— По дяволите!

— Пригответе ни е парите, Били — каза мъжът, застанал до онзи на име Били.

— Млъквай, Леке. Дай да си помисля — изръмжа Били.

Когато Райън чу Били да нарича другаря си Леке, разбра, че е попаднал на обир, и то от бандата на Бартън. И мъжът, когото той търсеше, стоеше само на няколко стъпки от него. Райън се взря в Леке Джонсън, питайки се как, по дяволите, се предполага да го пита за Катрин, докато гледа в дулото на пистолет.

Скачащият поглед на Били Бартън се премести от чиновника върху Райън, а после върху парите, струпани акуратно на тезгяха. Райън усети точния миг, когато онзи осъзна какво става, защото очите на разбойника се присвиха изненадано.

— Ама че работа — изкудкудяка Били. — Този тук май е имал същата идея като нас.

— Той е един, ние сме четирима, Били — каза Леке. — Да вземаме парите и да се махаме оттук. Не е здравословно да оставаме повече.

Райън помисли за умирация Бърт и разбра, че не може да позволи на Леке да се измъкне толкова лесно. Можеше повече да не го намери. Затърси отчаяно отговор на дилемата си и го намери. Изоставяйки всякаква предпазливост, изрече:

— Има достатъчно пари за всички ни. Само искам честен дял. Ще яздя с вас и можем да ги разделим по-късно.

— Защо да вземаш дял? — изръмжа Били.

— Защото бях тук пръв — изрече с равен глас Райън. — И понеже ще ви последвам до ада и обратно, ако не го получа.

— Куражлия си, господине — каза Били след известен размисъл. — Ще си получиш дела, ако излезеш жив от града. — Даде знак на

хората си да започнат да сипват парите в дисагите, които бяха донесли със себе си. — Разчистете и сейфа — беше следващата му заповед.

Леке веднага започна да я изпълнява.

След броени минути Райън изскочи заедно с бандитите на Бартън и във вените му препускаше адреналин, докато се качваше на коня си. Никога и в най-дивите си мечти не си беше представял такова нещо. С ъгъла на окоото си зърна младо момче, облечено в торбести дрехи, да чака с конете на бандитите. После чу изстрел и извърна очи назад към банката.

Възвърнал смелостта си, банковият чиновник стоеше на вратата, размахвайки пистолет, и викаше:

— Бандата на Бартън! Ограбиха банката!

Бандитите се бяха качили на конете си и се готвеха да отпрашат, когато чиновникът улучи. Райън видя Леке да пада от коня си и да замира на място на сред пращия път. Стреснато осъзна, че бандитите нямат намерение да се връщат за падналия си другар. Те препускаха по пътя, сякаш дяволът ги гонеше по петите. Райън за миг се стресна и тогава видя две неща.

Шериф Уайът Ърп се втурна към падналия разбойник, докато момчето с торбестите дрехи, което беше останало пред банката като наблюдател, се смъкна от коня си и коленичи до Леке. Понеже Райън повече или по-малко беше определил съдбата си, когато се беше присъединил към бандата на Бартън, нямаше друг избор, освен да бяга с бандитите. Но като видя момчето на колене до ранения си другар, това го спря. Очевидно то нямаше представа на каква опасност се излага, като не бяга.

Подтикван от загриженост за момчето, действайки чисто инстинктивно, което Пиърс би нарекъл проява на абсолютна глупост, Райън подкара коня си към момчето. Времето изтичаше. Още малко и хората на закона щяха да ги заловят, а любопитни граждани бяха наизскочили от магазините и къщите. Решен да стигне пръв до момчето, Райън пришпори коня си и се наведе, за да грабне момчето и да го настани пред себе си. Покрай него профучаха куршуми, но той прикри момчето с тялото си и остави коня да препуска с всички сили.

— Стой мирно! — извика Райън, когато усети, че момчето се размърдва.

— Копеле такава! Пусни ме! — викна момчето, борейки се с менгемето, в което го държаха ръцете на Райън. — Няма да оставя Леке.

— Неблагодарно хлапе. Не си рискувах живота, за да те видя на бесилката — изръмжа Райън. — Трябва да настигнем другите. Май са се запътили към границата. Щом минем оттатък, все ми е едно какво ще правиш с живота си.

Това затвори устата на хлапето, защото то утихна. Не след дълго настигнаха останалите бандити и пресякоха границата с Мексико. Спряха на лагер край един поток, когато стана твърде тъмно, за да продължат. Момчето се смъкна от коня и изчезна, докато Райън се грижеше за животното си. Видя го по-късно да седи далече от другите при лагерния огън и да дъвче парче пастърма. Нещо у момчето не даваше мира на Райън, но за нищо на света не можеше да разбере какво е.

Райън още мислеше за хлапето, когато Били Бартън дойде при него.

— Ако Леке беше тук, щеше да ти благодари, че се погрижи за Кит. Леке дойде заедно с него при нас. И двамата бягали от закона. Кит беше млад, но нямах нищо против да остане, стига да участва наравно с нас.

— На колко години е Кит? — запита Райън.

Били почеса рошавата си сплъстена коса.

— Не знам точно. Шестнайсет или седемнайсет, така мисля. Беше дете, когато Леке го доведе. Язди с нас вече четири или пет години. Порасна малко оттогава, обаче не особено много. Джонсън ще му липсва.

— Кит сигурно добре е познавал Джонсън — изрече внимателно Райън.

Били вдигна рамене.

— Колкото и всички останали тук. Защо?

— Просто така. Чувствам се донякъде отговорен за хлапето. Ще го наглеждам, ако искате.

Ако Кит е бил толкова близък с Леке, като казваше Били, значи трябва да знае нещо за Катрин, помисли си Райън.

Били го изгледа пресметливо.

— Така ли молиш да те вземем в бандата?

Райън се ухили.

— Надявах се вие да ме помолите.

— Даже не ти знам името.

— Райън.

— Райън кой?

— Има ли значение?

— Не особено. Банката в Тумбстоун първата ли ти е?

— Нито първата, нито последната — излъга Райън. — Обикновено работя сам, но нямам нищо против да действам с вас. Какво ще кажеш?

Ето го вълнението, за което Райън беше копнял, когато беше напуснал дома си! Възбудата от това, което щеше да прави, трепетът на опасността изпращаше вълни от адреналин през тялото му. Ранчото не можеше да се сравнява с такова приключение. Точно сега той нямаше време да мисли за последиците от глупостта си.

— Щом Леке го няма, мисля, че още едно дуло няма да ни бъде излишно — каза Били. — Горкото копеле ще увисне на въжето, ако вече не е ритнало камбаната. Кит не го бива по време на грабежите, затова не можем да разчитаме на него. Държим го, защото готви сносно и го бива с конете. Работата в Тумбстоун е едва третият път, когато идва с нас. Обикновено наблюдава отвън, докато сме вътре в банката.

— Няма да съжалявате — каза ободрен Райън.

— Гледай да е така — предупреди го Били. — Ей, момчета — викна той, привличайки вниманието на другите бандити. — Този тук е Райън. Идва с нас пробно. Онова грозотило с кривия нос насреща е Кланк — продължи с представянето Били. — Метисът е Дуранго. Вече познаваш Кит.

Райън кимна на всекиго поотделно и беше възнаграден с ответни изгрухтявания. От всички, с изключение на Кит, който не му обръщаше внимание.

— По-добре да лягаме, ако искаме утре да станем рано — прозя се Били. — Трябва известно време да се крием, така че не очаквай да действаме, докато не захладнее.

— Почивката ще ми се отрази добре — отвърна Райън, докато Били и другите се вдигаха и отиваха да разгъват одеялата си.

Принудителното бездействие беше добре дошло за Райън. Възнамеряваше да остане само колкото да разбере какво знае Кит, ако знае изобщо нещо за Леке Джонсън и несъщата му сестра Катрин.

Райън загледа с присвити очи как Кит се отдалечава от лагерния огън, далече от останалите мъже, и се увива в одеялото си. Движенията му бяха прекалено грациозни за момче и изглеждаше слабичък за възрастта си. Раменете му сякаш се тресяха и Райън се запита дали не плаче. Очевидно Леке му е бил като брат и за момчето сигурно е било мъчително да го остави в ръцете на несигурна съдба.

Усещайки съчувствие — и нещо, което не можеше да определи, — Райън мина през спящите мъже и отиде до мястото, където Кит лежеше в одеялото си. Райън коленичи и го докосна по рамото.

Кит скочи.

— Махай си мръсните ръце от мене! — изсъска той. — Завлечи си задника на одеялото си и ме остави на мира.

Райън се отпусна на пети, изненадан от незаслужените хули.

— Само исках да се уверя, че си добре.

— Нищо ми няма — изфуча намусено момчето, докато се наместваше обратно на одеялото. — Извинявай — добави мрачно. — Малко уиски ще ми дойде добре.

— Съжалявам, нямам уиски. Знам, че с Леке сте били приятели. Мислех, че може да ти е самотно.

— Сбъркал си, господине. Не съм бебенце.

Райън се загледа в момчето и погледът му се спря на обърканата руса коса, късо подстригана, после слезе по смешно дългите златисти мигли, правия нос и плътните устни. Нещо трепна у него. Състрадание? Милост? Трудно му беше да го опише, докато не опознаеше момчето по-добре. Но знаеше едно. Това беше едно мръсно, цапнато в устата хлапе, на което мястото му беше в училището, а не при банда разбойници. Ръцете и лицето му бяха толкова изцапани, че той едва различаваше гладката му челюст под цялата мръсотия.

Райън стана рязко.

— Извинявай, че се опитах да се държа приятелски. Нямам нужда някакво цапнато в устата хлапе да ме ругае. Лека нощ, пикльо.

След като се разходи зад дърветата, за да се облекчи, Райън се настани да нощува. Но сънят бягаше от него. Лежа буден дълго време, мислейки за неочаквания обрат, който беше направил животът му. Ако

Пиърс и Чад знаеха какво е направил, щяха да го убият. Това му беше лошото да имаш двама по-големи брата. И двамата се опитваха да му казват как да управлява живота си. Това беше основната причина той да напусне Драй Гълч. Това и отвратителното брачно блаженство, което и двамата му братя като че ли бяха намерили. Любов и брак. Може да беше добре за братята му, но със сигурност не беше състояние, към което той лично да се стреми.

Не, сър, помисли той, усмихвайки се на себе си. Райън Женкаря харесваше най-различни жени, почти толкова, колкото и жените го харесваха. Ако имаше нещо, което да познава добре, това бяха жените. Не че не го забавляваха добрите сбивания, когато му паднеше случай. Той и братята му не се бяха прославили като побойници просто така. Но сега, когато Пиърс и Чад имаха съпруги и семейства, на него оставаше да поддържа репутацията, спечелена от братята Дилейни.

Последната мисъл на Райън, преди да заспи, беше, че може би този път е отхапал по-голям залък, отколкото може да преглътне. Попадането откъм лошата страна на закона беше ново преживяване. Надяваше се да не доживее момента да съжалява за безразсъдството си.

Събуди се от изкусителната миризма на кафе и бекон. Отвори очи и видя разбойниците да се размърдват. Тъкмо се беше зазорило, странна сива светлина обливаше осеяната с мескитови храсти земя. Райън събра постелката си и отиде при потока, за да се измие и да обръсне наболата брада. Тъкмо беше на колене край водата, за да измие сапуна за бръснене от лицето си, когато чу стъпки зад гърба си. Извърна се рязко и ръцете му се стрелнаха към пистолета. Видя Кит да стои зад него и се успокои.

Начумереното изражение на Кит остави у Райън впечатлението, че на момчето не му е особено приятно да го види.

— Какво правиш тук? — запита Кит.

— Същото, което и ти, предполагам. Само че ти имаш повече нужда от мене. Никога ли не се миеш? Виж си косата. Мишки ли криеш в нея?

— Върви по дяволите — изрепчи се Кит. — Не си ми настойник.

Райън се взря в момчето, присвил замислено очи. Сега за първи път го виждаше добре на дневна светлина и веднага осъзна какво не му даваше мира. Само той ли е разбрал нещо, което трябваше да бъде

очевидно за всички? Ако имаше нещо, което Райън Женкаря да познава добре, това бяха жените. Познаваше телата им, гласовете им, поведението им, женствеността им. Нямахше нужда от голяма проникателност, за да прозре през маскировката на Кит, през торбестите дрехи и мърлявото лице. Небесносините очи и дългите кестеняви мигли бяха прекалено женствени, чертите бяха твърде деликатни. Райън трябваше да признае това на Леке. Вкусът му за момичета беше безупречен.

Кит беше жена, не момче с пухкаво личице. Би заложил ранчото си на това. И вероятно беше по-голяма, отколкото изглеждаше.

— Какво зяпаш? — озъби се Кит.

Райън вдигна рамене.

— Чудя се как понасяш тая мръсотия. Водата не е толкова студена, защо не се съблечеш да се поизмиеш добре?

— Защо не си гледаш проклетата работа?

Честно казано, миенето беше работата, с която Кит искаше да се захване, преди да намери Райън при потока. Тя знаеше, че никой от бандата на Бартън няма да си помисли да се мие или да се бърсне, и беше очаквала да намери уединено място за сутрешното си миене. Разбира се, трябваше после пак да си нацапа лицето и ръцете, за да поддържа маскировката, но поне тялото ѝ щеше да бъде чисто. След като Леке го нямаше, за да пази тайната ѝ, намирането на време, за да се поддържа, щеше да бъде трудно.

— Много си наперен, хлапе — каза Райън.

Изглеждаше развеселен от нещо и Кит се запита какво толкова смешно казва.

Този разбойник не беше като другите. Тя беше отдавна с бандата на Бартън и беше научила много — повече, отколкото искаше — за разбойниците, а Райън не се вместише в калъпа. Кой е и какво иска? Беше красив, който и да е. Високото му мускулесто тяло нямаше нито грам тлъстина и ако тя беше от онези, които се поддават на някакви чарове, дори само усмивката му щеше да я плени като риба на кукичка. Тя се взря в него, заинтригувана от очите му. Имаха ясният зелен цвят на трева след пролетен дъжд. Слава богу, че беше достатъчно умна, за да не хлътне по красивото лице и впечатляващото тяло на тъмнокосия измамник. Мъже като Райън смятаха, че са божи дар за жените.

Разбойниците бяха изметът на земята, това беше твърдото убеждение на Кит. Бяха жестоки, корави, нямаха уважение към човешкия живот, бил той на мъж или жена. Кит знаеше много за разбойниците благодарение на петте години, през които Леке я държеше под крилото си, за да я „пази“. Тя беше на тринайсет години по това време и нямаше друг избор, освен да тръгне с него, тъй като майка ѝ беше мъртва, а Дики беше застрелян в картоиграческа свада и тя трябваше сама да се грижи за себе си. В първите една-две години двамата бяха живели сами, ден за ден, едва оцелявайки между обирите. Тогава Леке беше срещнал бандата на Бартън и животът беше станал малко по-лек благодарение на банковите обири.

Кит скоро осъзна, че Леке, макар да имаше добри намерения, я беше въвлякъл в опасен живот. Не беше толкова зле, когато тя беше по-малка, но когато порасна и съзря, положението стана направо непоносимо. Сега, след като Леке го нямаше, за да я защитава, заблудата можеше да се взриви право в лицето ѝ.

— Трябва да вървя — въртна се Кит. Райън я караше да се чувства неудобно. Гледаше я така, сякаш прозираше през маскировката ѝ, макар тя да знаеше, че не е направила нищо, с което да събуди подозренията му. — На Били няма да му хареса, ако беконът изгори.

Тя се обърна и избяга, не желаейки да отговаря на незададените въпроси, ясно различни в бляскавия поглед на Райън.

Райън се вираше в изящната линия на отдалечаващия се неин гръб и в ума му кипеше въртоп от въпроси. Разбираше защо Леке е пазел в тайна идентичността на мадамката си. И той не би искал да я дели. Замисли се на колко години е тя. Не може да е била много голяма, когато Леке се е свързал с бандата на Бартън, защото не изглеждаше на повече от двайсет или двайсет и една години. Със сигурност не можеше да го разбере по тялото ѝ, защото тя го държеше добре прикрито.

Под торбестото палто нямаше и намек за гърди, но той би се обзаложил, че са доста големички. Леке навярно е нямало да я държи, ако не я е харесвал. Райън се ухили. Щеше да бъде забавно за известно време да играе играта на Кит. Освен това беше дошъл тук с цел. Да намери Катрин. Леке го нямаше, за да отговори на въпросите му, но мадамката беше тук. Ако е била с Леке пет или повече години, сигурно знае нещо за семейството му.

Все още усмихвайки се, Райън се върна в лагера. Мъжете вече се бяха наели, той си сипа чаша кафе и изяде останалия бекон, докато оседлаваше коня си.

— Къде беше? — запита Били.

— Да пусна една вода — отвърна сухо Райън. — Готов съм да тръгваме, щом кажете.

— Има промяна в плановете — каза Били. — Ще спрем първо в града. Нямаме и капка уиски, гърлата на момчетата са пресъхнали. Бълвочът, дето го продават в кръчмата, е по-добре от нищо. И има две-три чернооки сеньорити, дето винаги са склонни да спечелят някое и друго песо.

— Ще ти хареса Кармен — каза Дуранго. — Има най-хубавите цици отсам Рио Гранде.

— Аз предпочитам Долита — възрази Кланк. — Има такива мускули между краката си, че ще изцеди всеки мъж до капка.

Райън погледна към Кит и се запита какво мисли за тези мръсни приказки. Предположи, че вече е свикнала, защото тя дори не мигна. Беше хладнокръвна, това поне ѝ признаваше.

— Коя жена предпочита Кит? — запита Райън, спечелвайки си изумен поглед от Кит.

Били се изхили гръмогласно.

— Кит ли? Това жълтоклюно хлапе не е помирисвало жена, доколкото знам. Но това няма да продължи още много. На такива години е, че сигурно е по-наострен и от пръч. Нали, Кит?

Кит реши да не отговаря и Райън съжали, че е попитал, когато Кланк и Дуранго дадоха на Кит такъв вулгарен съвет, от който ушите на хлапето пламнаха.

— Да тръгваме — каза Райън, опитвайки се да смени темата. — Почти усещам вкуса на тая текила.

— Кит може да язди с Райън — каза Били, докато се качваше на седлото.

Райън се качи и протегна ръка към Кит. Пренебрегвайки предложението, хлапето скочи зад него.

— Ако ще яздим двама, по-добре ме хвани през кръста. Не искам да паднеш.

— Така ми харесва — изфуча Кит, хващайки се за колана му.

— Винаги ли се държиш така неприятно? — подразни я Райън.

— Винаги. Особено когато такива порове като тебе питат прекалено много.

Райън преглътна сочния си отговор. Нямаше нужда да настройва Кит срещу себе си, щом може би знаеше къде е Катрин.

— Съжалявам, че те подразних — каза Райън. — Нов съм тука и не искам да си създавам врагове. Да се помирим, а? Мога да ти бъда добър приятел, ако имаш нужда.

Кит се замисли над предложението на Райън. Господ знаеше, че има огромна нужда от приятел. Особено щом Леке вече го нямаше. Като брат той оставяше много да се желае, но тя си нямаше друг. Много се тревожеше за него. Мъртъв ли е? Или в затвора и очаква да го съдят? Или тълпата вече го е линчувала?

Приятел. Кит си пожела да беше имала лукса на едно приятелство, но това беше твърде опасно. Приятелите искаха да споделят мисли, а това тя не можеше да си позволи. Ако бандитите на Бартън научеха, че е жена, щяха да й намерят доста неприятна употреба, а това тя не би могла да понесе. Не, реши тя. Приятелство с Райън беше нещо немислимо.

— Значи примирие — съгласи се Кит. — Но не ми трябва приятели. Ние с Леке си бяхме двамата, нямахме нужда от други.

— Бас държа — каза Райън.

Лек сарказъм се промъкна в гласа му докато си представяше интимните отношения между Леке и Кит.

Разговорът замря, когато Райън се съсредоточи върху воденето на коня през меските и кактусите, осяали земята наоколо, и през овразите и коловозите, които можеха да се окажат фатални и за коня, и за ездача. Градът се издигаше на фона на синьото небе и кафявата земя. Състоеше се от купчина кирпичени къщички с плоски покриви, дървени колиби, черква наред открит площад, магазин и кръчма. Пилета, кози и деца се пръснаха пред тях, когато влязоха на площада. Жени стояха на отворените врати, старци бърбеха на групички на площада. Виждаха се и по-млади мъже, работещи на общите полета зад черквата.

Всичко сякаш замря, когато бандата на Бартън влезе в града. Ако градът имаше име, никъде наблизо не се виждаше табела, която да го обозначава. Бандитите спряха пред кръчмата и слязоха от седлата. Райън ги последва и влезе вътре. Петимата се подредиха пред

покрития с белези бар и си поръчаха текила. Той загледа с възхищение как Кит гаврътва питието си и млясва с уста. Запита се дали не е пияница, но реши, че не е, когато тя отклони поканата за втора чаша и излезе навън да чака останалите.

Почти веднага при мъжете дойдоха две сензорите с очи на кошута, които, макар и не чак толкова млади, бяха още достатъчно свежи, за да задоволяват неособено придирчиви мъже. Кланк и Дуранго изчезнаха с тях зад една мърлява завеса и скоро Райън чу звуци, характерни за сексуални действия.

— По-добре се вреждай сега, Райън — посъветва го Били. — По-късно проститутките ще бъдат заети с постоянните си клиенти, а няма да ги искаш, след като са си отваряли краката за всеки мъж в града. Затова винаги идваме за жени рано през деня.

— Мисля този път да пропусна — каза Райън. — Имах една жена в Тумбстоун. — Повече от една, ако трябваше да бъде честен. — Май ще ида навън да правя компания на младия Кит.

— Както искаш — отвърна Били. — Аз чакам за Кармен.

Райън излезе навън и присви очи срещу ярката слънчева светлина, която го заслепи след мрака в кръчмата. Видя Кит да седи под едно хилаво дръвче и се приближи.

— Свърши ли вече? — запита тя, поглеждайки го отвратено. — Бързичък си май?

— Не съм ходил при жените — каза Райън. — Текилата не беше лоша обаче.

Свали шапката си и избърса потта от челото си.

Кит го изгледа с подновен интерес.

— Не си ходил при жените? Дяволите да ме вземат. Какво ти е? Да не си падаш по момчета? — Тя се дръпна то него. — Ако това предпочиташ, стой по-далече, господинчо.

Райън изригна в дрезгав смях. Забележката на Кит беше първият път, когато го обвиняваха, че не харесва жените.

— Харесвам жени, така че няма за какво да се тревожиш. А и ти си доста мърлявичък като за мене. Просто в момента не ми трябва жена. А ти? Момчетата на твоите години обикновено са разгонени като пръчлета. Ако ти трябва някакви съвети, с удоволствие ще ти кажа какво да правиш.

— Не, благодаря — отвърна рязко Кит. — Знам какво да правя с жените. Просто още не съм готов.

Тъмните вежди на Райън се вдигнаха. Трябваше да признае, Кит имаше отговор за всичко.

— Гладен ли си? Мога да ида вътре да взема чиния боб и тортили, докато чакаме другите.

— Май ще хапна нещо — призна Кит.

— Сега се връщам.

— Ако си смениш намерението за жените, нямам нищо против да почакам — викна тя след него.

Райън не спря да се подсмивва по целия път до кръчмата.

2

— Откога се познавате с Леке? — запита Райън, докато пъхаше в устата си боб заедно с тортилата.

— Достатъчно дълго — отвърна предпазливо Кит. — Какво ти влиза в работата?

— Просто съм любопитен. Били каза, че ти и Леке сте с бандата четири или пет години, значи поне от толкова трябва да се познавате. Къде се запознахте?

— Ами къде...

Кит го изгледа с присвити очи. Райън беше прекалено любопитен. Защо така се интересува от Леке? През годините тя се беше научила да пази мислите си за себе си и да общува колкото може по-малко с другите от бандата. Но това, че Райън изглеждаше различен от другите, не беше причина да не се пази от него. Странното привличане, което изпитваше към красивия разбойник, означаваше, че трябва да бъде по-бдителна от всякога.

— Не говориш много, а? — подметна Райън, опитвайки се да я накара да се разприказва.

— Говоря, когато имам какво да кажа — отвърна рязко Кит. — Ако толкова нямаш търпение да си излее душата, защо не ми разкажеш за себе си? Откога бягаш от закона?

— Достатъчно дълго — отговори Райън, очевидно също така внимавайки да не разкрива миналото си. — Питам се колко време ще мине, преди другите да свършат с жените? — кимна той към кръчмата.

— Струва ми се, че скоро ще свършат. Никога не стоят тук повече от един-два часа. Градовете не са читави. Даже и мексиканските. И на юг от границата също не харесват бандата на Бартън. Докато да купя един кон, и те ще бъдат готови да тръгват.

Тя стана и се приближи към заграждението, където бяха затворени няколко коня. Дойде един мъж и двамата започнаха да се пазарят за цената на коня, който Кит харесваше.

Райън се приближи към нея.

— Можеш ли да си позволиш това животно?

— Имам пари — отговори Кит. — Винаги си плащам.

Когато Кит уговори цената и плати коня, Били, Кланк и Дуранго бяха приключили с жените.

— Да тръгваме — изръмжа Били, като забеляза Кит и Райън да стоят до току-що купения кон.

Кит се приготви да скочи на коня си, когато почувства ръцете на Райън на кръста си. Преди да успее да протестира, той я трупна на задницата на коня.

Кит кипна в безмълвен гняв. Нямаше нужда от помощта на Райън, нито пък я искаше. Този арогантен разбойник се превръщаше в проблем. За кого се смята? Беше човек извън закона, не по-добър от Били и другите. Може да беше красив и сладкодумен, но най-вероятно щеше да свърши на въжето като всеки друг разбойник.

Кит не искаше такава съдба. Щом разбереше какво се е случило с Леке, щеше да напусне бандата, щеше да заживее почтено и да си намери добър мъж, когото да обича. Ако имаше такъв мъж в този свят. Не знаеше много за мъжете, поне не и за почтените. Поглеждайки към Райън с премрежени очи, тя си представи мъж, достоен за любовта ѝ. Щеше да бъде красив и силен, но нежен и всеотдаен. Изобщо не би възразила, ако изглежда като Райън.

Райън хвърляше коси погледи към Кит и едва успя да сподави един стон. Тази цапната в устата малка дивачка не знаеше, че той е прозрял през маскировката ѝ, и вероятно нямаше представа какво му причинява. Живо си припомни колко тънка и гъвкава беше талията ѝ, когато я беше качил на коня ѝ. Мъжествеността му се раздвижи и той безуспешно се опита да мисли за всичко друго, само не и за Кит и съкровищата, които се криеха под торбестите ѝ дрехи. Инстинктивно знаеше, че гърдите ѝ трябва да са меки и пълни, краката — дълги и стройни. Размърда се притеснено, питайки се колко време ще му трябва, за да я накара да се измъкне от дрехите си.

Почувства се почти облекчен, когато след известно време стигнаха скривалището. Райън не беше сигурен, че ще може още дълго да наблюдава как стегнатото задниче на Кит подскача на седлото. Не можеше да реши дали да я остави да разбере, че е разгадал маскировката ѝ, и да ѝ предложи закрила, или да продължи играта, докато не събере информацията, която търсеше. Каквото и да решеше,

знаеше със сигурност, че няма да си тръгне, докато не спи с мадамката на Леке.

Инстинктът му подсказваше, че Кит не е проститутка в общия смисъл на думата. Подозираше дори, че тя не е познавала друг мъж, освен Леке, и е безпомощна без своя закрилник. Райън знаеше какво ще стане с нея, когато бандитите на Бартън научат тайната ѝ, и не пожелаваше подобна съдба на никоя жена.

Решението да закриля Кит без нейно знание дойде съвсем естествено в ума на Райън. Всички от рода Дилейни имаха състрадателни сърца, макар че първи биха го отrekli.

Разположен сред гъсталаци от мескитови храсти и високи кактуси, лагерът на разбойниците беше сгъстен в полите на един хълм. Не беше кой знае какво, състоеше се от две покрити със слама колиби и заслон за конете, но имаха на разположение поток, който осигуряваше прясна вода. Беше примитивно в най-добрия случай, но поне колибите им осигуряваха покрив над главата при лошо време и място, където да се крият от закона.

— По-малката колиба е на Леке и Кит — обърна се Били към Райън, когато въведоха конете в заслона. — Сега ще си я делите с Кит. Ние с Кланк сме в по-голямата колиба, а Дуранго обикновено спи навън. Индианците много не обичат стените.

— Ще спя навън — каза Кит, хвърляйки тревожен поглед към Райън.

— Не ям мърляви хлапета — отвърна той, като прикри една усмивка. — От какво те е страх, Кит?

— Със сигурност не и от тебе — тросна се Кит, докато тичаше към колибата.

— Къде отиваш? — изръмжа Били. — Направи нещо за кльопане. Нямахме време да си натъпчем шкембетата в града.

Дневната светлина беше достатъчна, за да може Райън да види отвратената гримаса, която Кит отпрати към Били.

— Трябваше да отделите повече време за ядене и малко по-малко за чукане.

— Ако и ти беше чукал поне малко, нямаше да се държиш така противно — изрепчи се Били.

— Май ще взема да се чупя и да си вървя по пътя — заплаши Кит.

Били се намръщи зловещо.

— Никъде няма да ходиш, хлапе. Нямах толкова акъл да се криеш от закона, и ще се пречупиш, ако те хванат и те притиснат. Сто процента съм сигурен, че ще ни докараш копоите по петите и ще свършим като Леке.

— Добре, де, никъде няма да ходя — рече Кит, докато дрънчеше със съдовете. — Някой да запали огън.

— Аз ще запаля — предложи Райън, пресягайки се към купчината дърва, складирани до огнището.

— Викнете ме, като стане кльопачката — каза Били и се запъти към колибата си.

— Един-два тлъсти заека ще вървят добре с боба — каза Дуранго, като взе лъка и стрелите си.

Кланк влезе в колибата след Били, оставяйки Райън да поддържа огъня, докато Кит слагаше боба да се вари.

— Сериозно ли говореше да се чупиш от бандата? — обади се Райън, щом двамата останаха насаме.

— Чу какво каза Били. Никъде няма да ходя. Само се пошегувах. Пък и не мога да правя планове, докато не разбере какво е станало с Леке.

— Двамата сте доста близки, нали? — запита Райън с уж небрежен интерес.

— Да, бяхме близки като... братя. Той се грижеше за мене, когато останах без никого.

Райън сложи още една цепеница в огъня.

— Ами семейството ти?

Кит замря.

— Мъртви са, всичките.

— Леке има ли роднини?

— Ами... защо така се интересуваш от Леке?

Райън вдигна рамене.

— Просто поддържам разговора.

— Много плямпаш — измърмори Кит и се обърна.

Райън замълча. Не след дълго Дуранго се върна с четири заека, одрани и изкормени. Набоде ги на шишове, сложи ги на огъня и отиде при потока да измие кръвта от ръцете си.

— Дуранго не плямпа много, а? — обади се Райън.

— В този занаят се научаваш да не дрънкаш — каза Кит с мъдрост, родена от опита. — От това зависи дали ще оцелееш. Чудно ми е, че още не си го научил.

Райън нямаше какво да добави, затова се съсредоточи в поддържането на огъня. Когато яденето стана готово, Кит повика останалите и Райън повече нямаше възможност за по-интимен разговор. След като се нахраниха, разбойниците отидоха да си легнат и оставиха на Кит да разчиства. Райън я наблюдаваше как събира мръсните чинии и под бледата лунна светлина отива да ги измие на потока, който течеше зад колибите в основата на хълма. Предложи си помощта, но Кит не прие предложението, затова той се протегна и каза, че ще си ляга.

Райън изчака няколко минути, преди да я последва при потока. Казваше си, че само иска да я пази от диви животни и други такива, но знаеше, че се самозаблуждава. Не знаеше какво очаква да научи, освен че искаше да открие истинската Кит или както се казваше в действителност.

Тръгна крадешком по пътеката, приклякайки толкова ниско, че Кит да не го види, ако погледне през рамо. Видя я коленичила на брега на тесния поток с купчината вече измити чинии и прибори до нея. Сви се зад един мескинов храст, когато тя се изправи и се огледа нервно през рамо.

Той загледа с жаден интерес, когато Кит, очевидно доволна, че е сама, свали палтото си. Едва не остана без дъх, когато тя съблече жакета и ризата си. За един кратък, но запомнящ се миг тя несъзнателно го дари с гледката на едни плътни гърди, полюляващи се над тънка талия. Когато се извърна и смъкна торбестите си панталони, сърцето му се заблъска лудо в гърдите.

Беше обута в памучни гащи, но Райън нямаше нужда от много силно въображение, за да си представи нежните извивки на бедрата ѝ и съвършените хълмчета на седалището ѝ, скрити под тънката материя. Но онова, което наистина подпали кръвта му, беше мисълта за нежното, горещо място между краката ѝ. След като видя, макар и за кратко женствената фигура под торбестото облекло, Райън не знаеше колко още ще може да чака, преди да я има.

Хипнотизиран, той я наблюдаваше как нагазва в плиткия поток, как сяда и се плиска с вода. Не изми косата си и Райън се запита как ли

би изглеждала, след като късо остриганите кичури пораснат и тя започне да ги мие редовно. Кит свърши бързо, но тялото на Райън вече беше станало като камък. Не си спомняше толкова бързо да се е втвърдявал при толкова малко стимулиране. Но му трябваше само един поглед към гърдите на Кит, за да превърне умереното желание в изяждащ го глад. Може би трябваше да се възползва от Кармен или Лолита в града.

Остана скрит, докато Кит се облече, и почти не се изненада, когато тя намаза с пръст лицето си, преди да събере чистите чинии и да се запъти обратно към лагера. Изчака, за да ѝ даде достатъчно време да стигне до колибата и да си легне, и едва тогава я последва.

Неясната лунна светлина се процеждаше през мръсния прозорец, когато Райън се вмъкна в колибата с постелките си. Видя я да лежи на одъра в ъгъла, увита в одеялото си, виждаха се само рошавата ѝ коса и елфското личице, но той не можеше да разбере от дишането ѝ дали е заспала. Разгъна постелките си на втория одър и седна, за да събуе ботушите си.

Кит се взря с подозрение в него и не можа да се сдържи да не запита:

— Къде беше? Помислих, че си си легнал, но не беше в колибата, като влязох.

Искаше да запита дали я е последвал, но се страхуваше от отговора му.

— Нагледах коня и изпуших една пура.

Кит изпусна облекчена въздишка. Никой не биваше да узнава, че е нещо друго, а не това, за което се представяше. Нещо ново беше за нея да се довери на мъж, а не знаеше достатъчно за Райън, за да му каже истината. Не беше необходим особен опит, за да разбере, че красивият разбойник е различен от мъжете, които познаваше.

Райън стана изведнъж и луната освети силната му фигура, докато той сваляше ризата и кобура и откопчаваше панталоните си. Дъхът се спря на гърлото на Кит. Тя искаше да отвърне поглед, но не можа, когато той смъкна панталоните надолу по мощните си бедра и се измъкна от тях. Беше почти разочарована, когато видя, че носи дълги долни гащи, но в същото време усети огромно облекчение. Когато той се обърна, за да се настани на одъра, Кит видя издайническата издутината да изпъва предницата на бельото му. Тя затвори очи и

извърна глава. Тогава го чу да се изсмива и се запита какво му е толкова смешно.

— Лека нощ, хлапенце — каза Райън с удивително добронамерен хумор.

Знаеше ли, че тя го наблюдава?

— Върви по дяволите — отвърна Кит и се обърна към стената.

Следващите дни бяха изпитание за издръжливостта на Кит. Райън правеше живота ѝ истински ад. Само да се обърнеше, и той все беше зад гърба ѝ. Дебнеше стъпките ѝ, постоянно я караше да се мие, да си реши косата и — странно — да стои по-надалече от другите бандити. Райън беше отишъл на лов с Дуранго рано тази сутрин и тя не можеше да повярва, че той наистина ѝ липсва. Когато отдели очи от лагерния огън и го видя да влиза в лагера, сърцето ѝ заби развълнувано.

Чувството я изнервяше. Райън я привличаше ужасно силно и тя трябваше да се бори със страха, че ще каже или ще направи нещо, за да събуди подозрение у него. Проблемът ѝ, както тя го виждаше, беше, че можеше лесно да си го представи в почтена среда, като мъж, с каквато би могла да прекара остатъка от живота си. Тя трепна забележимо, когато Райън се приближи към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Топлината на допира му я обгори.

— Надявам се с Дуранго да донесете нещо друго, освен зайци — каза тя кисело. — Писна ми да ям едно и също.

— Какво ще кажеш за еленско? — запита Райън. — Дуранго тъкмо сега приготвя един елен. — Той отвори юмрук и ѝ показа парчето сапун, което държеше. — Отивам да се измия на потока. Не искаш ли да дойдеш?

— Няма защо да се мия.

— Можеше да ме заблудиш, хлапенце. Хайде, не се притеснявай.

Без да ѝ даде шанс да протестира, той я грабна през кръста, метна я на рамо и се запъти към потока.

— Пусни ме, магаре такова! — захленчи Кит. — Проклет да си. Казах ти, че нямам нужда да се мия.

Райън се засмя и това я вбеси още повече.

— Не знам защо толкова мразиш водата. Леке може да е харесвал же... ъ-ъ... приятелите си мръсни, но не и аз.

Беше стигнал до потока и Кит се държеше за него, когато той спря за миг на брега, а после нагази до средата. Водата стигаше едва до коленете му. Тя изкряка стреснато, когато той я пушна във водата. Излезе, пухтейки и ругаейки с думи, каквито обикновено се чуваха само в кръчмите, и чу как Райън се изхилва в отговор.

Размахала ръце и крака, тя се хвърли върху него, вбесена, когато смехът му премина в див кикот.

— Проклет да си! Какво ти е толкова смешно?

— Ти, ако си мислиш, че можеш да ми направиш нещо — отвърна Райън, давейки се в собствения си смях. — Искаш ли сапуна?

— Не искам нищо твое — отвърна тя, излизайки от водата.

Ручейчета течаха от дрехите ѝ и тя изведнъж осъзна, че има опасност да се разкрие. Свивайки рамене, за да не прилепва палтото върху гърдите ѝ, тя побърза да се върне в лагера и да влезе в колибата, преди другите да са забелязали ставалото.

Райън я загледа как се отдалечава, като все още се подсмиваше. Тази нейна маскировка беше по-забавна, отколкото я беше мислил. Такава лековерна малка вещица, помисли, докато се възхищаваше на полюляването на стройните ѝ бедра, докато тя се отдалечаваше. Не разбира ли, че я е разкрил? Смътно се запита дали мадамката на Леке няма да пожелае да прави секс с него. Кит предизвикваше у него сърбеж, който определено се нуждаеше от почесване. Той почувства как слабините му се втвърдяват, когато си спомни голото ѝ тяло на брега на потока, блестящо като бледа слонова кост под лунната светлина. Желаше я тогава, желаше я и сега.

Представи си как обладава малката дива котка, докато бързо се събличаше и се къпеше. После навлече панталоните си и отнесе мръсните дрехи в колибата. Когато влезе, Кит вече беше в сухи дрехи, седеше на одъра си и сушеше обувките си. Райън ѝ подхвърли мръсната си риза и долните си гащи.

— Изпери това, като переш и твоите дрехи, нали?

Тя му ги метна обратно.

— Сам си ги пери. Имам да правя нещо по-хубаво.

— Какво например? Леке го няма. Нямах какво да правиш. Защо се инатиш?

Седна до нея и приятелски обгърна раменете ѝ с ръка. Усети я как се стяга и се опитва да се измъкне от ръката му, но я задържа

здрaво.

— Защо остави Леке да те уговори да тръгнеш с бандата? — запита Райън, надявайки се да спечели доверието й. — Бил си дете по онова време.

Брадичката й леко се вдигна.

— Само Леке се интересуваше от мене. Този живот не беше чак толкова лош — излъга тя.

— Сигурно сте се сблизили с годините — предположи Райън.

— Какво ти има? — озъби се тя отбранително. — Защо толкова се интересуваш от Леке?

Райън вдигна рамене.

— Просто се мъча да разговарям приятелски.

— Не ми се бърбори.

— А на мене ми се бърбори. Разкажи ми за Леке. Разправял ли ти е за семейството си? Имал ли е сестра?

Очите на Кит се присвиха и на Райън му се стори, че вижда искрица страх в сините им дълбини.

— Не знам нищо за семейството на Леке — заяви Кит. — Знаеш правилата на Запада. Като не задаваш въпроси, няма да чуеш лъжи. Не ми изглеждаш като за тука. Не ми приличаш на разбойник. Даже нямаш фамилия.

— Видът може да лъже — каза Райън. — И фамилията ми е Дилейни. — Стана рязко, преди любопитството на Кит да пробие прикритието му. — Май ще ида да помогна на Дуранго е тоя елен. Ти може да накладеш огън и да сложиш малко боб да се вари. Ами питки? Знаеш ли да правиш питки?

Кит го изгледа намусено.

— Още никой не се е оплаквал от готвенето ми.

Райън побърза да излезе. Ужасно притеснително ставаше да се навърта около Кит. Сега, като знаеше какво се крие под чувалестите й дрехи, не можеше да контролира реакцията на тялото си. Как един мъж с акъла си няма да разбере, че Кит е жена?

С всеки изминал ден Кит все повече се привързваше към Райън. Не знаеше какво й става. Беше живяла толкова време сред мъже, че беше започнала да се държи като мъж — докато не беше дошъл Райън Дилейни със заразителната си усмивка, красивото лице и стегнатото тяло, и не беше променил всичко. Изведнъж за първи път в живота си

тя беше започнала да мисли като жена. Всеки път, когато Райън се приближаваше към нея, тялото ѝ реагираше по смайващ начин. Нервните ѝ окончания трепкаха, в ниските части на корема ѝ започваха вибрации и ѝ беше трудно да диша. Ставаше извънредно трудно да мисли свързано, когато Райън я питаше за Леке.

Това беше другото странно нещо у Райън. Не можеше да си представи защо той се интересува от семейството на Леке. Майка ѝ и Дики бяха мъртви, може и Леке да беше. Явно беше останала самичка и не можеше да си представи защо някой ще се интересува от нея. Дори не знаеше кой е истинският ѝ баща. Рина беше започнала да ѝ разказва в деня, преди да умре, но бедната жена нямаше достатъчно време, за да изрече името на бащата. Кит предполагаше, че това няма значение. Който и да беше баща и, тя го мразеше, защото я изоставил бременната ѝ майка и е оставил и самата нея да се оправя както може. Понеже майка ѝ е носела извънбрачно дете, е била принудена да се омъжи за такъв пияница и бияч на жени като Дики Джонсън.

Ставаше извънредно трудно за Кит да спи в колибата заедно с Райън. Сега тя чакаше със страх той да си легне. Беше си легнала рано, както обикновено, предпочитайки да остане сама, вместо да седи и да слуша вулгарните приказки на мъжете. Чу стъпките на Райън да се приближават към колибата и затвори очи, правейки се, че спи. Но някакво инатливо дяволче у нея я накара да гледа, докато той се събличаше.

През годините беше виждала различни части от телата на мъжете, без тази гледка да ѝ се отразява по някакъв начин. По-скоро я отвращаваше, но в тялото на Райън нямаше нищо отблъскващо. Преди всичко то беше чисто. Пулсиращите мускули и издутите бицепси очевидно доказваха, че Райън Дилейни не е от разбойниците, които между два грабежа седят и се наливат с уиски, и се отпускат. Приличаше на мъж, който не се страхува от физическа работа.

Един лъч лунна светлина, промъкнал се през мръсния прозорец, разкриваше от Райън повече неща, отколкото Кит би искала да види, но тя не можеше да затвори очи. Когато Райън се измъкна от панталоните си, тя шокирана видя, че е гол. Беше очаквала да е обут с дълги долни гащи, но очевидно горещината го беше убедила да ги сваля. За един кратък миг, преди да се пъхне в завивките си, той остана неподвижен и се протегна. Дъхът заседна в гърдите ѝ, когато зърна

стегнатите издутини на седалището му и скулптираната дължина на мощните му бедра. Сякаш знаейки, че тя го наблюдава, Райън леко се извърна, позволявайки ѝ да види много добре плоския му корем и онова тъмно място между бедрата му, където мъжкото му достойнство висеше плътно и тежко сред гнездото от гъсти черни косми.

Тя прехапа език, за да не изстене на глас. Не знаеше дали му е ясно, че го гледа, но това вече нямаше значение, защото Райън се беше напъхал в завивките си и се беше обърнал с гръб към нея. Тя знаеше, че Били и другите спят облечени, и осъзна, че Райън е загадка. Нищо, което казваше или правеше, не го поставяше в една и съща категория с бандитите на Бартън.

Кит лежа дълго време, без да заспи, представяйки си как живее заедно с Райън. Но животът извън закона не беше онова, което искаше за себе си. Дори това, че Райън беше разбойник, не ѝ пречеше да си представя какво ли би било той да остане завинаги в живота ѝ. Разбира се, това щеше да означава да се откаже от маскировката си и да разкрие, че е жена, но тя отдавна мислеше да го направи. Беше достатъчно пораснала и независима, за да си устрои сама живота. Нямаше нужда от закрилата на Леке. Но мисълта за него ѝ напомни друг проблем. Трябваше да разбере какво е станало с него.

Преди да заспи, тя реши, че колкото и да я привлича Райън, той е разбойник и със сигурност не е мъж, с какъвто би искала да прекара живота си.

— Свърши ни текилата — оплака се Били на следващия ден след закуската от студени питки и остатъци от еленското.

— Може да минем границата и да намерим истинско уиски — предложи Кланк.

— Много е опасно — възрази Били. — Няма да се изненадам, ако още ни преследват. Трябва да гасим огъня с оная помия от града.

— Хубаво — изсумтя Дуранго. — Пак ми се иска жена.

— Ами ти, Райън? Ходи ли ти се до града? Отказа се от жените последния път. Сега сигурно си готов.

— Разбира си, идвам — отвърна Райън. — Ами ти, Кит? Ще ти покажа как стават нещата, ако се притесняваш.

Кит го изгледа злобно.

— Не, благодаря. Не ми се иска да хвана трипер.

— Жените са чисти — възрази Били. — Качвайте се, момчета, искам да съм пръв на опашката.

— Хайде, Кит — каза Райън и я дръпна за яката.

Не знаеше какъв дявол го накара да направи това, но искаше да види как ще реагира Кит под принуда. Разбира се, щеше да се намеси, преди тя наистина да се разкрие като жена, но не можа да устои да не си направи малка шега с нея.

— Идваш — каза той, докато я завличаше към коня ѝ и я мятеше на седлото.

Хванал юздите му, той се качи на собствения си кон и се присъедини към другите, които вече излизаха от лагера. Не позволи на Кит да протестира, продължавайки да държи здраво юздите на коня ѝ.

— Няма да ходя там — измърмори Кит, когато слязоха пред кръчмата малко по-късно.

Райън смяташе да я пусне, щом стигнат в града, но не беше предвидил намесата на Били.

— Време е да вземеш някоя жена — настоя Били. — Вече си голям мъж... почти — добави, поглеждайки към гладката ѝ брадичка. — Аз имах жена за първи път, като бях на тринайсет години. Знаем, че си по-голям. Завлечи си задника вътре и си избери жена.

Райън усети, че Кит започваше да изпада в паника. Сините ѝ очи се въртяха диво, сякаш търсеше къде да се скрие.

— Да ти повярвам ли! — изфуча Кит. — Само да знаеше... Затвори плътно уста, отказвайки да каже и дума повече. Райън не можеше да добави нищо. Седяха, без да говорят, когато Били излезе от кръчмата, понесъл няколко бутилки текила. Натъпка ги в дисагите си и се приближи към тях.

— Щом Дуранго свърши, Лолита ще се освободи. Освен ако не искаш Кармен.

— Лолита става — каза Райън. Накара Кит да се изправи. — Хайде, хлапенце. Гледай внимателно, че да се научиш. Ти и момчетата можете да се връщате в лагера — обърна се той към Били. — Не знам колко време ще ни трябва.

— Ще ви изчакаме — отвърна ухилено Били. — Искам да видя лицето на хлапето, когато Лолита приключи с него.

Райън кимна и дръпна Кит точно както Дуранго излезе от кръчмата и се запъти към тях. Лолита ги чакаше вътре. Махна към

закритата със завеси ниша и се усмихна приветливо на Кит.

— Малкият *hombre* иска ли да бъде пръв? — запита тя на завален английски.

Кланк се появи иззад втората завеса им намигна.

— Късмет, хлапе — каза той. — Лолита ще се погрижи добре за тебе.

На Райън му се стори, че Кит позеленява, затова бързо я дръпна зад завесата и я бутна да седне на единствения стол в мръсната стаичка.

— Не мога — заекна Кит, извъръщайки поглед, докато Лолита събличаше блузата и полата си.

— Няма нужда, Лолита — каза Райън, хващайки жената за ръката, за да я спре. — Решихме друго.

Лолита премести поглед от Райън към Кит и тъмните ѝ вежди се вдигнаха.

— Не искаш Лолита? Били каза да забавлявам младия *hombre*. Било му за пръв път.

Райън бръкна в джоба на жакета си и извади петдоларова златна монета. Очите на Лолита блеснаха, когато ѝ я показа.

— Това са повече пари, отколкото можеш да спечелиш за половин година, Лолита — каза той. — Твои са, ако направиш каквото ти кажа.

Лолита го изгледа внимателно, после коленичи пред него и ръцете ѝ се заеха с копчетата на панталона му.

— Това ли искате, сеньор?

Кит почервеня и извърна очи, докато Райън изправяше Лолита неособено нежно.

— Не, не искам това. Парите са за твоята помощ и за мълчанието ти. Ако Били или другите запитат, кажи им, че си ни забавлявала добре и двамата. Разбра ли?

— Не искаш Лолита? — повтори нацупено жената.

— Друг път. Кит не се чувства добре. Но искам другите да мислят, че и двамата сме се забавлявали с тебе. Разбираш ли?

— Да, сеньор, разбирам. Вие сте много великодушен. Когато вашият *compadre* се почувства по-добре, ще ви забавлявам много добре и двамата. И няма да казвам на никого какво е ставало между нас.

Райън подхвърли монетата на Лолита. Тя я хвана сръчно и я пъкна в джоба си.

— Много ти благодаря, Лолита — каза Райън и докосна шапката си. — Можеш да минеш през задната врата, ако искаш. Ние с Кит ще поседим тук още малко, преди да се върнем при момчетата.

Лолита не възрази, измъкна се от нишата и излезе през задната врата.

— Защо? — запита Кит със смаян поглед.

— Не ми харесва да карат някого да прави нещо, което не иска да прави — отвърна Райън. — Ти си още хлапе. Имаш много време за тези неща.

— Ами... ти не... Лолита не ти ли харесва?

— Просто не съм в настроение — обясни Райън. — Не беше добра идея. Не обичам да ме гледат, когато съм с жена.

— Сега можем ли да тръгваме? — запита Кит, очевидно чувствайки се неудобно в стаята.

— Мисля, че е време. — Той застана пред нея с ръце на кръста. — Просто не забравяй — изрече предупредително, — не смятам да оставам още много тук. Ами ако Леке не се върне? Кой ще те пази?

Брадичката на Кит се вирна.

— Мога да се грижа за себе си. — Погледна разхвърляното легло и направи гнуслива гримаса. — Да се махаме оттук.

— Как беше? — запита Били, хилейки се на Кит. — Райън показва ли ти как става?

— Сигурно още не знае. Бас държа, че пишлето му се е сбръчкало още щом Лолита си е отворила краката — изсмя се Дуранго.

Тази забележка предизвика още кикот, който се засили, когато лицето на Кит плувна в червенина.

— Стига, де — излая Райън. — Кит се справи много добре като за първи път.

Разбойниците продължиха да се хият, докато се качваха на конете и се отдалечаваха от кръчмата.

3

Положението ставаше отчаяно. Кит чувстваше, че светът ѝ се разпада. Открито обвиняваше Райън Дилейни за мъката си. Той просто беше прекалено привлекателен, прекалено едър, прекалено мъжествен и това заплашваше физическото ѝ благополучие. Смущаваше я така, както никога не беше смятала, че е възможно. Караше я да осъзнава женствеността си и влагаше в главата ѝ идеи, каквито никога дотогава не ѝ бяха хрумвали.

Райън само трябваше да ѝ отпрати една от приветливите си усмивки и да обърне зеления си поглед към нея, за да започне тя буквално да се топи. Кит знаеше колко опасно е да остава с бандата на Бартън. Страхът от демаскиране я преследваше безжалостно. Без Леке, който да я защитава, тя рискуваше да разкрият, че е жена, а това беше немислимо. Още по-тревожна беше опасността, която Райън представляваше за самото ѝ съществуване. Привличането ѝ към него можеше да стане причина за унищожението ѝ.

Кит скоро осъзна, че е наложително да напусне бандата на Бартън. Въпреки това не можеше да се принуди да напусне, докато не разбере какво е станало с Леке. Един ден изненада останалите, като обяви, че ще иде до Тумбстоун, за да поразпита за съдбата на Леке.

— Много е опасно — каза Били, махвайки небрежно с ръка.

— Трябва да разбере — настоя Кит. — Никой не ми обърна внимание по време на обира. Мога да се промъкна и да се измъкна от града, без някои да узнае.

— Не — отсече Били.

— Аз ще отида с Кит — предложи Райън.

— Не знам — замисли се Били. — И твоята физиономия е толкова известна, колкото и нашите.

— Не и без брадата — възрази Райън.

— Отивам, каквото и да казвате — изрече Кит и стисна челюсти.
— Отдавна сме с Леке. Трябва да знам какво е станало с него.

— Кланк ще отиде — реши Били. — Него най-малко ще го разпознаят. Какво ще кажеш, Кланк?

— Дадено, шефе. Тръгвам веднага щом се приготвя. Два дни до Тумбстоун и още един, да разбере какво е станало с Леке. Чакайте ме след пет дни. Да донеса нещо от Тумбстоун?

— Да — изръмжа Дуранго. — Малко прилично уиски.

— Тютюн за дъвчене — добави Били. — Не бих имал нищо против и няколко консерви праскови. Купи ги, Кланк, не ги кради. Не искам повече неприятности в Тумбстоун.

Кланк се ухили.

— Нямай грижа, шефе. Със сигурност не искам да свърша като Леке.

Кит наблюдаваше с трепет как Кланк натъпква припаси в дисагите си и излиза от лагера. Тя имаше лошо предчувствие за Леке и всеки ден, без да знае какво е станало с него, само увеличаваше безпокойството й. Леке не беше най-добрият брат, но тя си имаше само него.

Райън усещаше силно състрадание към Кит. Тя изглеждаше толкова унила, когато Кланк замина, че му се дощя да я прегърне и да я утеши. Но знаеше докъде ще доведе това. Въпреки острия й език и мъжките дрехи у Кит имаше някаква крехка уязвимост, която го караше да иска да я защитава. Възхищаваше се на смелостта й. Само една необикновена жена би могла да поддържа толкова дълго такава маскировка, както го правеше Кит. Той не познаваше жена с такъв забележителен кураж като нея. Не за първи път се запита какво ли е миналото й и безмълвно се закле, че ще разкрие откъде е дошла Кит и каква е на Леке Джонсън.

— Не бих хранил много надежди за Леке — каза Райън, обгръщайки с ръка раменете на Кит.

Тя се смръзна и се измъкна от ръката му.

— Мислиш, че е мъртъв ли? — запита Кит.

— Беше зле ранен. Дори да се е оправил, ще го съдят и ще го намерят за виновен. Знам, че той означава много за тебе, но мисля, че трябва да очакваш най-лошото.

— Мога да го понеса — каза Кит, прегръщайки буцата в гърлото си.

— Ще останеш ли с бандата, ако Леке... не се върне?

— Не мисля чак толкова надалече — наостри се Кит.

— Ти си още хлапе. Имаш цял живот пред себе си. Махни се, докато можеш — посъветва я Райън. — Не ти е мястото при такива закоравели престъпници.

— А на тебе ти е мястото при тях, а? — озъби се Кит.

— Повече, отколкото на тебе.

Искаше да каже още нещо, но се въздържа. Ако се изпуснеше, че знае, че Кит е жена, можеше да привлече вниманието на Били към нея и това щеше да бъде твърде опасно. Би могло да породи повече неприятности, отколкото би могъл да преодолее. Колкото по-убедени бяха бандитите, че Кит е момче, толкова по-защитена щеше да бъде.

Следващите дни минаваха бавно. Кит планираше скорошното си заминаване. Смяташе да напусне лагера облечена като момче и да стигне до крайната цел на пътуването си във вид на жена. Леке ѝ беше купил женски дрехи при едно от ходенията си оттатък границата и тя беше скрила нещата в една дървена кутия под момчешките си дрехи.

Кит беше уверена, че никой от бандата на Бартън няма да я познае, ако е облечена като жена. Достатъчно уверена беше, за да се върне в Тумбстоун като Катрин О'Шей. Накратко — Кити. Моминското име на майка ѝ беше О'Шей, преди да се омъжи за Дикий Джонсън, и малкото хора, на които тя държеше, знаеха, че не е дъщеря на Дикий. Смяташе, че малко от жителите на Тумбстоун ще си спомнят Дикий, Рина или Кити след толкова много време.

Кланк се върна в лагера пет дни след заминаването си. Били поговори с него насаме, далече от другите. Кит стоеше като върху игли, докато ги наблюдаваше как си приказват с тихи гласове. Тъкмо щеше да се натрапи на разговора им, когато Били я викна да отиде при тях. С ъгъла на околото си тя забеляза, че Райън тръгва след нея.

— Новините не са добри, хлапе — изрече предупредително Били.

— Така си и мислех — отвърна Кит. Погледът ѝ се премести към Кланк. — Леке е мъртъв, нали?

— Съжалявам, хлапе. Умрял още там, на улицата. Говорих с погребалния агент. Леке бил прострелян право в сърцето и сигурно е умрял още преди да падне на земята. Не се е мъчил, ако това се питаш.

Кит наведе глава и кимна. Не биваше да позволи на бандитите да видят, че долната ѝ устна трепери. Мъжете не плачат.

— Много ти благодаря, Кланк — изрече тя на пресекулки, докато се обръщаше. — Май ще ида на потока да донеса малко вода.

— Ще дойда с тебе — предложи Райън.

— Не! Искам да остана насаме — добави тя малко по-спокойно.

— Остави хлапето — намеси се Били. — С Леке бяха близки приятели. Май още не е научил, че не бива да се привързваш много към някого в този занаят.

Кит чувстваше погледа на Райън върху себе си, докато вървеше към потока. Не искаше той да идва подире ѝ. Не искаше никой да види колко е уплашена сега, след като Леке го нямаше, за да я защитава. От тринадесетгодишна си нямаше никого другого, на когото да разчита. Шест години Леке я беше държал в безопасност и се беше грижил тя да си напълни корема, щом огладнее. Е, разсъждаваше тя, доколкото беше възможно да я държи в безопасност предвид безразсъдния им начин на живот. Тя буквално беше израснала под безгрижното му попечителство. Беше я научил да язди, да стреля и да ругае като мъж. Беше я маскирал като момче и я беше научил да оцелява във враждебна територия, когато се бяха свързали с бандата на Бартън.

Кит стигна до потока и седна на един камък, за да размисли върху несигурното си бъдеще. Леке го нямаше и целият ѝ живот внезапно се оказа без посока. Не искаше да плаче за негодник като Леке, но не можеше иначе. Разбираше, че ако остане сега с бандата на Бартън, все едно седи върху буре с барут на сред горски пожар. Инстинктивно разбираше, че е време да се махне. Щеше да си състави план, да си даде достатъчно време и да се измъкне, когато настъпи удобен момент. Имаше да се съобразява с много неща, а времето ѝ беше твърде малко. В главата ѝ се блъскаха идеи, някои от които веднага отхвърляше като неприложими. Само да можеше да се довери на Райън. Но не можеше. Той беше разбойник. Не беше по-надежден от бандитите на Бартън. Изтривайки очите си, Кит се върна в лагера, решена да остави зад гърба си престъпния живот.

Райън усети странно облекчение, когато видя Кит да се връща в лагера. Питаше се дали е обичала Леке Джонсън и осъзна, че сигурно е било така. Малко жени биха останали толкова дълго с мъж, когото не обичат. Кит вероятно е била почти дете, когато е тръгнала с Леке, помисли си той. Запита се какво ли би накарало едно момиче да

изостави дома си и да се хване с разбойник. Това нямаше никакъв смисъл. Освен ако...

Възможно ли беше да е това? Сетивата му се замаяха от внезапното прозрение. Жената, която търсеше, през цялото време да му е била под носа? Това му даде съвсем нов поглед върху ситуацията. Кое то си струваше да се разследва.

Тази нощ Райън реши да поразпита повечко Кит за Леке и Катрин. Изчака вечерята да приключи, но тя да отиде да си легне, преди да я последва в колибата. Беше решен да разнищи тази тайна.

Влезе в колибата и драсна клечка кибрит, за да запали фенера.

— Приказва ли ти се? — запита, заставайки до одъра ѝ.

— Не. Спи ми се.

Той дръпна одеялото от нея и направи отвратена гримаса, като видя, че си е легнала със същите мръсни дрехи, които беше носила цяла седмица. Искаше да ѝ зададе някои деликатни въпроси, но мрачното ѝ настроение накара намеренията му да се изпарят и той изтърси:

— Любовникът ти е мъртъв. Какво ще правиш сега?

Тя се надигна рязко с изписани на лицето ѝ страх и гняв.

— За какво, по дяволите, намекваш? Леке не беше такъв мъж. И аз не съм.

— Точно така, Кит, или както ти е там името. Изобщо не си мъж, нали? Ти си женичката на Леке.

Кит скочи на крака. Стисна юмруци, вдигна ръка и нанесе удар право в стомаха на Райън. За негова изненада ударът го накара да залитне. Той се прегъна на две и я изгледа начумерено.

— Това за какво беше, по дяволите?

Кит го изгледа злобно.

— Не ми харесва това, което каза преди малко.

— Защо, върно е, нали?

— Сигурно си доста глупав, за да мислиш, че съм жена.

— Ти трябва да си доста глупава, за да мислиш, че няма да разбере. Били и другите са слепи, че не са забелязали нещо очевидно за мене. Съмнявам се, че изобщо са те поглеждали както трябва.

— Грещиш — блъфтира Кит. — Махай се, остави ме на мира. — И се обърна към одъра.

Райън се изправи, сграбчи я за яката и я дръпна към себе си.

— Греша, така ли? Щях ли да направя това, ако грешах?

Държейки двете ѝ ръце зад нея с едната си ръка, той вдигна брадичката ѝ с другата и притисна яростно уста към нейната. Устните ѝ бяха така здраво стиснати, че той трябваше да използва езика си, за да я принуди да ги отвори. Целувката му не беше нежна. Трябваше да бъде властна, да ѝ докаже, че той разпознава жената, щом я види. И в първите няколко мига целувката му беше точно такава. Но в мига, когато Райън почувства устните ѝ да омекват и да се открехват под напора на настойчивия му език, когато вкуси сладостта на устата ѝ, собствената му уста стана по-нежна, приканваща, възбуждаща.

Той атакува устните ѝ с опитността, която му беше спечелила прякора Райън Женкаря. Тогавя усети как краката ѝ започват да се подгъват и мощните му ръце се стегнаха около нея. Сърдитото ѝ изпъшкване най-накрая го освети и той освободи устата ѝ, но не я пусна.

— Щях ли да те целуна така, ако беше момче? — запита той направо, наблюдавайки как цветът полека се оттегля от лицето и.

Тя се дръпна от него, обърсвайки уста с мърлявия си ръкав.

— Може да си от онези мъже с извратен вкус — изрече тя намусено.

— Още ли настояваш, че си мъж?

— Това е истината.

Райън беше изтърпял всичко, което можеше да понесе. Ако трябваше да я съблече, за да я накара да каже истината, така да бъде. Хващайки я за реверите, той смъкна жакета от раменете ѝ, после дръпна ризата ѝ. Кит започна диво да протестира, но нямаше силата да го спре. Когато той раздра ризата ѝ така, че копчетата се разхвърчаха, Кит сякаш се стопи пред очите му.

Свършените хълмчета на гърдите ѝ изскочиха освободени, кораловите им зърна се втвърдиха от студения нощен въздух. Кожата ѝ беше сметаненобяла, без нито едно петънце. Костите ѝ изглеждаха почти чупливи без защитата на торбестите дрехи. Ръцете ѝ бяха добре оформени и закръглени, талията — тънка и със съблазнителни извивки. Течна топлина се разля из него, докато се взираше в гърдите ѝ.

— Копеле такова! — изсъска Кит.

Устата на Райън беше суха като пустиня. Никога досега не беше копнял толкова много да докосне някого, както сега искаше да докосне Кит. Отхвърляйки всякаква предпазливост, се пресегна, за да докосне топлата ѝ гърда.

Кит щеше да се стопи на място. В тялото си не чувстваше никакви мускули. Целувката му беше сладко блаженство, твърд натиск и топлина, никога преди не беше срещала по-опустошаващ мъж. Това беше първата ѝ целувка и устните ѝ още горяха от изпепеляващата жар на устата му. Твърдите му, мазолести пръсти по голата ѝ плът създаваха усещане, каквото никога не си беше представяла, че може да изпита при допир на мъж. Ласката му всъщност беше нежна, почти благоговейна, несравнимо далеч от всичко, което тя знаеше, че бандитите на Бартън правят с жените.

Кит знаеше, че Райън си позволява неуместна свобода с тялото ѝ, но не можеше да събере сили, за да го спре. За първи път в живота си чувстваше изгарящата сила на страстното желание и това я изплаши. Когато Райън обхвана гърдите ѝ в дланите си и погали зърната с палците тя издаде задавен звук дълбоко в гърлото си и отблъсна ръцете му. Това не биваше да се случва. Как е могъл Райън Дилейни да прозре маскировката ѝ толкова бързо, след като разбойниците на Бартън не са заподозрели това вече толкова години? Според Райън той го беше разбрал още от самото начало.

Тази мисъл я изплаши. С какво се беше издала? Ако това, което казваше Райън, е истина, в такъв случай очевидно Бартън и хората му не бяха се взирали в нея. Или пък това, че Райън така отблизо познаваше жените, му беше позволило да види онова, което бандитите очевидно бяха пропуснали?

Намирайки най-накрая сила, за да се отдели от Райън, Кит го отблъсна, сграбчи ризата си и я вдигна като щит пред себе си.

— Не ме пипай!

— Защо? Знам, че ти харесва. Леке отдавна го няма, сигурно сега вече ти се иска. Желая те, Кит. Ще пазя тайната ти, ако за това се тревожиш.

— Мислиш, че за Леке съм била... че съм била...

Тя не можеше дори да изрече думата.

Тъмните вежди на Райън се вдигнаха.

— Не си ли? Били сте заедно доста време, какво да си помисля? Дай ми друго обяснение, ако имаш.

Припомняйки си интереса на Райън към Леке и Катрин, Кит не се решаваше да му каже истината. Докато не разбере защо той задава такива лични въпроси, не смееше дори да му каже истинското си име.

— Мисли си каквото искаш — изрече Кит и сви рамене. — Така и така ще си го мислиш. Но каквото и да си мислиш за мене, това не оправдава отвратителното ти държание. Не мога да преброя колко пъти си се събличал пред мене или колко пъти си ме засрамвал пред останалите. Ако знаеше, че съм жена, можеше да щадиш чувствата ми. — Гласът ѝ се извиси остро. — Завлече ме в кръчмата и настоя да легна с жена. Нямах ли срам, нямах ли състрадание?

Райън има благоприличието да се покаже засрамен.

— Братята Дилейни не са известни с добродетели. Ако изпитвам състрадание, го държа добре прикрито. Маскировката ти ми изглеждаше много забавна. Не ми се струваше вероятно Бартън и другите да не са знаели, че си жена, щом аз те разгадах още първия ден.

— Не съм ти мадамката на Леке! — нападна го Кит.

— Докажи ми, че не си — възрази Райън. — Каж ми коя си в действителност.

— Няма какво да ти доказвам. — Тя се обърна с гръб към него и навлече ризата си. — Какво ще правиш сега? — предизвика го тя, като се извъртя. — Ще кажеш ли на бандата?

Райън пусна бавна усмивка.

— Защо пък да го правя? Нямам намерение да те делия с другите. Искам те само за себе си. Леке единственият ти любовник ли е? Обичаше ли го?

Гневът, който се набираще у Кит, експлодира.

— Върви по дяволите! — викна тя, хвърляйки се към него с размахани ръце.

Наистина я заболя, като разбра, че Райън има толкова ниско мнение за нея. Как смее да намеква, че... ще му позволи такива волности. Лесно ѝ беше да си го представя като почтен гражданин, да забравя какъв е в действителност. Трябва да е била луда или под

влиянието на някаква магия, за да си се представя едва ли не влюбена в разбойник.

— Откажи се, Кит — каза Райън, задържайки я на разстояние. — Не можеш да ми направиш нищо.

— Но мога да се опитам. Ти си едно безсърдечно копеле, Райън Дилейни! Може да не знам как да се държа като дама, но знам, че не си джентълмен.

Понеже не беше от хората, които отминават такава обида, Райън изрече:

— Ха! Няма да познаеш джентълмена, дори да дойде и да ти свали шапка.

Кит беше чула повече от достатъчно. Сграбчвайки жакета си, тя изхвъркна в нощта. Побягна към потока, лутайки се сред мескитите и високите кактуси. Страхуваше се, че Райън може да се опита да я последва, но бърз поглед през рамо я увери, че се е отказал.

Сълзите течаха свободно по бузите ѝ, когато най-накрая дъхът започна да не ѝ стига и тя спря да си почине до една скала. Смъкна се на земята и опря глава на скалата, взирайки се в обсипаното със звезди небе, докато мислеше над цялото нещастие, което беше срещнала в краткия си досегашен живот. Ако някога се беше чувствала наистина щастлива, не си спомняше това време. Оживяха картини от дните, прекарани с майка ѝ, но животът с Дики Джонсън беше отнел цялото удоволствие от това да бъде жива.

Майка ѝ се беше омъжила за Дики скоро след раждането на Кити и Кити не познаваше друг баща. Но Дики никога не беше се държал като баща към нея или като любящ съпруг към Рина. Беше строг, взискателен и брутален, нищо не му струваше да бие Рина и Кити в пиянските си изстъпления. Ако не го бяха убили толкова скоро след смъртта на Рина, Кити знаеше, че ще трябва да избяга. Дики беше показал съвършено ясно, че очаква тя да заеме мястото на майка си в леглото му.

Макар че Леке беше разбойник, винаги се беше отнасял към нея като към сестра и заради това тя винаги щеше да му бъде благодарна. Кити не знаеше какво би станало с нея, ако Леке не се беше появил след смъртта на Дики. Не че животът ѝ заедно с него беше кой знае какъв, но той поне я пазеше по своя си недодялан начин.

Кит ахна и вдигна поглед, когато една сянка падна върху нея. Не беше чула Райън да се приближава и се почуди как такъв едър мъж може да се движи така безшумно. Но тя не знаеше много неща за Райън Дилейни.

— Съжалявам — каза той, отпусвайки се до нея. — Не ми беше работа да те обвинявам в каквото и да било. Все едно ми е какви сте си били с Леке, пък и не ми е работа. Нямам право да те критикувам. И моята репутация съвсем не е безукорна.

Кит замря, когато ръката му си обви около нея, но не протестира, когато той я притегли към себе си. Много отдавна никой не ѝ беше предлагал утеха.

— Исках да остана сама.

— А аз исках да се уверя, че си добре. Мислила ли си за бъдещето си? Колко време смяташ да останеш с бандата на Бартън сега, когато Леке го няма, за да те защитава?

— Още не съм решила. Може и да си остана изобщо — изрече тя предпазливо. — Момчетата не очакват прекалено много от мене, мога да им бъда полезна.

— Как? — изсмя се Райън. — Не мислиш ли за безопасността си? Един ден законът ще хване бандата, с тебе заедно. Но по-голяма опасност е маскировката ти, ако се разкрие. Имаш ли изобщо представа какво ще стане с тебе, когато те открият, че си жена? Това ще се случи, знаеш го. Погледни ме, Кит — каза Райън, повдигайки брадичката ѝ. — Не искам да те видя наранена от Бартън и останалите.

Тя се взря в него, омагьосана от начина, по който зелените му очи проблясваха под лунната светлина. Почти като скъпоценни камъни, така ясни и светли, но тайнствени и съблазнителни. У Райън Дилейни имаше повече, отколкото можеше да види окото. Повече, отколкото той искаше тя да знае. Когато устата му се доближи до нейната, тя с изненада се видя да се накланя към него, копнеейки за целувките му. В последния момент, преди устните им да се докоснат, тя се опита да се отдалечи, но Райън не ѝ позволи.

Тя затвори очи, докато той я привличаше към себе си, държейки я здраво, докато опустошаваше устата ѝ. Тя не можа да сдържи въздишката на наслада, която се изплъзна от гърлото ѝ, нито потръпването, което се плъзна по гръбнака ѝ. Целувката му в колибата само беше разпалила жаждата ѝ за още. Тя инстинктивно разбра, че

Райън Дилейни е много добър в това, въпреки че нямаше с какво да го сравнява. Трепна силно, когато почувства ръцете му по тялото си, под ризата ѝ, как галят гърдите ѝ с грапавите си длани, и всяка мисъл за редно и нередно излетя от главата ѝ.

Вдигна ръце към твърдата извивка на раменете му, докато горещината на желанието пулсираше в нея, събирайки се ниско в корема ѝ. Изстена протестиращо, когато устата му се отдели от нейната, но после я усети върху гърдите си, как облизва зърната ѝ с грапавата възглавничка на езика. Той я държеше така близо до себе си, че тя усещаше твърдата издутината на секса му да се притиска към мекото място между бедрата ѝ. Напрягна се, внезапно осъзнавайки какво ще стане след малко. Ако позволеше на Райън да я притежава, щеше да стане уличица, за каквато я беше обявил, и нямаше да бъде по-добра от Лолита или Кармен.

Отблъсна го.

— Не, не мога да го направя.

Почувства как Райън се отпуска разочарован. Беше повече от учудена, осъзнавайки, че той няма намерение да я принуждава. Мъжете, които познаваше, нямаше да се поколебаят да я вземат против волята ѝ.

— Ти си решаващ, Кит — изрече Райън с глас, предрезгавял от разочарования. — Никога не ми се е случвало да принуждавам жена и не смятам сега да започвам. — Стана и протегна ръка. — Хайде. Късно е. И двамата имаме нужда да поспим.

Страхувайки се от допира му заради начина, по който я караше да се чувства, Кит стана без негова помощ и се запъти към колибата. Райън я последва. Тя се опита да не му обръща внимание, питайки се как, по дяволите, ще успее да му устои. За първи път в живота си разбираше какво означава да желае някой мъж. Райън я беше накарал да осъзнае сексуалността си, да си даде сметка за вътрешните импулси на тялото си, за нуждата да бъде прегръщана и любена. Но тя не желаше просто кой да е мъж.

Тя желаше Райън Дилейни, мъж, когото би могла да има, ако възнамеряваше да си изгради нов живот. Що напуснеше бандата, можеше никога повече да не поглежда назад. Райън беше част от живота, който искаше да забрави.

Едно гласче у нея казваше, че няма да ѝ бъде лесно да забрави Райън Дилейни.

Райън виждаше, че Кит е смутена, но не знаеше как да ѝ помогне. Само ако му се беше доверила. Вече беше наполовина убеден, че всъщност Кит е Катрин, но нямаше солидно доказателство, за да се върне с него при Бърт.

Заради загрижеността си за Кит Райън отложи заминаването си. Нещо у тази малка дива котка го привличаше и съблазняваше по най-първичния начин. Той я желаше. Желаше я от първия миг, когато беше осъзнал, че мърлявото хлапе е зряла жена. Не му се искаше да помисли какво би станало с Бърт, ако излезеше, че Катрин е Кит, жена, която е живяла и разбойничила с разбойници.

Райън спеше дълбоко, когато Кит излезе от колибата с дисагите, които беше приготвила по-рано. Той не се обезпокои от отсъствието ѝ на следващата сутрин, когато се събуди и видя, че одърът ѝ е празен. Кит често ставаше рано и ходеше на потока да се мие, преди другите да се събудят. Но когато мина доста време, а тя все не се връщаше, Райън разбра, че нещо не е наред. Дори Били забеляза липсата ѝ, когато денят започна да преваля. В късния следобед четиримата се пръснаха да я търсят. Привечер стигнаха до извода, че Кит вече няма да се върне.

— Много му здраве — каза Кланк, докато си наливаше кафе. — Така и така за нищо не ставаше това копеленце.

— Може да насочи закона към скривалището — възрази Дуранго.

— Не и ако му е мил животът — изръмжа заплашително Били.

Райън не каза нищо. Тревожеше се за Кит и това го изненада. Не му беше присъщо да се ангажира с жена. Целувки и сбогом, това беше девизът му. Страхуваше се, че Кит няма да се справи сама, че ще се забърка в неприятности. Без пари, с които да се издържа, имаше само една възможност за работа. Беше чувал разкази от не една жена. Оставени да се оправят сами, те обикновено свършваха в някой публичен дом, продавайки се на зажаднели за секс клиенти.

Когато Кит не се върна след няколко дни, бандитите станаха неспокойни и угрижени. Все се озъртаха, сякаш очакваха законът да ги връхлети.

— Няма да седя и да чакам, и да се чудя дали Кит е пуснал закона по петите ни — заяви Били няколко дни след изчезването на Кит. — Стига толкова сме си седели на задниците да се тревожим за него. Какво ще кажете да идем до Ногалес да оберем банката?

Кланк и Дуранго охотно се съгласиха.

— Събирайте си партакешите, момчета, тръгваме призори.

Думите на Били дадоха на Райън импулса, от които имаше нужда, за да задейства собствения си план. Тревожеше се за Кит и разбра, че няма да си отдъхне, докато не я намери. Не беше тръгнал веднага да я търси, защото искаше да бъде тук, ако тя реши да се върне. Но от заминаването ѝ беше минало прекалено много време. Знаеше, че тя вече няма да се върне, затова беше време и той да продължи напред. В никакъв случай нямаше да помага на бандитите на Бартън да ограбят банка.

Ако законът не го убиеше, братята му щяха да го пречукат.

Нощта беше гореща и влажна, бутилката с текила минаваше от ръка в ръка край лагерния огън. Мъжете пиха, докато не опразниха бутилката, после един по един се заклатушкаха към леглата си, преливащи от текила и от мисли за предстоящия удар. Райън изчака в колибата, за да се увери, че разбойниците спят, после събра нещата си и се измъкна навън.

Запълзя и стигна до навеса, където беше конят му. Действайки предпазливо, той го оседла и върза постелките си на седлото. После метна дисагите и излезе с животното от лагера. Когато не чу никаква врява, се качи на седлото и препусна в дяволски галоп към границата.

4

Кит намери самотно място извън Тумбстоун, където смяташе, че е безопасно да направи трансформацията от Кит в Кити О'Шей. Беше яздила два дни и беше напълно сигурна, че никой не я е последвал. Не можеше да реши дали трябва да е разочарована от това, че Райън не се беше заинтересувал достатъчно, за да я последва, или да се чувства облекчена, че се отървала от него и от дяволските му въпроси. По малко и от двете, така ѝ се струваше.

Кити се изми добре в потока, който се плискаше между две скали, изтърквайки буйните си къси къдрици, докато не заблестяха като злато под слънчевата светлина. После бързо надяна ризата, фустата и роклята, които Леке ѝ беше дал преди няколко месеца. Дрехите ѝ се струваха странни, толкова различни от панталоните, които беше носила години наред.

Знаеше, че косата ѝ е странно къса, но нямаше какво да направи, докато тя не порасне. Междувременно покри остриганите си къдрици с боне и върза връзките под брадичката си. Когато се качи на коня, вече не приличаше на момчето, известно като Кит.

Дълго беше мислила къде да се установи. Понеже Тумбстоун беше единственият град, който познаваше, логично беше да го предпочете. Разбира се, беше ходила в много градове в Аризона, даже и в Тексас с Леке и бандата на Бартън. Но повечето пъти просто бяха ходили за малко, обикновено на една крачка пред закона. Онова, което правеше Тумбстоун привлекателно място за нея, беше перспективата за покрив над главата ѝ. Наскоро Леке ѝ беше казал, че малката къща, собственост на Дики Джонсън, още е свободна, че не я е продал и не я е дал под наем. Вероятно беше още по-разнебитена, отколкото си я спомняше, но беше по-добър избор, отколкото да спи под звездите или да дава пари за квартира, което трудно можеше да си позволи.

Слънцето огряваше пръснатите сгради, когато Кити подкара коня си по главната улица на Тумбстоун. Запъти се към пансиона на госпожа Дули с надеждата да си осигури малко ядене, първото от три

дни насам. Беше спряла в едно градче точно отвъд границата преди два дни и беше купила пастърма, боб и сухари.

Не беше запалила огън, страхувайки се от двукраки хищници в тази дива територия, затова даже не беше пипа и кафе.

Пансионът беше точно какъвто го помнеше — може би малко по-овехтял и нуждаещ се от една боя, но все още приветлив. Тя слезе и почука на вратата. Една дребна закръглена жена с очила отвори на второто почукване.

— Още ли предлагате ядене, госпожо Дули? — запита Кити.

Възхитителният аромат на печено месо се носеше в коридора, от което устата ѝ се напълни със слюнка.

Госпожа Дули я изгледа над ръба на очилата си.

— Познавам ли ви, скъпа?

— Аз съм Кити О'Шей, дъщерята на Рина Джонсън. Напуснах Тумбстоун преди шест години, отидох да живея при... роднини. Надявах се да ме познаете.

Челото на жената се проясни.

— Разбира се, помня те. Изчезна така внезапно след смъртта на втория си баща. Влез, влез. Какво правиш сега в Тумбстоун, скъпа? Омъжена ли си? — Тя погледна към отворената врата. — Съпругът ти с тебе ли е?

Кити влезе в преддверието.

— Нямам... Искам да кажа, не съм омъжена, госпожо. Обстоятелствата се промениха наскоро и дойдох в Тумбстоун, за да продължа живота си тук. Надявах се да мога да си поръчам нещо за ядене. Ако къщата на втория ми баща още е свободна, смятам да се нанеса там и да си потърся работа.

— Работа ли? О, скъпа — каза госпожа Дули, поклащайки глава, и цъкна с език. — Тумбстоун не се е променил много, откакто замина. Трудно се намира почтена работа за жена. Трябваше да останеш при роднините си, докато не си намериш съпруг.

— Не беше възможно — възрази Кити. — Ще намеря нещо.

— Сигурна съм, че ще си намериш — изрече със съмнение госпожа Дули. — Тъкмо слагах масата. Днес вечерята е ростбиф. Обикновено цената е седемдесет и пет цента.

Кити знаеше, че вдовицата има сакат син, когото да издържа, и се нуждае от всяко пени, което може да получи.

— Мога да платя — каза тя и бръкна в джоба си, за да извади пари.

— Не бих те оставила гладна, дори да не можеше да платиш — каза госпожа Дули, потупвайки я майчински по рамото. — Може би ще искаш да ядеш в кухнята, преди да са дошли другите. Можеш да ми правиш компания, докато приготвям десерта.

— На драго сърце — отвърна Кити.

След няколко минути тя вече нападаше ростбифа, варените картофи, граха и питките, които се топяха в устата ѝ. Не си спомняше откога не е яла толкова възхитително ядене. Със сигурност не и откакто Рина беше починала. Собствените ѝ готварски умения, които се ограничаваха във варенето на боб и приготвянето на питки и дивеч, оставяха много какво да се желае.

— Сама ли смяташ да живееш в къщата на Дикий Джонсън? — запита госпожа Дули, докато довършваше шоколадовата торта, която току-що беше извадил от фурната.

— Знаете ли дали още е свободна?

— Не съм чувала да е заета. Да видим — колко години оттогава?

— Шест — каза Кити, докато потапяше парче хляб в малкото сос, останал в чинията ѝ, и го пъхваше в устата си. — Минах оттам преди около един месец и забелязах, че прозорците са разбити. Къщата има нужда от поправка. Страхувам се, че ще ти дойде много, скъпа. Имам една празна стая, която можеш да наемеш. Пет долара седмично плюс закуска и вечеря.

Кити обмисли предложението и го отклони.

— Мога да спестя пари, ако живея в къщата на Дикий — каза тя. — Сигурна съм, че ще стане годна с малко освежаване. Това ядене е прекрасно, госпожо Дули. Помня колко харесвахме храната, която пращахте, докато мама беше болна.

— Майка ти беше много добра жена, скъпа — каза госпожа Дули, докато слагаше пред Кити щедро парче торта. — Прекалено добра за такива като Дикий Джонсън. Светът се отърва от него. Бях облекчена, когато роднините ти дойдоха и те отведоха.

— Май ще е по-добре да вървя — каза Кити, след като изяде и последното парченце торта. — Бих искала да огледам къщата преди мръкване.

— Извести ме, ако мога да помогна — каза госпожа Дули, докато сипваше храната в купи, които да поднесе на пансионерите си.

Беше още доста светло, когато Кити насочи коня си към обшитата с дъски къщичка, където беше живяла някога. Тя стоеше жалка и изоставена в края на една прашна уличка в покрайнините на града. Кити уви юздите на коня около перилата на верандата и предпазливо се качи по изгнилите стъпала.

Освен че нямаше стъкла на прозорците и отчаяно се нуждаеше от боядисване, вътрешността не се беше променила особено много. Предната врата стоеше открената и тя я бутна. Пантите скръцнаха зловещо в тишината на късния следобед. Нещо докосна крака ѝ и тя подскочи стресната. Сърцето ѝ започна пак да бие нормално, когато видя, че е просто една катеричка. Тя влезе вътре и веднага се пренесе в миналото.

С мисленото си зрение видя майка си да кашля отчаяно, докато вторият ѝ баща се извисява застрашително над нея. Видя се как се свива, когато Дики вдига юмрук и събаря майка ѝ от стола. Дики беше пиян, както обикновено. Спомни си суровия му поглед и усети болката от удара, сякаш се случваше сега. Разтърси глава, за да я прочисти от ужасяващите спомени, и се огледа, за да намери лампа. Видя една, още пълна с газ, да седи на кухненската маса и излезе навън, за да донесе кибрит от дисагите.

Завлече дисагите вътре, затвори вратата, остави ги на пода и започна да рови вътре за кибрит. Намери го лесно и след минута светлината на лампата разпръсна враждебните сенки. Това, което видя, когато започна да оглежда къщата, не беше красиво. Дебели паяжини висяха от ъглите и от тавана. Счупените прозоречни стъкла се бяха пръснали по пода, а мебелите бяха изпочупени.

Ръждивата желязна готварска печка обаче беше непокътната и Кити беше много благодарна за това. Осеяната с белези кухненска маса и двата здрави стола изглеждаха жалко неуместни. Люлеещият се стол, в който майка ѝ обичаше да седи, беше в сравнително добро състояние, с изключение на една-две счупени пречки. Шкафовете бяха празни, а завесите, които майка ѝ с такава любов беше ушила, отдавна бяха изгнили. Трева, кал, животински гнезда и бурени скриваха пода.

Обезсърчена от безпорядъка, Кити влезе в спалнята и се поободри, когато видя, че леглото е непокътното и още застлано с

юргана, който майка ѝ беше ушила много отдавна. Скринът и нощното шкафче също бяха горе-долу здрави, макар и потънали в дебел слой прах.

Преди да се заеме с бъркотията в къщата, Кити излезе навън и отведе коня си отзад. Върза го за едно дърво, за да може да пасе от снопчетата трева наоколо, докато успее да му купи някаква храна. После го разседла и го изтърка с чула му. След като свърши тази работа, се върна в къщата и се втрени в хаоса.

Беше ужасно изтощена, искаше ѝ се да избяга и да остави всичко това зад гърба си. Може би е допуснала глупостта да повярва, че може да възстанови една къща, която би трябвало още преди години да бъде съборена. Беше твърде уморена, за да започва тази вечер, затова взе завивките си, изнесе ги зад къщата и се уви в одеялото си. Докато заспиваше, мислите ѝ се впуснаха да бродят в опасна територия.

Райън.

Името му пораждаше болка дълбоко в нея. Тя си припомняше всяка дребна подробност от красивата му външност и здравото му тяло. Лъскавата му тъмна коса и контрастиращите с нея смеещи се зелени очи. Чертите му не бяха класически, а по-скоро сурови и мъжествени. Спомняше си дръзката линия на веждите му и твърдата челюст. Стаена сила се криеше в силното му тяло, в издължените мускули на краката му се долавяше гъвкава грациозност.

С остро съжаление Кити си пожела да му беше позволила да се люби с нея. Но гласът на разума дълбоко у нея ѝ напомняше, че споделянето на това изключително интимно преживяване с Райън в края на краищата щеше да я доведе до беда. Тя знаеше, че след като се люби веднъж с него, никога няма да иска да го изостави.

Кити не искаше да има нищо общо с разбойници, дори с красиви разбойници като Райън Дилейни. Знаеше, че е постъпила правилно, като му отказа, но това беше най-трудното, което някога беше правила. Райън я беше накара да се чувства като жена за първи път, поне доколкото си спомняше. Беше я пробудил за собствената ѝ сексуалност и беше разпалил у нея желание, което стигаше много по-далече от обикновената страст. Тя никога не си беше представяла, че ще изпитва такива чувства към някой мъж. Когато Сънят най-накрая дойде, сънищата породиха у нея безпокойство, което тя знаеше, че само Райън може да уталожи.

Кити се зае с къщата рано на следващата сутрин след посещение в магазина, за да купи неща за чистене, голяма престилка и достатъчно храна, която да ѝ стигне за една седмица. Търговецът беше купил наскоро този бизнес от предишния собственик и следователно не я познаваше. Просто я запита дали е нова в града. Преди да се върне у дома, за да се заеме с мръсотията, тя закуси добре в кафенето.

След четири дни къщата беше толкова чиста, колкото Кити беше успяла да я направи, а счупените стъкла на прозорците бяха сменени. Тя беше платила на един общ работник, препоръчан от госпожа Дули, да поправи прозорците и мебелите. Печката беше почистена и боядисана с боя за печки, така че цялата лъсна. Всичко това се беше отразило на малкия ѝ запас от пари и Кити знаеше, че трябва да потърси работа, преди парите ѝ да свършат.

С още малко от спестяванията си Кити купи няколко ката готови дрехи и бельо, избирайки удобни материи и прости кройки. Доволна, че е направила всичко възможно, за да направи дома си удобен, тя тръгна една ранна сутрин да търси работа.

Скоро научи, че за жените в Тумбстоун няма много работа. Градът беше все още див аванпост на цивилизацията на ръба на пустошта, съвсем близо до мексиканската граница. Репутацията му на място без закони беше легендарна, въпреки че имаше шериф, който да поддържа закона и реда. Сред малкото търговски заведения край прашната главна улица бяха смесеният магазин, банката, конюшната, железарията, бакалията, магазинът за дрехи, дрогерията, ковачницата, кафенето, бръснарницата, която работеше и като баня, една китайска пералня, лекарският кабинет над дрогерията, пансионът на госпожа Дули и ресторантът. Разбира се, не се брояха погребалната агенция, петте кръчми, с две повече, отколкото по времето, когато беше живяла в Тумбстоун, и три публични дома.

Търговецът господин Едмънд имаше всичките необходими помощници в лицето на съпругата си и двете им дъщери. Магазинът за дрехи една креташе в град като Тумбстоун, където малко жени се интересуваха от модата. Банката, железарията и бакалията наемаха само мъже. Съпругата на доктор Харпър беше и негова медицинска сестра, а в дрогерията нямаха нужда от помощници.

Кити опита и в китайската пералня, но Лин Хю имаше куп роднини, които работеха за него. И дума не можеше да става за

ковачницата, конюшната и погребалната агенция, както и публичните домове. Обещаха ѝ работа в кафенето, когато се отвори място, но точно сега това не ѝ помагаше.

Оставаха кръчмите. Кити мина покрай всичките пет, опитвайки се да намери смелост да влезе в някоя от тях. Облечена като момче, нямаше да се колебае, но всичко се беше променило, когато беше облякла рокля. „Колелото на късмета“ беше нещо ново и непознато за нея. Предлагаше домашна храна в допълнение към силни напитки и хазартни игри. Кити застана пред летящата врата и се опита да надникне вътре. Салонът беше празен, с изключение на бармана, който стоеше зад бара и бършеше чашите за вечерните клиенти. Сега или никога, помисли Кити, докато буташе летящата врата и влизаше вътре.

Барманът вдигна поглед и се намръщи, виждайки някаква жена да стои неуверено на врата.

— Мога ли да ви помогна?

— Вие ли сте собственикът?

— Аз съм Гриф, барманът. Чет Марлоу е собственикът на „Колелото на късмета“.

— Господин Марлоу тук ли е?

— Очаква ли ви?

— Не. Търся работа. Знаете ли дали наема персонал?

Той я изгледа изпод гъсти черни вежди.

— Питайте шефа. Аз само наливам питиета и изхвърлям буйстващи клиенти. Ще го намерите в кабинета му. Зад бара е. Първо почукайте на вратата.

Призовавайки цялата си смелост, Кити се приближи към вратата, посочена от Гриф, и почука.

— Влезте.

Гласът иззад вратата беше заглушен, но заповедта беше достатъчно ясна, за да я чуе Кити. Тя си пое дълбоко дъх, отвори вратата и влезе вътре.

Мъжът, седящ зад бюрото, пиеше кафе и ровеше в куп документи. Остави я да стои там цяла минута, преди да вдигне очи. После пак я погледна и очите му се плъзнаха оценяващо по стройната ѝ фигура.

— Какво мога да направя за вас, госпожице?

Чет Марлоу изглеждаше около четиридесетгодишен. Имаше кестенява коса и кафяви очи, беше облечен донякъде крещящо в тъмен костюм, бяла риза с плисирана предница и червена сатенена жилетка, на която се виждаше златна верижка за часовник. Беше гладко обръснат, но дългите му бакенбарди стигаха чак до брадичката. Кити се размърда смутено под оценяващия му поглед.

— Казвам се Кити О'Шей и имам нужда от работа — каза тя. — Май няма работа никъде и затова реших да потърся и тук.

Марлоу потърка брадичка със замислено изражение.

— Какво можете да правите?

Въпросът му изуми Кити.

— Аз... работата не ме плаши.

— Можете ли да танцувате?

Ужасена от тази мисъл, Кити тръсна глава в енергично отрицание.

— Ами да пеете? Пеете ли?

— Н-не. Не пея и не танцувам, но мога да сервирам или да мия пода, ако няма нищо друго.

— Едно мексиканче идва да чисти всяка сутрин. Но не ми се иска да отпращам красиво момиче като вас. Може да наема още една сервитьорка. Свалете си бонето.

— Какво?

— Свалете си бонето. Клиентите ми предпочитат блондинки, а не мога да видя цвета на косата ви, като е закрыта.

Кити се поколеба, но свали бонето. Рано или късно той щеше да я види, реши тя. Не беше подготвена за изумения поглед на Марлоу, когато русите ѝ къдрици, стигащи до ушите, се измъкнаха изпод бонето.

— Какво, по дяволите, сте направили с косата си?

Челюстта на Кити се издаде заядливо.

— Отрязах я. Какво значение има?

Марлоу я изгледа с присвити очи и Кити помисли, че ще ѝ каже, че е променил мнението си. Донякъде се изненада, когато той каза:

— Това е малко по-различно и ще заинтригува клиентите ми. Е, подходящо ли е за вас да работите като сервитьорка?

Кити нямаше представа какво изисква тази работа, а наименованието не ѝ хареса особено. Стиснала челюст, тя заяви:

— Не съм проститутка.

— Не наемам проститутки — възрази Марлоу, стреснат от резкия й тон. — Наемам сервитьорки. Какво правят в свободното си време си е тяхна лична работа. Не въртя бизнес на горния етаж, ако ме разбирате. Има достатъчно публични домове в града, за да задоволят мъжкото население. Моите сервитьорки обслужват масите, насърчават клиентите да си поръчват питиета и им ги поднасят. Някои пеят и танцуват. Аз се занимавам само с хазарт, пиене и музикални развлечения. И управлявам добър ресторант за мъжката клиентела.

— В такъв случай приемам работата, господин Марлоу — каза Кити.

— Не искате ли да разберете какво е заплащането?

Кити се изчерви.

— Разбира се. Предполагам, че плащате прилично.

— Заплатите са добри, без да са щедри. Но бакшишите добре ги допълват. Ще работите от шест часа вечерта до два часа след полунощ, вечерята ви е осигурена. Как ви се струват пет долара седмично?

— Звучи добре — каза Кити, мислейки за всичките пари, които бандата на Бартън прибираше само в един грабеж и прахосваше в такива заведения.

Тя никога не беше получавала еднакъв дял с другите, защото всъщност никога не беше участвала в грабежите, но винаги й се беше падало по нещичко. Леке харчеше парите си за пиене, хазарт и жени, но тя беше успяла да спести по-голямата част от своите. За нещастие нямаше да й стигнат задълго, ако не си намереше постоянен източник на доходи.

— Кога ще искате да започна?

— Моли напусна миналата седмица, за да се омъжи, затова ми липсва една сервитьорка. Можете ли да започнете тази вечер? Имате ли нужда от стая, където да се настаните? Някои от момичетата са си наели стаи на горния етаж.

— Не — каза Кити. — Ще живея в къщата, която беше на втория ми баща. Ще бъда тук в шест часа, господин Марлоу. Няма да съжалявате, че сте ме наели.

Кити излезе от кабинета на Марлоу, минавайки покрай Гриф, който бършеше бара.

— Получихте ли работата, госпожице?

— Да, благодаря, господин Гриф. Започвам тази вечер.

— Хората тук ми казват Гриф.

— Аз съм Кити О'Шей. Моля, казвайте ми Кити. До довечера, Гриф.

Кити тъкмо беше стигнала до вратата, когато Марлоу излезе от кабинета и я повика.

— О, Кити, забравих да ви кажа, роклята, която носите, не подходжда. Имам различни рокли за моите сервитьорки. Елате малко по-рано да си изберете някоя, която да ви става. Помолете някое от момичетата да ви покаже къде да ги намерите.

Докато се прибираше към дома, Кити се питаше какво ли се очаква да носи една сервитьорка. Ако е някой от онези оскъдни костюми, каквито беше виждала да носят момичетата в кръчмите, в които беше ходила заедно с Леке, струваше ѝ се, че няма да може да върши тази работа.

Загледа се в огледалото. Една закръглена блондинка на име Нели я беше запознала с останалите и я беше завела в една малка съблекалня, когато Кити беше пристигнала в кръчмата. Когато видя роклите, от които трябваше да избира, тя се почувства облекчена. Макар че повечето рокли бяха в ярки цветове — червено, зелено, алено и синьо, с доста дръзки деколтета, поне закриваха глезените ѝ. Тя избра една рокля от червен сатен, която не изглеждаше толкова предизвикателна, но когато я облече и се погледна в огледалото, остана поразена от сексуалността на жената, която я гледаше оттам. Осъзна без никакво съмнение, че ако някой от бандитите на Бартън влезе в кръчмата, няма да я познае.

Не беше сигурна обаче за Райън Дилейни. Мъжът, който беше прозрял пред маскировката ѝ още от пръв поглед, със сигурност би я разпознал в женско облекло.

— Готова ли си? — запита Нели, промушвайки глава през вратата.

— Готова съм. Как изглеждам? — запита Кити и се завъртя, за да може Нели да я огледа.

— Сякаш тази рокля е шита за тебе — отвърна Нели. — Ще бъдеш много интересна за клиентите. Само не забравяй да се усмихваш и си пази гърба. Да знаеш, само да си обърнеш гърба, и ще ти посинее задникът от пляскания.

— Няма да забравя — обеща Кити. Пое си дълбоко дъх и едва не изскочи от корсажа. — И това няма повече да го правя — каза смутено, докато придърпваше деколтето нагоре, до по-прилично ниво. — Хайде да вървим.

Тази първа вечер Кити научи много. Беше виждала как се държат бандитите на Бартън в кръчмите, но никога не си беше представяла, че ще бъде обект на такива груби шеги или нежелано опипване. Когато приключи в два часа през нощта, вече беше научила, че мъжете, които ходеха в кръчмите, почти никак не уважаваха жените. Беше направила всичко възможно да отблъсква нежеланите аванси, но не можеше да се пази да не я опипват, когато ръцете ѝ бяха заети. Смяташе, че с времето ще се научи да се пази по-добре.

На следващата вечер един пиян клиент пусна ръка по предницата на роклята ѝ и тя го удари. Той падна назад, преобръщайки масата, а по лицето му беше изписана изненада. Тогава тя шокира и клиентите, и останалите сервитьорки, като сложи ръце на кръста си и изригна поредица от сочни ругатни. Завърши с думите:

— Пръждосвай се, пияндурник такъв. Само пак да ме пипнеш, така ще те сритам в топките, че вече няма да си помислиш да закачаш жена. — Вдигна очи и изгледа подред всички клиенти. — Отнася се и за вас останалите, мръсници проклети.

Тишината падна над помещението като одеяло от дим, толкова плътно, че можеше да се реже с нож. Някой в дъното на кръчмата се изкикоти нервно. После започнаха да се чуват и други шумове и скоро мъжете се върнаха към пиенето и хазартните си занимания.

— Не беше ли малко грубичка, скъпа? — запита Нели, промъквайки се боязливо край нея. — Шефът иска да идеш в кабинета му. Чул те е и не изглежда много доволен.

Кити погледна към кабинета и видя Марлоу да ѝ прави знак. Разбираше, че избухването ѝ преди малко навярно не, се е харесало на шефа ѝ, но какво се предполагаше да направи? Да остави онзи да я опипва ли? Разбра, че ще има конско, когато изражението на Марлоу стана тъмно като буреносен облак.

— Какво, по дяволите, беше това, Кити? — запита той в мига, когато тя влезе в кабинета.

— Онзи мъж ме оскърби — изрече тя с привидно спокойствие, каквото всъщност не чувстваше.

— Достатъчно зле беше, че го наруга. Трябваше ли и да го удряш? Трябваше да кажеш на мене или на Гриф и да ни оставиш да се погрижим за това.

— Съжалявам. Свикнала съм сама да се грижа за себе си.

— Къде си се научила да говориш така?

Кити се изчерви. Беше толкова навикнала да се изразява с езика на бандитите, че ѝ беше трудно да си напомня да следи какво говори. Когато беше ядосана, грубите думи излизаха съвсем естествено. Не вярваше, че някога ще стане прилична жена.

— Май съм слушала братята си, когато не е бивало — излъга тя.

— Клиентите харесват жени, които поне претендират, че са дами — каза Марлоу. — Отсега нататък се опитвай да сдържаш яда си, Кити. Следващия път, когато някой клиент те притеснява, ела при мене. Ако чуя още едно избухване като това, ще трябва да те уволня. Достатъчно зле е, че трябва да се справяш с грубияни. Скоро ще научиш, че тук опипването се смята за нещо естествено. Всички момичета се примиряват с по някое и друго пускане на ръце. На някои дори им харесва.

Кити беше стиснала здраво юмруци. Беше ѝ станало втора природа да се защитава. Ако се беше държала меко с бандитите на Бартън, щеше да събуди подозрения у тях. Но опипването беше нещо, с което не беше свикнала и което решително не харесваше.

— Ще се опитам да не забравям, господин Марлоу — обеща тя.

— Добро момиче. Сега се върни там и се усмихвай.

Райън мина границата и влезе в Аризона два дни след като беше напуснал бандата на Бартън и поне десет дни след Кит. Беше се опитал да се постави в нейното положение, докато мислеше къде би могла да отиде. Можеше да е отишла дори в Тексас или Ню Мексико, ако наистина е искала да заличи следите си, помисли си той. Но колкото повече се занимаваше с това, толкова повече се убеждаваше, че тя ще отиде на място, което познава добре, например в Тумбстоун. Смяташе, че тя има някакви пари, иначе изобщо не би заминала. Но колко пари можеше да има? Със сигурност не чак толкова, че да ѝ стигнат за повече време.

Пурпурни сенки надвисваха над пращните улици и скупчените кирпичени и дървени постройки, когато Райън влезе в Тумбстоун. Беше си обръснал брадата и се надяваше да не го идентифицират като един от мъжете, ограбили банката заедно с бандитите на Бартън. Всъщност, разчиташе на това.

Първата му спирка беше кръчмата „Дребна миза“. Гърлото му беше пресъхнало и имаше нужда от една бира, за да утоли жаждата си. Помещението беше претъпкано с шумни, груби посетители и той бързо допи бирата си, а после се запъти към бръснарницата и банята, защото отчаяно се нуждаеше от баня, бръснене и подстригване. След един час излезе като нов човек, прясно обръснат и подстриган, с чисти дрехи. Остави мръсните си дрехи в китайската пералня и тръгна да търси ядене.

Кафенето беше претъпкано и не му хареса особено, защото беше свикнал с чудесните яденета на готвачката у дома в Драй Гълч. Забеляза кръчмата „Колелото на късмета“ от другата страна на улицата и видя, че рекламира домашни ястия наред с обичайните питиета и хазартни игри. Пресече улицата и бутна летящите врати. Забеляза една празна маса и веднага се настани.

Дотърча една закръглена блондинка и той поиска менюто. Тя му го донесе и след като го прегледа, Райън си поръча бифтек алангле,

картофено пюре, чиния боб и бира. Докато чакаше яденето, отпиваше от бирата и лениво се оглеждаше из помещението. Първото му разсеяно впечатление беше, че няма нищо, което ма привлече интереса му, затова се облегна назад, нахлупи шапката над лицето си и задряма, чакайки яденето да пристигне.

Кити обслужваше един клиент в другия край на помещението, когато Нели дойде при нея и ѝ подаде една табла.

— Ще занесеш ли това на клиента на масата в ъгъла, Кити? — запита тя. — Имам друга поръчка, трябва да я занеса веднага.

Кити взе таблата от нея.

— Да, днес е доста оживено.

— Така е, иска ми се да поседна малко. Не съм сядала и за минутка, откакто дойдох в шест часа. Радвам се, че реших да си легна самичка довечера — каза тя, смущвайки Кити в ребрата, — ако ме разбираш.

Кити знаеше точно какво има предвид Нели. Знаеше със сигурност, че е единствената сервитьорка, която не печели допълнително, като спи с клиенти. Господ знае, че беше имала много възможности за няколко дни, откакто беше започнала да работи в „Колелото на късмета“.

Кити балансираше с таблата, промъквайки се към масата, и умът ѝ бродеше безцелно, докато мислите ѝ се въртяха около все порастящото ѝ нежелание да работи в „Колелото на късмета“ и какво може да направи по този въпрос. До момента нямаше никакъв избор.

Стигна до масата и остави таблата. Хвърли разсеян поглед към клиента, забелязвайки, че е нахлупил шапката си над очите и май спи. Прочисти гърлото си и изрече:

— Ето яденето ви, господине.

Райън позна гласа ѝ, преди да отвори очи и да я види. Вдигна глава и бутна шапката назад. Зяпна, шокиран до дън душа при вида на ослепително красивата жена с невероятна фигура, която стоеше пред него. Беше приятно закръглена и съблазнително нагласена в червена сатенена рокля. Късите ѝ къдрици бяха вързани на тила с панделка, който не успяваше да попречи на непокорните кичури да се къдрят около елфското и личице. Колкото и често да беше мислил за нея в последните дни никога не си я беше представял така. Тя беше

примамливо прелестна. Съблазнително видение, което да навестява сънищата на някой мъж. И работеше в кръчма!

— Господи, ти си! — изрече Райън, когато най-накрая си възвърна дар слово. — Какво, по дяволите, правиш на такова място?

Кит го изгледа така, сякаш искаше да припадне. Лицето ѝ изгуби всякакъв цвят, докато името ѝ изхвъркваше с трепет от безкръвните ѝ устни.

— Райън. Аз... аз... ти какво правиш тук?

— Търся те. Но това е последното място, където очаквах да те намеря. В кръчма ли работеше, като се хвана с Леке?

Ъглите на устата ѝ се извиха надолу.

— Мисли каквото си искаш — изсъска тя. — Не очаквах да те видя отново. Когато зарязах Бартън, отрязвах всякакви връзки с мъже като тебе. Върви си, Райън.

И тя се извърна.

Той я хвана за ръката.

— Не, не, няма да те пусна. Трябва да поговорим. Кога свършваш работа?

— Няма какво да ти казвам. — Тя се опита да се освободи, но той я държеше твърде здраво. — По дяволите, Райън, пусни ме!

— Този мъж безпокои ли ви, госпожице Кити?

Райън изгледа свирепо мъжа, който го беше заговорил.

— Вие кой сте, по дяволите?

— Собственикът на това заведение. Предлагам да оставите госпожица Кити на мира. Не позволявам грубо държание в „Колелото на късмета“. Можете да си довършите яденето, ако се държите прилично. Развлечението, което търсите, се намира във всеки публичен дом в града.

Райън колебливо освободи ръката на Кити.

— Госпожица... Кити... стари познати сме. Не бих я наранил за нищо на света.

Марлоу го изгледа от упор.

— Дано да е така.

Обърна се и се отдалечи. Кити понечи да го последва.

— Говорех сериозно, Кити — извика Райън. — Трябва да поговорим. Ще те чакам.

— Ще има да чакаш — отвърна тя, докато се отдалечаваше. — Нямам работа с бандити.

Райън продължи да се навърта около кръчмата, докато вече не можеше да понася да гледа как неприятни мъже точат лиги след Кит... не, Кити. Тя сега се наричаше Кити. Трябваше да го запомни. Независимо как беше решила да се нарича, на Райън му беше трудно да гледа как Кити се дърпа от всички пияни мъже, които се опитват да я щипят и да я потупват въпреки отчаяните ѝ усилия да се изплъзва от нахалните им ръце.

Наистина ли и харесваше да я опипват? Не му беше приятно да мисли така. Мисълта мъжете да я използват като курва го вбесяваше. Почти беше престанал да смята, че тя е мадамката на Леке. Изглеждаше логично тя да е в действителност Катрин, доведената му сестра, точно тази жена, която беше издирвал. Идеята, че Леке е взел със себе си малката Катрин след смъртта на Дики Джонсън, беше понятна. Но ако Кити не потвърдеше идентичността си, положението му си оставаше все същото, както когато беше започнал издирването.

В някои отношения беше станало по-зле. „Момчето“ Кит го беше изкушавало и съблазнявало от мига, когато беше прозрял маскировката ѝ. Не можеше да погледне към нея, без да я пожелае. Беше видял колко е красива под напластената мръсотия, но нямаше понятие как изглежда, облечена в пола и фуста. Кожата ѝ беше сметанена и безупречна, косата ѝ сега блестеше, засрамвайки самото слънце. Дори и къса, косата ѝ беше красива — съвършена рамка за прекрасните ѝ черти.

Райън се опита да не се взира в пълните ѝ гърди, но всеки път, щом тя поднесе халба бира на някой клиент, те почти изскачаха от роклята ѝ. Как да не гледа? Не беше единственият мъж в помещението, който да се взира в закръгления ѝ бюст, и трябваше да призове цялата сила на волята си, за да не я метне на рамо и да я отнесе, преди да е станала още по-голямо зрелище. Но кой беше той, че да заповядва на малката разбойничка? Може би греши в предположението си, че Кити е Катрин, и може би на нея този живот ѝ харесва.

Малката пакостливка просто си проси белята, реши Райън, а той беше точно мъжът, който можеше да ѝ я осигури. Не можеше да превъзмогне себе си. Да спи с Кити изведнъж стана негова житейска мисия. Кит, Кити, Катрин. Развратница или невинна нямаше никаква

разлика. Райън не можеше да си спомни някога толкова отчаяно да е желал някоя жена, както желаше Кити. Не си спомняше и когато някоя жена е влизала под кожата му толкова бързо.

Райън подлудяваше, наблюдавайки Кити, затова плати сметката си и излезе. Беше научил къде е старата къща на Дики Джонсън при предишното си посещение в Тумбстоун и се отпрати натам. Дори в тъмнината можеше да различи, че къщата почти не се променила, и предположи, че това е работа на Кити. Трябваше обаче още много работа, но той веднага забеляза, че прозорците са поправени, за разлика от последния път, когато беше видял къщата.

Светлината на една самотна лампа се виждаше през един от предните прозорци, фар в тъмнината, който да приветства Кити, предположи Райън. Повече коня си към задната част на къщата и го върза до коня на Кити, съвсем близо до една крехко сено. После насочи вниманието си към къщата, провери задната врата и видя, че е заключена. Не се опита да влезе през предната, защото осъзна, че и тя ще е заключена. Когато намери задните прозорци зарезани, заобиколи отстрани. Имаше късмет. Откри, че прозорецът на спалнята е затворен, но не е добре зарезан, защото резето не беше поправено както трябва. Отвори прозореца и влезе в стаята.

Кити беше изтощена, когато излезе от кръчмата. Шериф Ърп тъкмо правеше обиколката си и предложи да я изпрати до дома ѝ. Кити охотно прие, защото с основание очакваше Райън да се върти около кръчмата, и се надяваше да си е отишъл, щом е видял шерифа. Честно казано, тя се надяваше той да е достатъчно умен, за да не се набива на очи в Тумбстоун. Хората на закона имаха добра памет, а тя знаеше, че ще си спомнят и обира на банката, и бандата на Бартън. Едва не припадна от облекчение, когато не зърна никъде Райън.

Кити се опитваше да се самоубеждава, че не се интересува какво е станало с този разбойник, че животът ѝ ще бъде по-прост без него и подобните му, но сърцето ѝ отказваше да слуша. Нещо у Райън Дилейни ѝ говореше на дълбоко емоционално ниво, с което тя не беше готова да се занимае. Може би никога нямаше да бъде готова за това.

Кити благодари на шериф Ърп за изпращането, когато стигнаха до къщата ѝ. Той учтиво докосна периферията на шапката си и я

остави пред вратата. Кити извади ключа от джоба си, отключи вратата и влезе вътре, благодарна, че се беше сетила, преди да излезе, да запали лампа. Вдигна лампата и застана наред стаята, опитвайки се да определи какво не е наред. Нещо бодеше тила ѝ, тръпка пробяга по гръбнака ѝ, всичките ѝ сетива затрептяха в някакво предчувствие.

Погледът ѝ се насочи към тъмнината оттатък кръга светлина, хвърляна от лампата, но не видя нищо, не чу нищо. Само дете не можеше да отхвърли чувството, че не е сама. Пропъждайки неоправданите си страхове, тя влезе в спалнята и остави лампата на нощната масичка. После наля вода в легена от една кана, за да се измие. След като хвърли още един бърз поглед наоколо, свали обувките, чорапите, роклята, фустите и ризата и плисна малко вода на лицето, врата и ръцете си. Щеше да продължи с миенето, но бодящото усещане по дължината на гръбнака ѝ все повече се засилваше.

Чу шум някъде в тъмните сенки на стаята и се извърна от умивалника, притискайки кърпата до гърдите си. Чу задавен звук, сякаш някой изстена от болка. Посегна към заредения пистолет, който държеше в нощната масичка, и зашеметена откри, че го няма. Изригна една ругатня.

— Това ли търсиш?

Райън излезе от сенките и пристъпи в светлия кръг, толкова близо, че тя можеше да усети неповторимата му миризма на кожа и мускус. Пистолетът ѝ почиваше в дланта му. Той я го подаде и тя го сграбчи моментално.

— Мислех, че може първо да стреляш, а после да задаваш въпроси, затова си позволих да го изпразня — каза той.

Отвори другата си ръка, разкривайки шестте куршума от празния пълнител. Пусна ги небрежно на пода.

— Проклет да си! — изсъска Кити. — Как смееш да нахлуваш в дома ми. Казах ти, че няма за какво да говорим. Искам да забравя, че изобщо някога съм имала вземане-даване с разбойници като тебе и бандата на Бартън. Разправиите с разбойници ми стигат за цял живот, че и отгоре.

Погледът на Райън се плъзна по дължината на голото ѝ тяло и той усети смущаващо стягане в слабините си. Взря се в краката ѝ. Дълги, стройни и изящни, но той не можеше да мисли за нищо друго, освен за онова нежно място там, където се срещаха тези прекрасни

крайници. Устата му пресъхна и той преглътна конвулсивно. Прочисти гърлото си и вдигна поглед към лицето ѝ, опитвайки се да се съсредоточи върху нещо друго, освен върху пулсиращата си ерекция.

— Имам чувството, че криеш нещо от мене, Кити. Какво?

— Ако настояваш да водим този разговор, обърни се, за да се приведа в приличен вид — каза тя.

— Няма нужда. Вече съм те виждал.

Кити пребледня.

— Лъжец!

— Проследих те до потока една нощ. Мислеше, че съм си легнал. Наблюдавах те, като се събличаше. Имаш прелестно тяло, Кити.

— Какъв мъж си ти, по дяволите, да се промъкваш и да шпионираш така жените?

— Любопитен — изрече Райън без никакви угризения. — Знаех, че не си момче, и исках да видя с очите си какво се крие под онези мръсни парцали, които носеше. Прекалено си красива, за да се правиш на момче.

— Не ме е грижа какво си видял тогава — изфуча Кити. — Обърни се.

Той ѝ отправи обезоръжаваща усмивка.

— Много добре. Приведи се в приличен вид, макар че не мога да отрека, че те предпочитам в сегашния ти вид.

— Искат ти се — изръмжа тя, докато грабваше нощницата си.

Когато Райън се обърна, тя бързо нахлузи широката бяла нощница. Тя се спусна чак до босите пръсти на краката ѝ.

— Сега можеш да гледаш.

Райън се обърна и избухна в смях.

— Колко скромно и прилично, Кити. — Приблужи се към леглото и седна. — Можеш да дойдеш при мене, вероятно ще отнеме повечко време.

Кити го изгледа недоверчиво и приседна колкото можа по-далече от него в ограниченото пространство на леглото.

— Казвай каквото имаш да казваш и си върви.

— Не е толкова лесно. Не съм сигурен откъде да започна.

— Отначало ще е най-добре. Давай бързо. Уморена съм. На крак съм от шест часа вчера вечер. Вече минава два часа след полунощ.

— Кит... Кити, мисля, че най-добре е да започна, като ти кажа, че не съм разбойник. Никога не съм нарушавал закона. Аз съм фермер от Монтана. Имам двама братя, които ще ме убият, ако разберат в какво съм се забъркал.

— Сигурно ме мислиш за наивна глупачка, Райън Дилейни. Забрави ли онзи банков обир, в който участва? Според моите правила това те прави разбойник.

— Обратно на това, което си мислиш, през онзи ден не бях в Тумбстоун, за да ограбвам банката — обясни Райън. — Банковият чиновник ме взе за разбойника, описан в обявата отвън на стената. Признавам, че има някаква прилика, но повтарям, не съм разбойник. Бях в банката, за да тегля пари от сметката си.

— Това е чиста глупост — нападна го Кити. — Защо поиска да се присъединиш към бандата, ако си бил невинен страничен свидетел?

— Заради Леке Джонсън.

— Леке? Какво общо има Леке е цялата работа? Не разбирам, по дяволите, защо толкова се интересуваше от Леке и семейството му.

— Езикът ти, Кити, е ужасен. Но ще говорим за това по-късно. Просто ми кажи защо не искаш да говориш за любовника си.

Кити скочи на крака.

— Нищичко не знаеш за мене! Не съм проститутка. Леке ми беше...

— Беше ти какъв? — настоя Райън.

По един или друг начин щеше да изтръгне истината от нея.

— Какво те интересува?

— Не давам и пукнат цент за Леке Джонсън, но месеци наред търсех доведената му сестра. Надявах се той да ми каже къде да намеря Катрин. Тя била изчезнала преди шест години. Чух, че Леке се е сдушил с бандата на Бартън, и когато те ограбиха банката, се случих точно там и сякаш съдбата ми даде възможността, която търсех. За съжаление, не бях предвидил, че Леке може да бъде убит. Когато научих, че Кит и Леке са били близки като братя, помислих, че Кит може да ми каже това, което исках да узная. Знаех, че се излагам на опасност, когато поисках да се присъединя към бандата, но не можех да разочаровам един умиращ.

Лицето на Кити се превърна в маска на недоумение.

— Умиращ ли? Говориш с гатанки. Какво искаш от Катрин?

— Ти ли си Катрин? — запита направо Райън. — Подозирах го от известно време. Няма смисъл да отричаш. Или си доведената сестра на Леке, или си неговата любовница. Няма друго обяснение за маскирането ти като момче и за това, че си се движила с Леке и бандата. Мога да разбере нуждата му да те пази, ако си му роднина, но мога да приема и причината да иска да те държи при себе си, ако си негова любовница.

— Защо търсиш Катрин? — запита предпазливо Кити.

Райън се опита да се съсредоточи върху въпроса ѝ, но плътните ѝ устни все го разсейваха. Бяха присвити замислено, и той си спомни колко сладки бяха, когато ги беше целунал. Запита се какво ще направи тя, ако я дръпне в обятията си и започне да я целува, докато устата ѝ омекне и се отвори за него. Искаше да усети гърдите ѝ да се притискат към неговите, искаше да се настани в люлката на нежните ѝ бели бедра. Искаше да зарови болезнено втвърдения си секс в онова горещо влажно място между краката и.

— Райън, зададох ти въпрос.

Райън накара ума си да се отдалечи от тези мисли и се опита да се съсредоточи върху разговора. Трябваше му един миг, за да си припомни въпроса ѝ, и още един, за да се почувства достатъчно съсредоточен, за да отговори.

— Просто правя услуга на един човек на смъртно легло — обясни той. — Родният баща на Катрин я търси. Бърт Лаури активно търсеше Катрин, след като получи писмо от една жена на име Рина. Едва от писмената ѝ изповед той научил, че има дъщеря от Рина, от отдавнашната им връзка. Рина пишела, че няма да живее още дълго, и молела Бърт да дойде и да вземе дъщеря си. Не вярвала, че Дики Джонсън ще отглежда добре момичето след смъртта ѝ. Когато Бърт изпратил човек в Тумбстоун да намери Катрин, тя била изчезнала и никой не знаел къде е.

Устата на Кити се отвори и очите ѝ се разшириха от смущение.

— Лъжеш.

— Защо да лъжа? Готова ли си да признаеш, че ти си Катрин Лаури?

Брадичката на Кити се вирна упорито.

— Аз съм Кити О'Шей.

— О'Шей — повтори Райън. — Моминската фамилия на Рина е О'Шей. Тя е майка ти, нали?

— Проклет да си! Кой ти е дал позволение да се месиш в живота ми?

— Значи ти си Катрин Лаури.

— Не знам дали съм или не съм — отговори Кити. — Мама никога не ми е казвала името на баща ми. Просто знаех, че това не е Дики Джонсън. Тя се опита да ми го каже няколко дни, преди да умре, но тогава беше много отслабнала.

— И не си питала преди това? — запита Райън.

— Не! — избухна тя изненадващо за него. — Не исках да имам нищо общо с мъжа, който направил дете на майка ми и после я оставил да се грижи сама за себе си. Тя се омъжила за Дики, защото нямало кой да ѝ помогне, след като леля ѝ я изпъдила. Това беше най-лошата грешка в живота ѝ. Щеше да има по-добър живот, ако беше търкала подове. Дики пиеше и проиграваше всеки цент, спечелен в конюшната, където работеше, когато биваше трезвен. Мама переше чуждо, за да има храна на масата. Дики биеше майка ми, когато се напиеше, после обърна тежката си ръка и към мене. — Тя се изчерви и погледна настрана. — След като мама умря, той искаше от мене повече, отколкото бях склонна да дам. Казваше, че съм достатъчно пораснала, за да заема мястото на мама в леглото му. Зарадвах се, когато го убиха! — извика тя. — Дори това да означаваше, че трябва да оцелявам със собствени сили. Никога няма да простя на баща си, че заради него с мама преживяхме такъв ад.

Сърцето на Райън се разтуптя, когато Кити захлипа в шепите си, сякаш спомените бяха повече от това, което можеше да понесе.

— Не плачи — заувещава я той.

Вдигна брадичката ѝ и изтри сълзите ѝ с палците си. Невинният жест доведе до нещо по-интимно, когато той погали бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— Разкажи ми за Леке — подкани я той. — Как се държеше с тебе? Не сте били кръвни роднини, но връзката помежду ви може да е била... от интимен характер.

Кити изфуча гневно.

— Не съм му била любовница, ако това намекваш. Леке винаги се е отнасял към мене като към малката си сестра. Не го познавах

много, защото напусна дома, когато бях много малка. Отведе ме, когато ме намери сама след смъртта на Дики. Не беше най-добрият брат, но ме защитаваше, все едно сме от една кръв.

— Не бих казал, че да живееш с разбойници представлява закрила. Треперя, като си помисля какво щеше да стане, ако някой от бандата на Бартън беше открил, че си жена. Мислиш ли, че Леке щеше да може да те защити от трима мъже?

Кити вдигна рамене.

— Опитвах се да не мисля за това. Пък и с Леке щяхме да си тръгнем, когато той спестеше достатъчно пари. Щеше да ме заведе у дома, да поправи къщата на Дики и да ме настави в Тумбстоун, докато си намеря съпруг. За съжаление не го биваше много в спестяването на пари. Аз събрах колкото можах, затова успях да си тръгна. Бандата ядоса ли се, че се изпарих така изведнъж?

— Може да се каже. Сигурно са бесни. И аз си тръгнах като тебе. Изчаках те няколко дни, но като не се върна, реших да тръгна да те търся.

— Защо реши да ме търсиш в Тумбстоун?

— Просто предчувствие. Къде другаде щеше да идеш? Предлагам ти възможност да оставиш този живот и трудностите му зад гърба си, Кити. Ще те отведе в Тусон, за да се срещнеш с баща си. Бърт иска да види дъщеря си, преди да умре.

Кити се вгледа вцепенена в него. Той изглеждаше тъмен, опасен и по-скоро разбойник, отколкото фермер.

— Не отивам никъде с тебе, Райън Дилейни. Лично аз смятам, че Бърт Лаури може да върви по дяволите — изригна тя непочтително. — Никога не съм искала да знам кой е баща ми и винаги ще го мразя заради онова, което причини на майка ми. Не искам да го познавам. Освен това, не вярвам и на половината от приказките ти. Особено дето те взели за разбойник в банката, дето я ограби бандата на Бартън. Просто е прекалено много, за да е съвпадение.

Кити видя проблясък в очите му, когато той ѝ отправи замислена усмивка... внезапна белота в тъмната му кожа.

— Не вярвам да си достатъчно силна, за да ми се противопоставиш — нападна я той. — Няма да се върна в Тусон без тебе, дори да трябва да прибегна до сила, за да те откарам там.

— Не ме заплашвай, Райън. Не се стряскам лесно — изрепчи се Кити. — Най-добре си тръгвай. Предстои ми още един труден ден. Някои от нас трябва да работят, за да се издържат.

— Кити, послушай гласа на разума — заувещава я Райън. — Какво ще ти стане, ако се видиш с баща си? Човекът е на смъртно легло. Изпълни последното му желание. Няма деца от съпругата си, само една доведена дъщеря, към която е привързан. Как може да си толкова безсърдечна?

— Добре съм научила урока на живота — отсече Кити.

— И аз — призна Райън. — Но още мога да изпитвам състрадание към един умиращ старец.

Кити изсумтя отвратено.

— Ако си богат фермер, както разправяш, нищо не знаеш за трудностите, за глада, за разочарованието. Сигурно си имаш съпруга и няколко деца да те чакат у дома.

Лицето на Райън се вкамени, от него изчезнаха всички следи от усмихнатия, безгрижен мъж, за какъвто Кити го беше смятала. Тя усети нещо дълбоко и разрушително в миналото му, нещо тъмно, криещо се под маската на усмивката му.

— Нямам съпруга — изрече той с глас, който не оставяше никакво място за съмнения. — Бракът не е за мене. Не може да се вярва на жените. Харесвам ги много, обичам компанията им. Но не им вярвам. Пиърс и Чад намериха две добри жени и като че ли се справят чудесно, но не им беше лесно. Минаха през същински ад. Не смятам да правя тази грешка.

Кити се зачуди коя жена така е отблъснала Райън от мисълта за брак. Не можеше да е на повече от тридесет години, прекалено млад, за да бъде толкова огорчен.

— Разочаровал си се в любовта ли? — осмели се тя.

— Не. По-скоро е свързано със семейството. Пиърс едва не изгуби живота си заради лъжите на една жена. Чад напусна дома, защото не можеше да живее с погрешното убеждение, че е причинил смъртта на няколко души. Лъжата на една жена го изгони от дома му. Чудно е изобщо това, че братята ми намериха любовта, като се знае колко бяха против брака. Мама ни изостави заради чужд мъж, когато бяхме още много малки и имахме нужда от майка. Аз съм по-твърд от

братята си. Нямам нужда от съпруга. Светът е пълен с красиви и достъпни жени.

— А аз няма да допусна грешката да приема баща, когото съм се научила да мразя.

— Дори не го познаваш — възрази Райън.

— И не искам да го познавам.

— Няма да мръдна оттук, докато не се съгласиш да дойдеш с мене в Тусон.

Тя стана рязко и го изгледа свирепо.

— Пожелавам ти приятна нощ, Райън, или каквото остана от нея. Лягам си. Знаеш къде е вратата.

Райън я хвана за ръката и я притегли в скута си. Тя усети решимостта във всяка жила, мускул и кост в твърдото му тяло. Ядосана на себе си и на него, а най-вече на слабостта си към този мъж, Кити отвори уста, за да му даде представа колко остър може да бъде езикът ѝ.

Очевидно това беше поканата, от която Райън имаше нужда, защото той улови полуразтворените ѝ устни в твърда, настоятелна целувка, езикът му се плъзна вътре, дразнейки меките повърхности, докато тя не се почувства замаяна и дъхът ѝ започна да излиза на къси, остри тласъци.

Целувката беше всичко, което Кити помнеше, за което беше мечтала, за което беше копняла. Тя се стопи срещу него, залята от усещания, давейки се във водовъртежа на желанието. Преди Райън да влезе в живота ѝ, тя не знаеше нищо за страстта, за желанието. Беше съществувала в безполово пространство, страхувайки се да мисли или да изглежда като жена. Беше потискала всички женски склонности, беше се отказала от всички женски символи.

Допреди Райън.

Устата му я подлудяваше. Тя чувстваше устните му срещу челюстта си, усещаше влажността на грапавия му език, който се стрелваше внезапно по ръба на ухото ѝ. Осъзна, че той е разкопчал нощницата ѝ едва когато почувства устните му да си проправят пламтяща пътека надолу по вретата ѝ чак до голото ѝ рамо. Тогава усети устата му да се настанява върху гърдата ѝ и да засмуква зърното ѝ. Нададе стреснат вик, когато вълна от неочаквана наслада заля цялото ѝ тяло.

— Райън... не.

— Кити, не ме спирай.

Той сведе глава и потърси другата ѝ гърда, езикът му започна да описва кръгове около зърното, карайки го да набъбва и да пулсира. Тиха въздишка се откъсна от устните ѝ, когато еротичните усещания, които то създаваше, сякаш започнаха да се събират ниско в корема ѝ. Тя почувства ръката му да се вмъква под нощницата и, да я вдига нагоре покрай прасеца и коляното ѝ и да спира за миг на извивката на бедрото ѝ. Изгарящото усещане, породено от ръката му, разпали огън в нея, който се разгаряше все по-неконтролируемо.

Тя потрепери и въздъхна. Той хвана въздишката и в устните си и ѝ я върна. Тя изстена, връхлетяна от смущаващи чувства, които разтваряха твърдия възел на гнева, който беше изпитала, когато откри Райън в къщата си. Отвърна на целувката му с невинен ентузиазъм, вкусвайки неповторимия му аромат, блажено неподозирайки докъде може да доведе това.

— Ох, жено, какво, по дяволите, да правя с тебе? — изстена Райън. — Искам те толкова много, че чак боли.

Притегли я плътно към себе си, мазолестата му ръка се настани между бедрата ѝ. Усети я как замръзва, но я успокои, с още една целувка, докато пръстите му се заплитаха във влажните къдрици, предпазващи нейната женственост. Намери влажния ѝ отвор и пъхна един пръст вътре.

Тя беше гореща, стегната и мокра. Твърде стегната. Той пъхна още един пръст при първия, разтягайки я леко. Усети я как се размърдва смутено и разбра със смайваща сигурност, че Кити няма как да е била нечия любовница. Беше прекалено тясна и неопитна, за да е била сексуално активна. Без да обръща внимание на протестиращия ѝ шепот, той пъхна пръстите си още по-надълбоко, докато не стигнаха до бариерата на нейната девственост. Дръпна ръка, прекъсна целувката и се вгледа в лицето ѝ.

— По дяволите, ти си девица.

Направи го да прозвучи оскърбително.

— Какво те караше да мислиш, че не съм? — нападна го Кити.

— Животът, който водеше, преди всичко. Както казах, вие с Леке не сте кръвни роднини.

— Имаш мръсен ум, Райън Дилейни.

Той ѝ отправи натежала от сексуалност усмивка.

— Доколко решена си да останеш девица?

Думите му я оставиха безмълвна, тя зяпна, после затвори уста, без да каже нищо.

— Не е никаква тайна, че искам да се любя с тебе, Кити. Още малко, и ще експлодирам. Единственото, което ме спира сега, е Бърт Лаури. Не знам какво ще каже, ако разбере, че съм се любил с дъщеря му.

— Няма какво да му мислиш. Бърт Лаури никога няма да ме види.

— Грещиш. Ще те откарам в Тусон, даже ако трябва и със сила.

Тя налетя върху него и тежестта ѝ свали и двамата на леглото. Юмручетата ѝ блъскаха гърдите и раменете му, причинявайки повече болка на нея, отколкото на него. По едно време тя се озова върху него, а в следващия миг той смени взаимното им разположение и седна върху нея.

Кръвта потече в тялото му като жив огън. Горещца. Тъмна. Жадна. Нощницата ѝ не успяваше да защити скромността ѝ. Той чувстваше твърдостта на малките ѝ гърди срещу своите, усещаше я как трепери, сякаш изведнъж осъзнала безпомощността си и неговата превъзхождаща сила. Ръцете ѝ внезапно се успокоиха и той чу как дъхът засяда в гърлото ѝ.

Когато тя изстена, Райън осъзна, че е възбудена колкото него. Нададе тържествуващ вик, когато ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя притегли главата му, за да срещне устните му.

— Райън.

Той спря думите ѝ с целувка, докато бързо разкопчаваше колана с пистолета и го пускаше на пода до леглото. Тогава раздели бедрата ѝ и се настани между тях, пулсиращият му секс опря в нейната топлина. Трябваше му цялата сила на волята, за да не откопчае панталоните си, за да се вмъкне в нея и да достигне до кулминация. Но Райън не беше егоист, щом станеше дума за любене. Доколкото знаеше, никога не беше оставял жена незадоволена. Не беше лягал с девица, но знаеше, че първият опит на жената е важен за бъдещото ѝ отношение към секса.

— Искаш ли ме, Кити? — прошепна той срещу устата ѝ.

— Не знам — отвърна искрено тя. — Никога досега не съм се чувствала така.

— Кажи ми какво чувстваш.

Тя затвори очи и изпусна треперлива въздишка.

— Чувствам тръпки отвътре. Преди миг ти бях толкова ядосана, че исках да те убия. Сега не мога да мисля за нищо друго, освен за нещата, които ме караш да усещам.

Той смъкна надолу нощницата ѝ и целуна гърдата ѝ, обгръщайки в ръка другото сладко, изкушаващо хълмче, докато сръчните му пръсти дразнеха набъбналото зърно. Стонът ѝ накара нещо топло да се размърда в гърдите му.

— Мъркай ми, котенце. Кажи ми какво искаш. Какво чувстваш?

Кити се изчерви, но не се поколеба да разкрие най-интимните си усещания.

— Когато ме докосваш така, се чувства подута и мокра... на някои места, не само там, където ме докосваш.

Невинните ѝ думи го накараха да се почувства така, сякаш е получил подарък. Ръката му се спусна към стегнатия ѝ корем и надолу към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Обхвана нежното място.

— Усещаш ли се подута и мокра тук?

— И гореща. О, божичко. Знаех, че на мъжете им харесва да се чифтосват с курви, но никога не съм осъзнавала, че някоя жена може да се чувства така.

— Това, което ще направим с тебе, ако си съгласна, ще бъде правене на любов — каза Райън. — Чифтосването е това, което безчувствените мъже правят с жени, за които не им пука. Мъже като Бартън и приятелчетата му се чифтосват. Не и аз.

Той усети колебанието на Кити, съчетано с известно любопитство.

— Ще ми позволиш ли да те любя, котенце?

— Не е редно.

— Редно е, ако ние кажем, че е. Но ако наистина не го искаш, няма да те насилвам. Решението е твое, любов моя.

Докато тя решаваше, той съблече нощницата ѝ, разкривайки тялото и за жадния си поглед.

— Колко жалко е да криеш цялата тази разкошна женственост под торбести панталони и огромно палто. Е, любов моя, какво

решаваш? Ще ме караш да страдам ли? Или ще ме избавиш от мъката ми и ще ми позволиш да те любя?

— Не съм курва — каза Кити, връщайки се към грубия си привичен език.

— Не, разбира се, че не си — съгласи се Райън. Надигна се, изпитвайки остра болка на съжаление. — Права си. Не е редно. Бърт ще ме убие, ако опропастя дъщеря му.

Райън нямаше представа как думите му повлияха върху решението на Кити така, както нищо друго не би могло.

— Не ми пука какво мисли Бърт — изфуча тя. — Никога няма да го приема за мой баща. Винаги съм правила това, което ми се иска. Аз... — Тя преглътна нервно. — Искам да се любиш с мене.

— Напук на Бърт ли? — запита Райън.

Тя го искаше поради погрешни причини, помисли той недоволено. Трябваше да последва първия си инстинкт и да потърси удоволствие другаде. Можеше да отиде в „Кафеза“ и да опита Бев, Лий, Анджи или Пат. Но така, както Кити лежеше гола под него, не можеше да мисли ясно.

— Защото на мене ми харесва — отсече настъпателно Кити. — Почти на двадесет години съм. Виждала съм мъжки тела повече, отколкото би трябвало да вижда неомъжено момиче, но никога не съм се интересувала от любенето, докато ти не се появи. Просто го приемах като нещо, което мъжете правят, за да задоволят страстта си. Виждала съм това... парче плът, което имат мъжете между краката си, и не исках да имам нищо общо с това. Но ти правиш любенето да изглежда като нещо, което бих искала, дори е възможно да ми хареса. Ще ми хареса ли, Райън?

— Мога да го направя приятно за тебе — обеща той. — Но само ако наистина го искаш. Ще ми се довериш ли, котенце?

Кити се вгледа в него. Да се довери на Райън? Никога. Да го желае? Определено.

— Люби ме, Райън. Покажи ми разликата между любенето и чифтосването.

6

Той застана до леглото и започна да сваля дрехите си. Ботушите му тупнаха на пода с глух звук. Тя искаше да отвърне поглед, но не можеше. Наистина беше виждала мъжки тела, но не и така великолепни като тялото на Райън. Така издължени, стройни и мощни. Гърдите му бяха опасани с издуващи се мускули и леко окосмени, тъмните косми слизаха като клин надолу към стегнатия му стомах и слабините. Погледът ѝ не спря там, а продължи още по-надолу. Гордо изправен в гнездото от гъсти черни косми между краката му, неговият секс като че ли нарастваше с всяка секунда под напрегнатия ѝ поглед.

— Надявам се, че харесваш това, което виждаш.

Тя почувства топлина да избива по бузите ѝ и вдигна очи към лицето му.

— Ти си... искам да кажа, не знаех, че мъжете стават толкова големи, когато са възбудени.

— Подозирам, че има още много неща, които не знаеш. Възнамерявам скоро да удовлетвори любопитството ти. Дай ми устата си, любов моя.

Тя затвори очи и му поднесе устните си за целувка.

Усети невероятната топлина, излъчвана от него, когато той започна да обсипва устата ѝ с горещи целувки, почувства грапавата текстура на езика му, когато той близна ръба на устните ѝ, карайки ги да се отворят за него. Райън обгърна в длани лицето ѝ и устните им се сляха в съвършено единство. Тя въздъхна, когато горещият напор на езика му накара тялото ѝ да потръпне от възбуда.

Изгаряше я огън. Възхитата ѝ избликна на задъхани тласъци, когато устата му се спусна по гърлото към гърдите ѝ, щателно изследвайки нежните хълмчета и розовите им връхчета с дръзки удари на езика. Тогава той добави ново измерение в любенето им, когато ръката му потърси хлъзгавите гънки между краката ѝ. Тя едва не изскочи от кожата си, когато той намери мястото, така невероятно

чувствително, че и най-лекият му допир пораждаше тръпка на интензивна наслада. Но не се задоволи само да я докосва там.

Полека започна да търка с палец и показалец втвърдяващата се пъпка, докато слабините ѝ не започнаха да се движат и да се извиват към ласката му. Тя не знаеше точно какво иска, но знаеше, че трябва да го има, защото ще умре, ако не го получи.

— Райън. Усецам... искам... О, божичко, какво правиш?

— Не се противи, любов моя — прошепна той срещу устните ѝ.
— Още мъничко и си готова. Отдай се на чувството.

Жестоко желание пулсираше в нея. Макар че не намираше почти никакъв смисъл в думите му, тя искаше да им се подчини. Почувства как плътта ѝ набъбва, усети влага да облива пръстите му. Знаеше, че трябва да се срамува от това, но имаше още толкова усещания, които да вкуси. Усещаше тялото си леко и почти безтегловно, сърцето ѝ препускаше, кръвта пееше във вените ѝ.

— Хайде, котенце, знам, че си готова.

Райън я подканваше с накъсан глас, напрегнато, сякаш губеше битка.

— Аз... не знам... какво...

— Може би това ще помогне.

Той отново се насочи към зърната ѝ, започна да ги облизва, превръщайки ги в стегнати връхчета, подобни на малки камъчета, докато ръката му продължаваше изтънченото мъчение там долу. Топлината, излъчваща се от гърдите ѝ, слизаше към корема и слабините, увличайки я във вихрушка на неземна наслада. Заливаха я неописуеми усещания, влага се събираше в сърцевината ѝ и изведнъж нещо се разпадна в нея. Тя изкрещя от върховно удоволствие и се отпусна.

Още трепереше от силата на кулминацията си, когато Райън се надвеси над нея. Тя усети горещата му, твърда плът да намира в нейната мекота и затаи дъх. Преди да беше имала време да осъзнае тези нови чувства, Кити усети как пръстите му я разварят, разтягат я и я подготвят за навлизането му.

— Ти си стегната, любов моя. Ще се опитам да го направя колкото може по-безболезнено.

Кити не можеше да мисли свързано, тялото ѝ още трепереше от силата и чудото на първата ѝ кулминация. Тя се стегна, когато той

разтвори краката ѝ с коленете си, а ерекцията му започна да прониква в нея.

— Не се стягай — посъветва я той. — Опитай се да се отпуснеш. Казвали са ми, че болката не трае много дълго. Обещавам ти, че удоволствието ще си струва.

— Доста си самоуверен, а? — изрече тя с напрежение в гласа. — Всички мъже ли са така самоуверени?

— Не всички мъже ги бива като мене — отвърна той с незавоалирана арогантност. — Целуни ме, котенце.

Тя усети как устата му се надвесва над нейната и посрещна устните му с накъсана въздишка. Докато потъваше в насладата на целувката му, той настани твърдия си секс между краката ѝ и започна полака да навлиза, изсъсквайки от удоволствие. Кити се изви и от устата ѝ се изплъзна лек стон. Сърцето ѝ започна да тупти неравномерно, когато насладата отстъпи пред внезапна болка. Той навлизаше неотклонно все по-навътре и болката се засилваше.

Тя извика и се опита да го отблъсне.

— Спри! Боли ме.

— Спокойно, любов моя, скоро ще свърши.

Той разтвори по-широко краката ѝ, после изви ханша си и рязко пробди бариерата на нейната девственост.

Тя премига, вгледана в него, лицето ѝ беше бледо, устата отворена в безмълвен вик. Усещаше се като разпрана. Нажежена до бяло болка вилнееше в тялото ѝ и тя не можеш да възпре сълзите, които избиха в очите ѝ.

— Добре ли си? — запита тревожно Райън.

— Не знаех, че ще боли толкова — каза тя, преглъщайки едно изхлипване.

— Няма да мърдам, докато не ми кажеш. Дано не е много дълго, иначе ще умра, преди това да свърши.

Напрегнатият му глас показваше на Кити колко много усилие му струва да се владее. Тя искаше да му каже, че оценява усилието му, но това странно и ново усещане да го чувства в себе си ѝ отнемаше способността да говори свързано. Той я изпълваше така плътно, че тя помисли, че със сигурност ще се пръсне. Но за негова чест той не помръдваше, оставяйки ѝ време да се възстанови.

Тя го чувстваше как тръпне, чу го да изстенва и погледна към него шокирана от това, което видя. Пот беше избила на челото му, напрегнати жили се издуваха на врата му, устните му бяха стиснати в гримаса. Изражението му издаваше тренирано съсредоточаване и Кити се запита как нещо, което трябва да носи удоволствие, може да бъде толкова болезнено не само за нея, но очевидно и за Райън.

— Сега мога ли да се движа? — запита той, стиснал зъби.

Без да чака отговор, той започна да навлиза, а после да излиза. Кити затаи дъх, когато приятните усещания започнаха да отвеждат тялото ѝ към ново осъзнаване.

Тя полека помръдна ханша си. Нерешително срещна тласъка му и му отвърна.

— Не боли толкова много — каза тя плахо. — Мисля, че бих искала да се движа.

— Слава богу — чу го да казва тогава.

Той раздвижи ханша си, навлизайки полека и уверено, докато тя не започна да се отпуска, а после ускори темпото, налагайки ритъм, който накара топлината да препуска из тялото ѝ. Болката беше стихнала, заменена от възхитителни усещания, които бързо се превръщаха в нарастващо удоволствие. Тя не осъзнаваше нищо друго, освен тласъците на слабините му, как той влиза и излиза от нея, почти непоносимата възбуда, която растеше в тялото ѝ.

Ръцете ѝ стискаха мускулестите му рамене, пръстите ѝ се впиваха в плътта му, докато той усилваше тласъците — все помощни, по-бързи, по-дълбоки. Кити беше чувала груби описания на секса от бандитите на Бартън, но не беше осъзнавала, че жената може да получи същото удоволствие като мъжа. Райън ѝ доказваше колко е грешала. Ако това не свършеше скоро, тя се страхуваше, че ще умре от наладата.

Движени от инстинкта, краката ѝ се обвиха около ханша му и тя усети как напрежението в тялото му нараства. Но той продължаваше да се движи, докато тя не усети как твърдият възел у нея започва да се разплита и да се раздува. Тогава изведнъж избухна. Изкрещя името му, докато летеше към върха и нагоре във висините.

Райън продължи да се движи, дъхът му излизаше със съскане от гърлото му в накъсани хрипове, докато държеше здраво седалището ѝ и я вдигаше по-високо, за да проникне по-навътре в нея. След още

няколко тласъка тялото му се вцепени и тя го усети как потръпва от наслада. Той отпусна глава на гърдите ѝ и изстена, после се строполи върху нея.

Тежкото им дишане беше единственият звук в стаята. Лежаха неподвижни няколко минути, преплели ръце и крака, телата им блестяха от пот, сърцата биеха в яростен ритъм.

Райън се раздвижи пръв. Положи лека целувка на сладките ѝ устни и вдъхна доволната ѝ въздишка, преди да се отмести от нея.

Вгледа се в лицето ѝ със загрижено изражение. Ако го бяха попитали в този момент какво е усещал, докато е бил в нея, не би могъл да го опише. Беше имал повече жени, отколкото би могъл да преброи, но никоя не можеше да се сравнява с малката дива котка, свила се до него в леглото. Прилягаше му като стегната ръкавица. Трудно щеше да му бъде да обясни какво е изпитал, когато проникна през нейната бариера. Сдобил се с нова сила, може би. Силен и мъжествен, със сигурност. Едно беше ясно. Никога досега не се беше чувствал така.

— Много ли те заболя?

— Повече, отколкото мислех — оплака се Кити.

— Но ти хареса — отвърна той уверено. — Мъжът може да разбере кога е доставил удоволствие на жената.

Тя се изчерви и отвърна поглед.

— Не знаех... Никога не съм мислила... след като болката отмина, почувствах... невероятно удоволствие. Възможно ли е да се изпитат тези чувства повече от един път?

Той я се усмихна хитро.

— Не само е възможно, но е и много желателно.

— Ще се чувствам ли така с друг мъж?

Усмивката изчезна от лицето му. Видението как Кити се люби с друг мъж определено го смути.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не всички мъже се отнасят деликатно към чувствата на жената. Лично на мене ми харесва да давам на партньорката си удоволствие, преди сам да го изпитам.

Кити като че ли се замисли над отговора му.

— Наистина ми хареса да се любя с тебе, Райън, но ако мислиш, че това ще промени намеренията ми за отиването в Тусон, грешиш. Няма да замина с тебе.

Райън почувствува как у него се заплита възел от гняв. Любенето беше нещо сериозно. Той никога не го използваше като начин за уреждане на спорни въпроси или за да нарани някого.

— Любих се с тебе, защото те желаех. Това няма нищо общо с Бърт Лаури или с Тусон. Ти го искаше толкова, колкото и аз.

Той чу въздишката ѝ и разбра, че тя няма с какво да оспори логиката му.

— Колкото до Тусон, идваш и толкоз.

— Това е моят живот, Райън, защо не ме оставиш да го живея както си искам? Бях си добре, преди да те срещна.

— О, наистина — изрече той подигравателно. — Виж, ще направим сделка. Съгласи се да дойдеш с мене в Тусон да се срещнеш с Бърт и обещавам, че можеш да си заминеш, когато искаш. На следващия ден, ако желаеш.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Не лъжа.

— Ще си помисля.

— Кити...

— Не! По дяволите, Райън! Не разбираш ли? Те не са като мене. Аз не съм дама. Не се държа и не мисля като дама. Само ме виж как говоря. С груби думи, езикът ми е ужасен. Не мога все да внимавам как говоря. Мога да ругая като кавалерист, да стрелям като мъж и да яздя като индианец. Не ми е там мястото. Бърт Лаури ще очаква да бъда нещо, което не съм. Не мога да се променя за една нощ. Ами ако се изпусна и кажа нещо, дето никоя дама не казва?

— Ще обясня на Бърт. Той ще разбере.

— Ами доведената му дъщеря? Тя сигурно е фина млада дама, много по-горна от такива като мене.

— Тереза е...

Как да обясни каква е Тереза? Беше красива, разглезена млада жена, която прилагаше хитрините си върху всеки мъж, нещастно оказал се в близост до нея. Беше горещо малко парче, в много отношения по-опитна от Кити, която беше живяла с груби разбойници в годините, когато се е оформял характерът ѝ. Той беше започнал лек флирт с Тереза, докато беше в ранчото на Лаури, и с облекчение замина оттам. Тереза беше започнала да го преследва прекалено агресивно и това не му харесваше.

Не че смяташе да се жени за нея. Флиртът му беше това, което би направил Райън Женкаря с която и да било друга красива жена, привлякла вниманието му. Обикновено флиртовете му бяха интензивни, но краткотрайни, флиртът му с Тереза се различаваше по това, че беше проявил достатъчно разум да избегне сексуалните отношения. Изпитваше ясното чувство, че ако беше спал с Тереза, щеше да се озове вързан и застанал пред свещеника още преди да разбере какво му се е стоварило на главата.

— Тереза е... ами, не мисля, че нейното мнение ще повлияе на Бърт. Той няма търпение да те види. Ти си му дъщеря, в края на краищата.

— Дай ми няколко дни да взема решение — каза Кити.

Райън имаше странното усещане, че на Кити ще ѝ трябват повече от няколко дни, за да се съгласи да замине за Тусон. А те нямаха време. Кити щеше да замине, независимо дали иска или не. Но внимаваше как подхожда към нея. Първата му стъпка към целта беше да ѝ даде времето, което ѝ беше необходимо. Така и така му трябваша няколко дни, за да подготви пътуването им до Тусон.

— Много добре, няколко дни, но не повече — каза той. Нерешително се надигна от леглото. — Вземи да поспиш.

— Къде отиваш? Скоро ще съмне.

Ъглите на плътните му устни се извиха в неустоима усмивка.

— Да не би да ме молиш да остана?

Той усети войната, бушуваща у нея, но не настоя. Изборът трябваше да бъде неин.

Тежкият товар на нерешителността притисна раменете на Кити. Тя знаеше кое е редно и кое не е, знаеше, че това, което бяха направили с Райън, нямаше да бъде посрещнато с одобрение от обществото. Освен ако жената не е курва, разбира се. Кити не мислеше, че като е позволила на Райън да се люби с нея, това я е направило лош човек. Тя не се чувстваше курва. Мисълта друг мъж да прави с нея това, което Райън беше правил, я караше да се чувства физически зле. От друга страна, знаеше, че не бива да очаква Райън да се ожени за нея. Той вече беше изказал мнението си по този въпрос. Освен това, тя не беше достатъчно дама за мъж като него.

Но някак си любенето с него ѝ си струваше редно. Когато беше с него, не съществуваха нищо друго, освен моментът. Нито минало,

нито бъдеще, нито последици. Само мъжът и ненаситната жажда, подхранвана от ръцете и устата му по нейната плът. Тя вече му беше позволила свободи, отиващи далече отвъд всичко, което някога си беше представляла, и беше решила, че тази нощ ще бъде единствената, която някога ще прекара в обятията на Райън.

Започваше прекалено много да се привързва към красивия фермер и това я безпокоеше. Знаеше, че когато той излезе от живота ѝ, никога няма да погледне назад, но можеше ли да каже същото за себе си? Отговорът беше болезнено очевиден. Райън винаги щеше да бъде изключителен човек в живота ѝ. Човек, когото лесно ли могла да обича, ако беше мъж, който цени или желае любовта на жената, но тя не беше жена, с каквато Райън би се свързал в обществото.

— Май мълчанието ти означава, че искаш да си вървя — каза той, когато тя не отговори.

— Остани — прошепна Кити, съзнавайки, че ще съжалява за това по-късно, но без да може да отрече, че иска, да бъде с него още един, последен път. — Аз... не искам да си тръгваш.

Ако тази нощ е единственият път, когато мога да позволя това да случи, не искам да пропилявам нито миг от нея, помисли тя. Райън беше достатъчно самонадеян... не трябваше да увеличава арогантността му, като му позволи да разбере колко силно ѝ въздейства, колко много го желае.

Чу го да изстенва и усети как тялото ѝ се напряга в предусещане, докато зеленият му поглед се плъзгаше по нея, нескривано горещ.

— Не знам дали бих могъл да си тръгна, дори да ме беше изгонила — прошепна той, докато се вмъкваше в леглото и се сгушваше до нея. — Мислех, че щом те имам един път, ще бъде достатъчно, но не беше. Още те искам, любов моя. Но ако те боли много, за да се любиш пак, ще те разбера.

Целувката му беше още по-нежна, отколкото тя беше очаквала или желала. Просто докосване на устни, бавно плъзване на езика му в устата ѝ. Макар още да я болеше, целувките му отпъдиха всякакви мисли. Тя го искаше. О, божичко, да. Ближеха я пламъците на ада и тя знаеше без никакво съмнение, че съдбата ѝ е решена. Нейният ад на земята щеше да бъде да преживее остатъка от живота си без Райън.

— Не ме боли много — каза тя, когато той прекъсна целувката. — Покажи ми отново какво означава да бъда жена. Не знаех, че е

възможно да изглежда така.

Той започна отново да я люби, без да бърза, за да има време тя да се възбуди, устата и ръцете му се движеха нежно и опитно по зачервената ѝ кожа, докато тя не започна да го моли да я вземе. Беше повече от готова, когато той я намести върху себе си и полека я отпусна върху ерекцията си. Започна да се движи. Тя чувстваше как тялото му се напруга, а нейното реагира в неговия ритъм, докато светът около нея не избухна и тя падна изтощена на гърдите му.

Кити се събуди от слънчевата светлина, струяща през прозореца на спалнята. Съдейки по положението на слънцето в небето, предположи, че е доста след пладне. Размърда се и усети странна болка между краката си. Един стон излетя от устните ѝ, когато си припомни всичко, което беше правила снощи с Райън. Това беше най-хубавото преживяване от досегашния ѝ живот, но знаеше, че след време ще съжالياва за него.

Надигайки се на лакът, Кити осъзна, че е сама. Очевидно Райън беше излязъл през нощта така тайнствено, както се беше и появил. Тя знаеше, че той няма да напусне незабелязано Тумбстоун, без да доведе докрай мисията си, затова вярваше, че ще го види пак. Но не в леглото си. Този епизод беше свършил, и то окончателно. Райън Дилейни не беше мъж, който ще се задоволи само с една жена. Той имаше нужда от разнообразие, а тя не беше жена, която ще остави някой мъж да взема нещо от нея, без да дава нищо от себе си в замяна.

По-късно същата вечер Райън мина през летящите врати на „Колелото на късмета“, оглеждайки внимателно претърпканото помещение, за да намери Кити. Не я видя веднага и седна на една свободна маса наред хаоса. Повика с махване на ръка една сервитьорка, поръча си чиния пилешко и кнедли с питки и започна да оглежда вечерната тълпа.

Кръчмата тази вечер беше по-шумна и по-разюздана от друг път, защото беше събота, когато говедарите идваха в града да пиянстват и да буйстват. Райън беше прекарал деня в подготовка за пътуването до Тусон и не беше виждал Кити, откакто беше я оставил дълбоко спяща в леглото ѝ. Беше прекрасна с разрошените си къдрици, обграждащи прекрасното ѝ лице. Чаршафът се беше спуснал до кръста ѝ и той беше

поглъщал жадно гледката на гърдите ѝ, как се издигат и спускат с всеки неин дъх — твърди и с розови връхчета; беше си припомнил как тежината им преливаше от дланите му и му беше потрябвала цялата сила на волята, за да се обърне и да се отдалечи от тази разкошна женственост.

Като че ли мисълта за Кити беше призовала образа ѝ, той я видя да носи халба бира на клиенти, седнали на съседната маса. Още не го беше видяла и той предпочете това да си остане така. За момента просто искаше да седи и да я наблюдава.

Сега беше облечена в слънчевожълта сатенена рокля и късите ѝ къдрици бяха вързани на тила със също такава панделка. Изглеждаше измъчена и уморена, той усети угризения, задето я беше държал будна до толкова късно предната нощ. Погледът му се спря на полуоткритите ѝ гърди и у него се породиха гняв. Не му харесваше да я гледа така разголена, дощя му се да бухне по един юмрук на мъжете, които я зяпаха.

Скочи, когато видя един от пианите говедари да бръква в деколтето ѝ и да щипе гърдите ѝ, докато тя се навеждаше над масата. Райън беше стигнал до средата на помещението, когато видя Кити, от чиито очи изригнаха сини светкавици, да зашлепява един шамар на мъжа. Безмълвно аплодира смелостта ѝ и се върна на масата си. Но не беше предвидил реакциите на говедаря. Мъжът дръпна Кити на скута си и я задържа здраво, докато брутално опипваше гърдите ѝ, а пианите му приятели се хилеха и го подканваха да не спира.

Райън скочи отново, но не можа да стигне до Кити навреме, за да попречи на говедаря да вдигне полите ѝ и да я ощипе отзад. Не можа да попречи и на любопитните наблюдатели да видят изящните извивки на бедрата ѝ. Провираше се сред зяпачите, изпаднал в сляпа ярост. Когато стигна до нея, я дръпна от скута на говедаря.

— Какво, по дяволите? — изръмжа говедарят, изправяйки се със залитане. — Върви си намери жена, господине, тая е моя.

Посегна към Кити, но тя успя да се измъкне от лапата му.

— Дамата не обича да я опипват — изрече Райън, като избута Кити зад себе си.

— Кой го казва? — изрепчи се говедарят. — Пък и жена, дете работи в кръчма, не е никаква дама. — Фиксира Кити с размазан

поглед. — Кажи си цената, миличка. Иска ми се нещо повече от едно пипване.

— Дамата не е за продан — каза Райън, отговаряйки вместо Кити.

— Аз пък казвам, че е — каза войнствено говедарят. — Имам и приятели тука, ей ги зад мене.

Приятелчетата му пристъпиха по-близо, когато ръката му се плъзна към пистолета.

— Изчезвай оттук, Кити — изсъска Райън. — Ще се видим в къщата.

— Недей, те са много. Върви си. Мога да се справя с това.

— Да, бе, както се справяше така добре, преди да се намеся — беше саркастичният отговор на Райън. — Направи каквото ти казах.

— Не го слушай, миличка — намеси се говедарят. — Можеш да дойдеш с мене, ако искаш. Ще се оправя с шефа ти. Имам пълен джоб пари и мога да ти платя за времето.

Умът на Кити заработи яростно. Трябваше да направи нещо, за да не се стигне до стрелба, ако нещата отидеха в тази посока. Беше виждала този говедар и преди. Винаги идваше с купчина шумни приятели, готови да му се притекат на помощ. За съжаление, Чет Марлоу имаше работа другаде тази вечер и не беше тук, за да прекрати спора. А барманът беше сам срещу тях. Ако искаше да опази Райън, трябваше да действа бързо.

— Много добре, ще дойда с тебе — каза тя, без да поглежда към Райън. Ако го беше погледнала, щеше да види върховното неверие, изписано на красивото му лице. — Ще отидем у нас, на няколко крачки оттука е.

Говедарят ѝ отправи крива усмивка.

— Знаех си, че ще се разберем, миличка. Да вървим.

— Как ли пък не! — викна Райън. — Да не си полудяла, Кити?

— Остави ме да се справя с това, Райън — помоли го тя, като най-накрая погледна към него.

Пожела си да не го беше направила, защото лицето му беше тъмно и яростно като буреносен облак.

— Да, остави момичето на мира — предупреди го говедарят. — Тя знае какво прави.

— Съмнявам се — изрече сурово Райън.

Хвана Кити за ръката, като че ли искаше да я изведе.

Ръцете му изведнъж се озоваха приклепени зад гърба му от двама грубияни, явно приятели на говедаря.

— Чу какво каза дамата, господине — изрече единият от мъжете.
— Искате да иде със Спарки.

— Ще тръгваме ли? — изръмжа Спарки, сграбчвайки ръката ѝ, и се насочи несигурно към летящите врати.

— Проклетата да си, Кити — извика Райън, дърпайки се от мъжете, които го държаха.

Кити знаеше, че той е объркан и ядосан, но това беше по-добре, отколкото да е мъртъв. Къде беше шериф Ърп, когато имаше нужда от него? Не че законът по западната граница имаше особено значение.

— Минутка — каза Кити. — Трябва да си взема наметката.

— Не се бави — каза Спарки и се оригна високо. — Имам камък в гащите, става все по-голям и по-твърд с всяка минута.

— Не го пускайте — каза Кити, махвайки към Райън. — Мисли си, че съм негова собственост.

— Никъде няма да ходи, момиче — увериха я приятелите на Спарки.

Кити побърза да излезе, сподирена от ругатните на Райън.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — запита Нели, докато влизаше в кухнята след Кити.

— Страх ме е, че ще направят нещо на Райън — каза Кити. — Ще се оправя със Спарки.

Намери наметката си, уви се в нея и потупа джоба си, за да се увери, че пистолетът, който носеше, си е на мястото.

Беше си там. Изправи рамене, излезе от кухнята и отиде при Спарки. Райън изглеждаше така, сякаш иска да я убие, докато тя излизаше от кръчмата заедно с говедаря.

Кити правеше планове, докато вървеше по тъмната улица заедно със Спарки. Не искаше да го застрелва и размишляваше над възможностите. Докато той се клатушкаше до нея, тя разбра, че е още по-пиян, отколкото ѝ се беше видяло в първия момент. Обнадеждена, реши, че лесно ще може да се справи с един пиян мъж, без да прибегва оръжието си. Преди да пристъпи към действие, изчака да се отдалечат достатъчно от кръчмата, за да не ги чуе никой. Спря внезапно, когато стигнаха до една тъмна пресечка.

— А? К'во има, миличка? — запита завалено Спарки. — Не си размислила, нали? Може да съм пиян, но мога да оправя една малка женичка. — Сграбчи чатала си. — Тука имам нещо, дето ще ти хареса.

— Сигурна съм — изрече мило Кити. — Но не мисля, че мога да чакам. Какво ще кажеш за една целувчица сега?

Опря го с гръб до една тъмна постройка и се притисна към него.

— Ти си горещо парче, а? Дай устичка, миличка, нямам нищо против малко целувчици.

— Ще получиш нещо повече от малко целувчици, копеле такова! — изфуча Кити, докато коляното ѝ със засилка нацели чатала му.

Спарки издаде задавен гърлен звук и се преви на две.

— Кучка такава! — извика, стиснал топките си, докато падаше, гърчейки се, на земята.

Кити не изпита особено състрадание, докато го гледеше как тупва в калта. Но когато той замря, се уплаши да не би да го е убила. Бърз оглед на падналия говедар разкри огромна буца на главата му и Кити предположи, че се е ударил в ъгъла на постройката, докато е падал. Беше студен, но не и мъртъв. След няколко часа щеше да се свести с ужасно главоболие. Кити се надяваше той да не помни какво е станало тази нощ. Но най-напред трябваше да се отърве от него. Хвана го за ръцете и го издърпа в пресечката, където минавачите нямаше да го видят.

Райън се дърпаше от мъжете, които го държаха, докато си подмятаха мръсни шегги за Кити и Спарки и какво правят в момента. Приятелите на Спарки го държаха на прицел, докато пиеха и обсъждаха атрибутите на Кити. Райън побесня, когато започнаха да се обзалагат кой пръв ще спечели благоволениято ѝ.

Трудно му беше да повярва, че Кити се беше съгласила да тръгне със Спарки. Тя не беше курва. Никой не го знаеше по-добре от него. Тя беше девица до снощи. Никой друг мъж не я беше докосвал. Сляп, абсолютен гняв накара адреналина да препуска по вените му. Кити беше прекалено наивна.

Да не мисли, че жертвата ѝ ще го спаси? Ако мисли, че може да надхитри Спарки или да прибегне до сила, за да го неутрализира, значи беше в грешка. Не, той трябваше да направи нещо, за да спаси това глупаче от безумието му.

— Пиене за всички — извиси глас, надвиквайки се с глъчката. —
Аз черпя.

— Я! Че защо да го правиш? — запита единият от приятелите на Спарки.

— Защото реших друго. Кити не е моя собственост, тя може да спи с всички ви, не ми пука. Има много други жени, така че на кого му е притрябвала? Какво ще кажете? Хайде на бара, аз черпя.

Мъжете се струпаха на бара. Когато приятелите на Спарки видяха, че на другите им сервира пиене без пари, дръпнаха Райън при бара и поискаха пиене и за себе си. Той бръкна в джоба на жакета си, извади няколко златни монети и ги хвърли на бара.

— Дръж чашите пълни — каза на бармана, правейки се, че се присъединява към всеобщия гуляй.

Скоро причината да държат Райън в кръчмата беше забравена, мъжете се тъпчеха пред бара, където безплатното пиене се лееше като вода. Райън успя да се измъкне посред настъпилата бъркотия. Излезе навън, преди някой да разбере, че го няма в кръчмата.

Реши да не се бави да взема коня си от конюшната и хукна по улицата към къщичката на Кити. Юмруците му бяха здраво стиснати, лицето му се беше превърнало в маска на страх. Щеше да убие Спарки, ако е наранил Кити. Колкото до нея, не можеше да реши дали да я целуне, или я удуши, щом я пипне. Докато минаваше тичешком покрай една тъмна пресечка, долови движение. Проблясък на цвят. Жълта коприна. Спря моментално точно когато Кити изскочи от пресечката, изглеждайки извънредно доволна от себе си.

Видя Райън и му се ухили дръзко.

— Какво те задържа толкова?

Райън я загледа с огромен интерес. Можа само да каже:

— Добре ли си?

Тя изгърси полите си.

— Чудесно.

Облекчение се разля из Райън. И още нещо. Гняв. Натезал, огромен гняв. Хвана я за раменете и я разгърси здравата.

— Глупаче такава! Какво смяташе да постигнеш с тая опасна игра?

— Очаквах да ми благодариш, че ти опазих живота — отвърна тя кисело.

— На каква цена? — възрази Райън. — Мажеше да те изнасили, да те нарани или нещо още по-лошо. Трябваше да ми се довериш. Щях да измисля нещо. — Огледа се и се намръщи, внезапно осъзнал, че нещо липсва. — Какво си направила със Спарки?

— Ще го боли главата утре сутрин — каза Кити, очевидно доволна от себе си. — Да не говорим как ще го болят топките.

Райън изстена.

— Дамите не говорят за интимните части на мъжете. Особено пък с вулгарен език.

Кити се намръщи.

— Че какво са, ако не са то...

— Кити, за бога, остави това. Да се махаме оттук.

— Току-що доказах нещо, нали, Райън? — запита сладко Кити, докато той я хващаше за ръката, за да я поведе към улицата. — Не съм дама. Никога няма да бъда дама. Не знам как трябва да говоря, а не си струва всяка минута да внимавам какво казвам.

Райън ядосано изскърца със зъби.

— За твое сведение, Кити, си изритала Спарки в тестисите.

— Това ми звучи смешно — каза тя. — Знам къде го ритнах — в то...

— По дяволите, Кити — прекъсна я Райън, опитвайки се да скрие смеха в гласа си. — Просто го забрави засега. Можем да се съсредоточим върху оглаждането на речта ти, докато пътуваме към Тусон. Не си невежа. Чувал съм те да говориш и по-добре. Помъчи се да не забравяш какво те е учила майка ти, преди Леке да те беше отвел да живееш с разбойници.

— Вече ти казах, че няма да дойда с тебе — заяви предизвикателно Кити.

Когато стигнаха до къщата ѝ, Райън протегна ръка за ключа. Явно не желаейки, тя все пак му го подаде и зачака нацупена, докато той отключваше вратата, за да я пусне да влезе. Тя влезе и понечи да му затвори вратата под носа. Той я отвори и също влезе. Затръшна вратата и се обърна към нея. Закритата с нещо лампа оставяше лицето ѝ в сянка, но той ясно виждаше, че тя не е толкова спокойна, колкото искаше да му се представи. Този малък епизод със Спарки трябва да е бил истинско изпитание за нея въпреки привидното ѝ спокойствие.

— Помисли малко, Кити — в гласа на Райън се долавяше увещаваща нотка. — Какво според тебе ще направи Спарки, като се събуди на улицата с цепеца го глава и болящи то... тестиси? Ще бъде бесен и ще иска да си отмъсти. Нито ти, нито аз ще бъдем в безопасност в този град след тази случка и ти много грешиш, ако си мислиш, че шефът ти ще те приеме отново на работа. Не и след като чуе каква суматоха си причинила.

На Райън му беше ясно, че логиката му е стигнала до ума на Кити, защото челото ѝ се набръчка.

— Предполагам, че си прав — призна тя.

Райън знаеше, че тя отговаря против волята си, и усети необичайно съжаление. Но нямаше да ѝ даде избор. Тумбстоун беше прекалено опасен и за двамата им. Колкото по-скоро Кити стигнеше при Бърт, толкова по-скоро той щеше да се върне в Монтана. След това приключение фермерският живот вече не му се виждаше скучен и досаден.

— Знам, че те плаши мисълта да се озовеш в нова и непозната среда — заговори той съчувствено. — Първата среща с баща ти вероятно ще бъде травматично преживяване. Но аз ще бъда там, Кити, поне за известно време.

— Не знам как ще реагирам, като видя баща си — призна Кити.
— Не искам да бъда преднамерено жестока към един умиращ човек, но не мога да се преструвам, че изпитвам нещо, което не изпитвам. Мразя истинския си баща, макар никога да не съм го виждала. И двамата знаем, че той ще се срамува от мене.

Райън усети как нещо у него започва да се разпада. Толкова рядко беше изпитвал състрадание в миналото, че сега едва го разпозна. Ръцете му неволно посегнаха към нея и той я притисна до твърдата стена на гърдите си.

— Нищо такова не знаем. Освен това няма да позволя на когото и да било да те нарани, любов моя.

Тя сграбчи раменете му, сините ѝ очи се впиха в лицето му.

— Заклевах ли се, Райън?

Той преглътна един стон. Кити можеше да действа грубо, но беше изправена пред повече страхове и проблеми, отколкото всяка жена на нейните години би трябвало да понася.

Крехката ѝ уязвимост му говореше по най-първичен начин. Тя изрови у него една склонност към покровителство, която беше свършено чужда на природата му. Би направил всичко за братята си, разбира се, но Кити беше свършено ново платно, на което да рисува тези непознати чувства.

Първата реакция на Райън спрямо чувствата му беше да избяга. Колкото може по-далече и по-бързо. Цялата ситуация ставаше прекалено лична. Не искаше да се забърква в сложния живот на Кити, но точно това се случваше. Ангажиментът означаваше грижа. Грижата можеше да доведе, до обвързване — нещо, срещу което се беше противил цял живот. Той не искаше да попада под контрола на която и да било жена. Харесваше му разнообразието. Обичаше да прескача от жена на жена, да вкухва чаровете им, а после да се придвижва към нови завоевания.

Втората му реакция беше желанието да прегърне здраво Кити и да ѝ обещае каквото ѝ е нужно, ако това ще успокои страховете ѝ. Колкото и да искаше да последва първия си инстинкт, вторият надделя.

— Заклевам се, любов моя. Сега ми дай една целувка и си лягай. Вече купих припасите, които ще ни трябват за пътуването, така че можем да тръгнем рано утре сутринта. Ще доведе и един товарен кон

да носи провизиите и твоите неща. Аз не нося много неща, пътувам без багаж.

Кити кимна разсеяно.

— Ще бъда готова.

Вдигна лице за целувката му и изглеждаше почти разочарована, когато получи само леко докосване от устните му.

— Не смея да ти дам целувката, която и двамата искаме — изрече той със съжаление. — Знаем докъде ще ни доведе. А точно сега имаш нужда от почивка. Заклучи вратата, като изляза.

Кити заклучи вратата зад Райън и отиде направо в спалнята. Беше доволна, че Райън не беше поискал да остане за през нощта. Колкото и трудно да беше, щеше да му откаже. Тя имаше сериозното намерение да не му позволи отново да се люби с нея. Инстинктивно знаеше, че ще губи по още една част от сърцето си заради очарователния женкар всеки път, когато му позволи да я люби. Щом той излезеше от живота ѝ, а знаеше, че ще стане така, щеше да ѝ се наложи да продължи без него.

Докато опаковаше дисагите и се приготвяше да си легне, тя отдели няколко мига, за да помисли за умиращия мъж, който я очакваше в Тусон. Интуицията ѝ казваше, че срещата няма да мине толкова гладко, колкото предсказваше Райън. Освен собственото ѝ нежелание да бъде такава, каквато не беше, стоеше и въпросът и с доведената сестра, за която беше споменал Райън.

Ако беше на мястото на Тереза, Кити беше сигурна, че няма да се зарадва, ако някой се натрапи в удобния ѝ живот. Времето ще покаже, въздъхна тя, докато си лягаше.

Райън пристигна точно в осем часа на следващата сутрин. Беше доволен да намери Кити да го чака, облечена в пола-панталон, подходяща за езда. Докато тя опаковаше някои неща, за които се беше сетила в последния момент, той оседла кобилата ѝ. Тя заклучи предната врата, когато той доведе оседланото животно отпред при своя кон и товарния кон, който беше купил рано сутринта и беше натоварил с провизиите.

— Надявам се прозорците да са цели, когато се върна — забеляза Кити.

— Ако се върнеш — възрази Райън, докато ѝ помагаше да се качи на коня.

На излизане от града той я изчака да го настигне, за да могат да продължат разговора си.

— Дочух, че Спарки бил много ядосан, като се събудил на улицата и разбрал какво е станало.

— Ядосан е много меко в сравнение с онова, което сигурно усеща точно сега — коментира сухо Кити.

— Няма нужда да го казвам, но е добре, че заминаваш. Той и неговите приятели могат да направят живота ти ужасен.

Без да чака отговор, той пришпори коня си, оставяйки Кити да мисли върху това смущаващо изявление.

Разположиха се на лагер под една скала, издигаща се над пустиня, обрасла с кактуси. За щастие намериха струйка вода в леглото на тесния поток, който минаваше край лагера им, и Райън отведе конете на водопой, докато Кити вадеше припасите и съдовете, които ѝ трябваха, за да приготви вечерята.

Вечеряха боб, питки и дебели резени шунка, която Райън беше купил в Тумбстоун. Небето беше ясно, не се виждаше никакъв знак, че може да завали. Те разстлаха постелките си под скалната издатина и се приготвиха да си лягат.

Кити дръпна одеялото над главата си, за да предпази очите си от ярката лунна светлина, която я заливаше. Но дори това не помогна. Колкото и да беше уморена, не можеше да заспи. Обръщаше се насамнатам, опитваше се да се настани удобно на твърдата земя. Бедата беше там, че беше свикнала с удобството на леглото. Дори одърът, на който беше спала в годините, когато беше живяла с бандата на Бартън, не беше по-твърд от земята под нея тази вечер.

Тя се обърна към Райън, завиждайки на способността му да заспива толкова лесно. В съня лицето му беше толкова гладко и спокойно, също като на момче, ако не се смята наболата брада по бузите и брадичката. Тя наблюдаваше как гърдите му се вдигат и спадат с всяко вдишване и издишване и усети тръпка някъде дълбоко у себе си. Той не беше направил никакъв опит да подновят интимните си отношения и тя се опитваше да се самоубеди, че това я радва. Споделянето на интимност с Райън би усложнило живота ѝ, а той вече беше достатъчно сложен. Казваше си, че ще бъде по-добре да не приема от него нищо друго, освен приятелството му. За съжаление сърцето ѝ отказваше да слуша, а тялото ѝ беше още по-настойтелно.

Тя остана да наблюдава Райън няколко минути. После въздъхна и затвори очи, без да обръща внимание на бясното туптене на сърцето си и на трепета в тялото си. Изпусна стреснат стон, когато чу гласа на Райън в лунната нощ:

— И на тебе ли ти е трудно да заспиш?

— Аз... откъде разбра? Мислех, че спиш.

— Как очакваш да спя, като си толкова близо, че мога да се протегна и да те докосна? Искам те, Кити. Всеки път, щом те погледна, ставам толкова твърд, че ме боли — изрече той с дрезгав глас. — Не мога да спя, като си спомня как се чувствах вътре в тебе, колко прекрасно ухаеш. Само съвестта ми ме спира да не се любя с тебе.

— Съвестта ти ли? — запита недоверчиво Кити. — Не знаех, че имаш.

Устните му се извиха в усмивка.

— Понякога съвестта ми се обажда. Най-вече, когато ми се иска да мълчи. Искам да се любя с тебе точно сега, но се тревожа как ще реагира Бърт, когато научи, че съм спал с дъщеря му, без да ѝ предложи брак. Което, разбира се, няма вероятност да направя. Няма на света жена, заради която бих се разделил със свободата си.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти позволя пак да се любиш с мене? — запита настръхнала Кити. — Може да не знам много за отношенията между мъжете и жените, но съм достатъчно умна, за да разпозная страстта. Веднъж допуснах грешка, Райън, втори път няма да я допусна. Няма да стана твоята курва, а после да претендирам, че съм невинната дъщеря на Бърт Лаури. Освен това, няма мъж, на когото да повярвам достатъчно, за да се омъжа за него.

— По-добре поспи — изрече намусено Райън, докато се обръщаше на другата страна. — Не знам какво ще правим с това безбожно привличане, което усещаме един към друг — измърмори почти шепнешком.

Кити го чу и се запита същото. Беше привлечена към него още от самото начало, още докато се правеше на момче. Би умряла, преди да му каже, че това, което сега изпитваше към него, е много повече от просто привличане. Той беше завладял сърцето ѝ и беше накарал тялото ѝ да го желае. И сега тя трябваше да страда до края на живота си заради едничката нощ на блаженство, която беше споделила с него.

Най-накрая сънят дойде и с него сънищата, които я поставяха в обятията на Райън — точно където искаше да бъде.

Според Райън пътуването до Тусон, ако не се случеше нещо непредвидено, щеше да отнеме три или четири дни ускорена езда. Кити се страхуваше от пътуването поради много причини. Всеки изминал ден щеше да я отвежда все по-близо до мъжа, който беше оставил майка ѝ с дете в корема и не се беше обърнал назад. Недоверието ѝ към мъжете беше се породило, когато баща ѝ беше изоставил майка ѝ, и не беше отслабнало през годините, изживени като доведена дъщеря на Дики Джонсън. Кити и майка ѝ се бяха научили да живеят в страх от лошите му настроения и тежката му ръка.

Спряха рано на следващата вечер при река Санта Крус. Мястото беше спокойно, наблизко имаше достатъчно вода, в която да се изкъпят. Кити усещаше тялото си набито с пясък; дори по дрехите ѝ имаше слоеве скърцащ прах. Нямахше търпение да се изтърка от глава до пети и да си измие косата, която беше пораснала почти до раменете, откакто вече нямаше нужда да я реже с ножа си. Запита се дали Райън го е забелязал.

— Може ли първо да се изкъпя? — запита Кити, след като слязоха от седлата и се погрижиха за конете.

Можеше да се закълне, че го чува да изстенва.

— Къпи се, докато аз уловя нещо за вечеря. Не се отдалечавай много от лагера.

Тя взе сапун, кърпа и един кат дрехи, докато Райън се отдалечаваше към горичката от мескити и високи кактуси.

— Пази се от змии — подвижна той през рамо.

Кити потръпна. Беше нощувала в палатка достатъчно често досега, за да уважава всички пълзящи твари. Включително гущери и скорпиони.

Повървя малко покрай брега и намери свършеното място за къпане. Седна на един камък, събу ботушите си, свали мръсните дрехи и нагази във водата, стиснала парчето сапун. По това време на годината реката не беше дълбока и тя можа да нагази почти до средата, където водата се плискаше около ханша ѝ. Коленичи на пясъчното дъно, наведе глава назад и потопа косата си, за да я намокри. Докато сапунисваше мократа си коса, чу два изстрела и се усмихна, а устата ѝ се напълни със слюнки от предвкушването на печения дивеч.

Блажено плакнеше сапуна от косата си след първото измиване, когато чу някакъв шум. Отми сапуна от очите си и хвърли поглед зад гърба си, но не видя нищо друго, освен кактуси и мескити. Чувствайки се като глупачка, продължи да се къпе. След няколко секунди пак чу шума. Извърна се и едва не припадна, като видя група индианци да стоят на няколко ярда от брега на реката.

Кити имаше опит със змиите и пълзящите твари, но не знаеше нищо добро за индианците и затова я беше страх от тях. Бандата на Бартън се беше натъквала няколко пъти на индианци и ги беше прогонвала. Но с Йехс едва се спасиха веднъж от едни индианци и тя никога нямаше да го забрави. Този път обаче беше сама и безпомощна, нямаше как да се защити от въоръжените воители.

Кити последва първия си порив и нададе писък.

Райън се върна в лагера с два тлъсти заека. Тъй като Кити още не се беше върнала, той ги одра и ги изкорми, запали огън и ги наниза на пръчки, за да ги опече. После тръгна към реката, за да се измие.

Не видя Кити и предположи, че се поотдалечила от лагера, за да се изкъпе. Усмихна се на мисълта, че е била достатъчно умна да се отдалечи от полезрението му. Усещаше как се втвърдява само като си помисли за голата Кити, блискаща се във водата.

Смъкна мръсната си риза и изтри с нея лицето и ръцете си. После се върна в лагера, възнамерявайки да се изкъпе по-късно. Внезапно един писък процепи въздуха. Райън усети как космите на тила му настръхват, когато позна гласа на Кити. Пусна ризата и хукна, а сърцето му биеше диво. Страхът, който чувстваше, беше неопишваем. Ако нещо се случеше с Кити, никога нямаше да си го прости.

Затича покрай реката, насочвайки се натам, откъдето се беше чул писъкът, като я викаше по име. Тя не отговори. Обезумял, най-накрая я видя да стои наред реката, кръстосала ръце пред гърдите си. Не можеше да разбере дали е наранена, или просто е уплашена, затова откопча кобура, хвърли го на земята и нагази във водата.

Тя трепереше неудържимо, когато той стигна до нея. Той я прегърна здрави, опитвайки се да разбере какво му казва.

— Ин... ин... индианци — заекна тя.

Беше обезумяла от страх и Райън я притисна още по-силно.

— Индианци ли? — запита той, когато най-накрая разбра. —
Къде?

Тя посочи мястото, където индианците стояха сред меските.

— Там.

Той ги видя и направи гримаса.

— По дяволите! Оставих си пистолета на брега. Можеш ли да вървиш?

Кити кимна и Райън тръгна с нея към брега. Изведнъж той чу един от индианците да вика нещо и спря.

— Виж — извика с облекчение. — Показват, че намеренията им са мирни. Приятелски настроени са. Брат ми Чад понаучи разни неща за тях, когато бяха задържали като заложници съпругата му Сара и сина ѝ Абнър. Сигурно са тръгнали на лов и не са могли да устоят да не погледат как една красива жена се къпе.

Райън обаче остана нащрек и след като те се обърнаха и изчезнаха така тихо, както и бяха се появили. Чувстваше как Кити трепери и ръцете му се стегнаха около нея. Воините бяха поне шестима. С Кити нямаше да имат никакъв шанс, ако бяха решили да ги нападнат. Но той не ѝ каза това. Тя още трепереше, още беше бледа и изплашена, когато стигнаха до брега.

Райън обви кърпата около голите ѝ рамене, после се наведе, за да вземе оръжието си.

— Ще ти събера дрехите — каза той, докато закопчаваше кобура.

— Не! — извика тя, вкопчила се в него. — Не им вярвам. Заведи ме в лагера, моля ти се. Можеш да вземеш дрехите ми по-късно.

— Тръгнаха си, любов моя — зауспокоява я той. — Ако имаха намерение да ни нападнат, сега и двамата да сме мъртви.

Усети я как трепери, долови сковаността на крайниците ѝ и я взе на ръце.

— Не мислех, че нещо може да те изплаши — пошегува се той. — Ти самичка наемете един пиян говедар, какво те кара да мислиш, че не можеш да победиш няколко индианци?

— Не е смешно, Райън — намуси се тя. — С Леке веднъж едва се измъкнахме и няма да го забравя. За малко не умряхме.

Ръцете ѝ се стегнаха около врата му и Райън усети възбуждащото притискане на голите ѝ гърди до своите, също голи. Само ако знаеше тя колко много му харесва това, веднага щеше да скочи от ръцете му.

— Няма да се върнат — закле се той. — Вече можеш да се отпуснеш.

Стигнаха до лагера и той я остави да се плъзне по тялото му, докато стъпи на земята. Усещането беше истинско изтезание. Кърпата не скриваше почти нищо от голата ѝ красота и Райън почувства как членът му се втвърдява и щръква срещу корема му. Той изстена, пожелавайки си тя или да облече нещо, или да му позволи да я люби. Но за негова изненада тя не помръдна. Очите ѝ бяха приковани в неговите. Той прочете крещящо желание в тях и усети как самообладанието му се разпада. Ако тя не помръднеше сега, той нямаше да поеме отговорността за действията си.

— Кити, ако не престанеш да ме гледаш така, ще ти дам онова, което и двамата очевидно искаме.

Кити не можеше да отмести поглед, не можеше да помръдне, дори да искаше. Беше привлечена от горещия му поглед като пеперуда от пламък. Очите му горяха от желание и тя почувства твърдата издутина на секса му да напират под материята на панталоните му. Съзнанието, че той я желае, накара собствената ѝ жажда да излезе извън контрол. Тя се притисна към него, усещайки влага да се събира в сърцевината и, докато тялото ѝ се приготвяше за любов. Гърдите ѝ натежаха; зърната ѝ бяха станали на камъчета, издути и твърди, стегнати пъпки.

Смутена от жаждата си, тя се извърна от него. Не биваше той да вижда колко много го желае. Беше си обещала, че това няма да се повтори, но ето че едва не го молеше да се люби с нея. Дали той го съзнаваше? Имаше ли някаква представа колко много го желае?

Тогава тя усети ръцете му на раменете си, усети го как я обръща рязко.

— Сериозно се съмнявам, че някой от нас двамата има сили да се бори с това, котенце — прошепна той на ухото ѝ. — Привличането е по-голямо от двама ни. Аз те искам. Ти ме искаш. След два дни ще стигнем, там, накъдето сме се запътили. Чуждо обкръжение, нови преживявания, няма да имаме време или желание да се отдаваме на взаимното привличане. Когато започнеш нов живот с баща си, без съмнение ще гледаш на това като на приятен спомен. Това, което искам да ти кажа, любов моя, е, че не бива да си го отказваме сега. Да вземаме това, което можем, докато можем, да вкусваме удоволствието.

Приятен спомен, помисли вяло Кити. Само това ли ще бъде тя за Райън? Кратко преживяване на споделена страст и силно желание? Би

ли могла да живее с това? Имаше ли силата да му откаже, когато го желаше толкова отчаяно, колкото и той нея?

Тя все още обмисляше отговора, когато Райън я вдигна на ръце и я отнесе към постелките, които беше разстлал. Положи я на одеялото и я покри с тялото си. Тя усети натиска на твърдия му секс срещу нейната мекота и не можа да възпре тихия стон, който се изплъзна от гърлото ѝ.

Устата му покри нейната, открадвайки дъха ѝ, заменяйки го със своя. Устата ѝ се отвори за настоящия му език, наслаждавайки се на мъжествеността му вкус и аромат. Тя отвърна на целувката му, пхна пръсти в гъстата му копринена коса. Ако трябваше да целуне хиляда мъже, винаги би разпознала Райън по неповторимия му вкус. Той пое езика и в устата си и тя потръпна. Изстена протестиращо, когато устата му се отдели от нейната, прокарвайки пътека от топли, влажни целувки по челюстта ѝ и надолу по гърлото, като спря, за да близне бързия пулс, издаващ ритъма на насладата ѝ.

Той премести тялото си и устата му се плъзна надолу към гърдите и, обливайки с нежно внимание пулсиращите и гърди и издутите зърна, което ги караше да туптят болезнено и да се издуват. Но не се задържа там, колкото и да се гърчеше Кити под него, колкото и да стенеше от наслада. Тя затаи дъх, когато течният огън на неговата уста продължи пътя си надолу върху корема ѝ. Кити усети как мускулите ѝ подскочат, когато езикът му започна да описва сложни пътеки по корема ѝ, да кръжи около пъпа ѝ, а после да завладява горещата ѝ, пулсираща сърцевина.

Тя извика:

— Райън, какво правиш? Искам те в мене.

— Още не — измърмори той, като вдигаше глава и ѝ се усмихваше. — Има много начини да се прави любов. Искам да ти ги покажа всичките в краткото време, което ни остава да бъдем заедно. Не ме спирай, котенце. Няма да те нараня. Вярвай ми.

Тя се запита на колко ли жени Райън е казвал да му вярват. Повече, отколкото би могла да преброи, беше готова да се обзаложи. Но нямаше сили да го спре. Искаше... всичко.

Райън вероятно беше усетил неохотното ѝ съгласие, защото сведе глава и продължи с еротичното мъчение. Когато езикът му раздели златистите къдрици, предпазващи нейното хълмче, тя се изви силно

нагоре, шокирана от това, което той смяташе да прави, и мислейки, че трябва да е сгрешила, като си е помислила, че той ще има такива грешни помисли. Тогава той разтвори краката ѝ, раздели нежните ѝ гънки с пръстите си и допря устата си до едно място, толкова напрегнато чувствително, че тя подскочи и извика.

— Райън! Не! Не можеш!

Той ѝ показа с действия вместо с думи, че може да направи точно това, което възнамеряваше, докато държеше бедрата ѝ разделени и се наслаждаваше на хлъзгавата ѝ плът с уста и език. Тя задиша неравно, сърцето ѝ бумтеше, а местата, които той умело докосваше с език, пулсираха. Огън плъпна по вените ѝ, събирайки се в най-нежните ѝ места. Когато Райън пъкна един пръст в нея, напрежението избухна в неспиращи вълни наслада.

Все още в кулминацията си, тя не осъзна, че той е свалил панталоните си, докато не почувства космите по гърдите му да се плъзгат нагоре по собствената и гладка плът. Силни контракции още вибрираха в нея, когато усети главичката на секса му да намира към нейния отвор. Тя разтвори треперещите си крака и той се плъзна напред, изсъсквайки облекчено в ухото ѝ, докато навлизаше дълбоко в нея. Започна да се движи и всяка свързана мисъл изчезна от главата ѝ. Кити нямаше представа, че тялото ѝ може така бързо пак да се възбуди. Първата ѝ кулминация беше толкова задоволяваща, че никога не би повярвала, че е възможно да постигне втора. Но Райън ѝ доказваше колко е грешала.

Да го усеща в себе си беше съвършено блаженство. Докато устата и ръцете му я възбуждаха, а сексът му я отвеждаше все по-близо до експлозивния край, Кити осъзнаваше, че никога няма да обича друг. Стисна седалището му, почувства го как се напруга, докато продължаваше да влиза и да излиза. Втората ѝ кулминация я удари, отнесе я, разпиля сетивата ѝ, тя стана крехка и се разпадна на милиони искрящи парченца. Чу тежкото дишане на Райън, усети го как се вцепенява, почувства мократа струя на горещото му семе да се излива в нея, докато той крещеше името ѝ.

Кити пое тежината му, когато той се отпусна върху нея. Пожела си да останат да лежат така завинаги, но знаеше, че не бива да иска невъзможни неща. Райън не беше от мъжете, които може да имаш завинаги. Тя трябва да потърси друг мъж, когото да обича. За

съжаление, Райън беше единственият мъж, когото желаше. Беше отдала сърцето си на мъж, който щеше да го стъпче, ако тя не съумее да го защити както трябва.

Райън се търкулна до нея и придърпа едно одеяло върху им.

— Няма да се изненадам, ако зайците са прекалено жилави за ядене — забеляза той. — Не мърдай, ще ида да ги видя — каза, когато тя понечи да се надигне. — Много яздихме в последните два дни. Сигурно си изтощена.

— Яздила съм и по повече — каза тя, припомняйки му за живота ѝ извън закона.

Той ѝ отправи крива усмивка.

— А любила ли си се след цял ден усилена езда?

— Знаеш, че не съм.

— Тогава си почивай. Ще сложа кафе, ще отворя кутия боб и ще те повикам, когато всичко бъде готово.

Райън obu панталоните си и отиде да се погрижи за зайците. Трябваша му няколко минути насаме, за да помисли. Безпокоеше го скоростта, с която Кити ставаше все по-важна за него, но се тешеше с мисълта, че мисията, което беше поел, приближава към края си. Доста успешно, помисли, горд от постижението си. Интуицията му казваше, че ако остане в компанията на Кити повече, отколкото е абсолютно необходимо, няма да бъде благоразумно. В действителност, ще бъде направо опасно. Кити имаше начин да го пленява на лично равнище. Колкото повече се любеше с нея, толкова повече я желаше. Реакцията му спрямо нея беше необичайна и съвършено нехарактерна за него.

Въпреки предупредителните камбани в главата му Райън знаеше, че ще се откаже от всякаква предпазливост и ще се люби с Кити толкова често, колкото тя му позволи.

— Последниците да вървят по дяволите — измърмори той.

Имаше много опит в отдалечаването от връзки, когато започнеха да затъват. Защо с Кити да е различно? Защо да не се умори от нея, както се беше уморявал от другите? Щом дойдеше време, просто щеше да си тръгне, без да поглежда назад. Райън Женкаря го биваше най-много в това. Но точно сега всичко, за което можеше да мисли, беше сладкото тяло на Кити и насладата, която му беше дала. Имаше още много време, преди да се наложи да си тръгне.

8

Бяха намерили идеално място под една скална издатина и се разположиха на лагер за през нощта. Наблизо имаше вода, но когато Кити отиде да се изкъпе, забеляза, че не стига по-горе от глезените ѝ, и трябваше да седне на дъното на тесния поток, за да се полива. Но все пак беше освежаващо. За нейно огромно облекчение индианците повече не се появиха.

Райън застреля един фазан и двамата вечеряха печено месо, картофи, опечени в жарта, и консервирани праскови. Нямахше значение дали ще изразходват всичките си припаси, защото той каза, че на другия ден ще стигнат ранчото на баща ѝ.

Баща. Думата горчеше като пепел на езика ѝ. Щеше да бъде съвършено щастлива, ако преживееше остатъка от живота си, без да се запознае с мъжа, който претендираше, че ѝ е баща.

— За какво мислиш? — запита Райън, събирайки остатъците, докато се отдалечаваш от огъня.

Явно не беше забелязал съзерцателното ѝ настроение.

Кити въздъхна.

— За утре. Срещата с Бърт Лаури няма да бъде лека. — Защо не мислиш за него като за баща? — запита Райън.

— Ще помогне, нали знаеш.

— Не ме моли за такова нещо, Райън. Винаги ще мисля за него като за копелето, което ни остави с мама да се оправяме сами.

— Не е знаел за тебе, Кити. — Погледна я намръщено. — Мислех, че правиш усилия да изчистиш грубия си език. Все по-малко допускаш грешки, но ругателните думи пак се появяват, когато си сърдита.

Брадичката ѝ се вирна заядливо.

— Не мога иначе. Просто си отварям устата и думите ми идват. Казах ти, че беше грешка.

— Сигурен съм, че на Бърт ще му е все едно как говориш — каза Райън, сякаш опитвайки се да убеди себе си.

Но Кити не му повярва.

— Ще видим — отвърна тя загадъчно.

Протегна се и се прозя, някак радостна, че пътуването е към края си. Райън ставаше все по-значим за нея. Тя не знаеше какво ще прави, когато той се върне в ранчото си в Монтана. Вдигна очи към него, когато усети парещата топлина на погледа му да се спира върху нея, и разбра точно какво си мисли Райън. Но не беше необходимо той да се тревожи. Тя нямаше нито силите, нито волята да отрече на двама им една последна нощ заедно. Мислите ѝ навярно се бяха предали и на него, защото той посегна към нея и рязко я дръпна към себе си.

— Ако това трябва да бъде последната ни нощ заедно, да не я прахосваме. Надявам се да не си много уморена.

Усмивката му, която спираше дъха ѝ, едва не накара и сърцето ѝ да спре. Трябваше да е мъртва, за да не иска същото, което искаше и той. Любенето с Райън беше единственото в мизерния ѝ живот, на което можеше да се надява, а дори това щеше скоро да свърши.

— Не съм много уморена — каза тя, намирайки, че устата ѝ внезапно е пресъхнала от предчувствие.

Той ѝ отправи още една от съкрушителните си усмивки и полека започна да я съблича. В желанието си да го докосне тя разкопча ризата му и прокара ръце по голите му рамене. Чу го да си поема дъх рязко и накъсано, докато ръцете ѝ се движеха по гърдите му, надолу по стегнатия му корем и към колана му.

Кити обхвана с ръце кръста му, докато той сваляше останалите ѝ дрехи. Когато остана гола, дръпна колана му и той охотно се подчини на неизречената ѝ заповед. Тя тръпнеше от желание, докато той смъкваше панталоните и ботушите си и ги хвърляше настрана. Райън застана пред нея гол, както беше и тя, като великолепно, мъжествено животно. Двамата като един се отпуснаха на постелката, уста в уста, докато ръцете им търсеха точките на удоволствието, и двамата бяха невероятно възбудени още преди да стигнат там, където искаха да отидат.

Тя лежеше под него, треперейки от желание, докато той галеше тялото ѝ, а пръстите му проникваха в нея, галеха я, изплитаха невероятната си магия, докато в същото време устата му намираше туптящия пулс в основата на гърлото ѝ. Тогава той разтвори краката ѝ и навлезе рязко в нея, така дълбоко, че сякаш докосна самата ѝ душа.

Всяка връзка с действителността се разпадна и тя излетя във вихъра на кулминацията си, удоволствието беше така невероятно, че едва не я накара да припадне. На него му трябваша само няколко силни тласъка и тя го почувства как се вцепенява, когато го връхлетя собствената му кулминация. Тя започна да гали гърба и раменете му, шепнейки му, че го обича, като в същото време болезнено осъзнаваше, че той не може да я чуе, и се страхуваше да произнесе думите на висок глас.

Заспаха прегърнати, а по-късно се събудиха, за да се любят отново. Точно преди зазоряване тя усети устата му да засмуква гърдите ѝ и за трети път тази нощ се отдаде на страстта.

Утрото настъпи твърде рано. Станаха по-късно от обикновено и след като закусиха с остатъците, разтуриха лагера и се отдалечиха.

След няколко часа ускорена езда спряха, за да дадат почивка на конете.

— Ранчото на Лаури е точно пред нас — каза Райън. Вгледа се в лицето ѝ и запита: — Добре ли си?

Не — искаше да извика тя. — Изплашена съм име е страх, че ще те загубя. Ти си единственото, за което мога да се хвана в този чужд нов свят, който изведнъж се обърка.

Засмя се безрадостно.

— Не питай.

— Всичко ще се нареди — увери я Райън. — Скоро ще си бъдеш у дома.

— У дома — повтори тя сухо. — Нямам търпение.

Райън я изгледа остро, но не настоя за разяснения.

След кратка почивка се качиха отново на конете и продължиха напред. След два часа пресякоха външните граници на земята на Лаури. Изминаха още малко разстояние и къщата на ранчото се показа на хоризонта. Земята, огромната къща, охранените крави, които пасяха по склоновете — всичко, което видя Кити, подсказваше благополучие. Бърт Лаури навярно беше богат, помисли тя, заклевайки се да не взема нищо от него, не че очакваше каквото и да било. Никога досега не беше имала баща и сега не ѝ трябваше баща. Беше търпяла лишения и беше изпадала в опасни ситуации, докато Бърт Лаури си беше живял спокойно със съпругата си и доведената си дъщеря. Двамата нямаха нищо общо.

Пилета и гъски се пръснаха пред тях, когато конете им минаха през портата и влязоха в двора. Кити отгледа многото пристройки — хамбара, конюшните, ограждението за добитъка. Беше впечатлена от многото говедари, заети с различни дейности, и се почувства напълно чужда. Не знаеше какво е благоденствие. В ранните си години беше яла, когато майка ѝ спечелеше пари, за да осигури някакво скромно ядене. Дики изобщо не помагаше. Изпиваше парите си и тогава се опитваше да крънка от скромните доходи на майка ѝ. По-късно тя свикна с лагерната храна — боб, дивеч и пастърма. Чувстваше се късметлийка, ако имаше някакво брашно.

Един говедар дойде да вземе конете им, когато спряха пред внушителната двуетажна къща на ранчото. Той я изгледа остро, после отведе конете, след като поздрави Райън по име.

— Сближих се с работниците, докато бях тук — обясни Райън, когато Кити го изгледа с недоумение. — Ще влизаме ли?

Кити преглътна буцата в гърлото си и кимна. Пясъкът хрущеше под краката ѝ, докато се качваше по стълбите към верандата, и тя се съсредоточи върху звука, за да прогони тревогата от мислите си. Широката предна веранда изглеждаше точно като в един повтарящ се сън, в който тя живееше в истинска къща с точно такава веранда. Но в съня ѝ къщата и верандата бяха нейни, не на някакъв чужд човек, когото трябваше да се преструва, че харесва.

Кити се взря в дребната чернокоса красавица, която им отвори предната врата. Беше изящно облечена в бледозелена димитена рокля, която обгръщаше приятните извивки на фигурата ѝ и разкриваше голяма част от сметаненобелите ѝ гърди. Кожата ѝ беше толкова бяла, че Кити сериозно се усъмни, че тази жена някога е излизала навън, без най-напред да се опакова от глава до пети. Лицето ѝ пламна, когато зърна Райън.

— Върна се! — извика жената, хвърляйки се към него.

Кити се смути, когато видя, че той като че ли няма търпение да приветства пицната красавица, разтваряйки ръце, за да я прегърне. Тя загледа как младата жена прегръща излятелно Райън, но я озадачи самодоволната усмивка, която девойката ѝ хвърли над рамото му.

— Не знаех, че ще липсвам на някого — пошегува се Райън, докато полека отмахваше ръцете на девойката от врата си и отстъпваше назад.

Обърна се към Кити с усмивка, която ѝ се стори малко напрегната, и каза:

— Тереза, бих искал да ти представя доведената ти сестра Катрин. Тя предпочита да я наричат Кити. Кити, това е Тереза. Знам, че двете ще станете добри приятелки, защото сте почти на една възраст.

Кити отправи плаха усмивка към Тереза с надеждата да положи основа на едно приятелство, но хладният поглед на Тереза скоро я убеди, че няма да стане така. Все пак Кити я поздрави учтиво, но Тереза почти не ѝ обърна внимание.

— Аз съм три години по-голяма — каза Тереза, като изсумтя презрително, оглеждайки Кити с видимо неодобрение. — Къде ви намери Райън?

— Няма значение къде съм намерил Кити — отговори Райън. — Няма ли да ни поканиш вътре? — запита той, подръпвайки нерешително стоящата Кити, докато заобикаляше Тереза и влизаше в къщата. — Бих искал веднага да видя Бърт, ако е възможно.

— Татко Бърт си почива. Сигурен ли си, че си намерил истинската жена? Никак не би ми се искало да видя татко Бърт разочарован. Не знам още колко може да понесе горкото му сърце.

— Намерил съм истинската му дъщеря — увери я Райън.

Кити не би могла да обвини Тереза, че е подозрителна и обидена. До нейното пристигане тя беше единствената дъщеря на Бърт. Сега внезапно слизаше до положението на доведена дъщеря, изместена от родната дъщеря на Бърт. Кити искаше да каже на Тереза, че няма за какво да се безпокои, защото тя няма намерение да остава толкова, че изобщо да я измести.

— Защо не покажеш на Кити стаята ѝ, докато аз говоря с Бърт? — предложи Райън. — Тя може би ще иска да се изкъпе и да си почине, преди да се срещне с баща си.

Кити благослови Райън за предвидливостта му, но ѝ се стори, че Тереза никак не е доволна от предложението му.

— Много добре — съгласи се Тереза неособено охотно. — Ще се видим по-късно, Райън. Трябва да поговорим — добави тя, пращайки към Кити поглед, който издаваше враждебността ѝ.

Но кадифеното мъркане и подкупващата усмивка, които Тереза отправи към Райън, почти увериха Кити, че те двамата не са просто

познати. Тя много отдавна беше осъзнала, че Райън е женкар, но беше болезнено да види друга жена да му се слага.

Да, Райън беше красавец, който би могъл да накара и гащите на статуя да паднат, но Кити се запита дали Тереза знае, че никога няма да го отведе към олтара. Мислите ѝ секнаха, когато Тереза тръгна по стълбите и ѝ махна да я последва.

— Стайте ни са малко — каза Тереза. — Ще трябва да се настаниш в една празна стая на тавана. Ползвахме я като стая за камериерката, преди татко Бърт да построи къщички за работниците и семействата им. Само Росита, готвачката, живее в къщата. Стаята ѝ е до кухнята.

— Все ми е едно къде ще ме настаните, защото няма да стоя дълго.

Тереза се извърна и вдигна изящните си вежди.

Кити я изгледа предизвикателно.

— Израснах, без да имам баща. Защо сега да искам баща? Дойдох да се срещна с един умиращ човек, който казва, че ми е баща. Нямам доказателство, че наистина е този, който казва, че е. Освен това — добави тя, вдигайки рамене, — Райън каза, че трябва да остана само колкото да се запозная с... Бърт.

Тереза я поведе по още едни стълби към тавана. На половината път тя се обърна към Кити.

— Не ви вярвам. Вие сте само една малка измамница, точите си зъбите за земните блага на татко Бърт, които, както сигурно сте отгатнали, са значителни.

— Не ми пука какво харесва или не харесва Бърт Лаури. Той никога не е бил баща за мене. Изоставил е майка ми заради своята, защо да ми пука какво мисли той? Сега, ако ми покажеш стаята ми, смятам да се изкъпя и да си почина. Би ли се погрижила някой да ми донесе топла вода?

Съдейки по начина, по който изсумтя Тереза, Кити би могла да каже, че не ѝ е харесало някой да ѝ заповядва. Тереза отвори вратата на стаята, която беше определила за Кити, отдръпна се, за да може Кити да влезе, и каза:

— Не съм слугиня. Имаме стая за къпане с топла и студена течаща вода.

Кити разбра, че доста се е изложила, но Тереза я беше ядосала достатъчно много. Въздъхвайки, влезе в стаята и рязко спря на място. Покривът така се снишаваше на една страна, че Кити се усъмни, че ще може да стои изправена. Един тесен одър беше наблъскан под скосената част на покрива. Ако станеше изведнъж, щеше да си удари главата в надвисналата стена. Останалото обзавеждане се състоеше от един стол с облегалка с напречни пръчки, умивалник, напукан леген с кана и няколко гвоздеа, забити в стената, на които да окачи дрехите си. Тя веднага отвори малкия прозорец, лишен от всякакви завеси, и вдъхна дълбоко пресния въздух, който нахлу в миришещата на застояло стаичка.

Кити прокара пръст по нощната масичка и изсумтя отвратено. Дебел слой прах се залепи на пръста ѝ. Беше спала на доста неприятни места, включително и на гола земя, но това беше едно от най-противните. Преди да положи глава на възглавницата, трябваше да изнесе навън всички постелки и завивки и да ги изтупа както трябва. Ако Бърт Лаури смяташе така да се отнася към дъщеря си, тя не искаше да има нищо общо с този човек.

Бърт спеше, когато Райън влезе на пръсти в стаята му. Той изглеждаше толкова спокоен, че Райън реши да го изчака да се събуди, за да му съобщи добрата новина. Междувременно щеше да занесе нещата на Кити в стаята ѝ, за да може тя да се настани.

Прехвърлил дисагите на Кити на широкото си рамо, той се заизкачва по стълбите. Спря на най-горната площадка, за да помисли. Спомни си, че на втория етаж имаше три спални и една стая за къпане. Едната спалня беше на Тереза, другата беше заемал той по време на престоя си, а третата беше празна. Бърт спеше долу в преобразувания килер, за да бъде по-лесно да се грижат за него. Райън пристъпи към стаята, която знаеше, че е празна, и почука на вратата. Когато никой не отговори, той влезе вътре.

Стаята беше празна. Той озадачено намръщи чело. Нищо не подсказваше Кити или Тереза да са били тук. Пусна дисагите на пода и излезе в коридора точно когато Тереза слизаше по таванските стълбища. Сега той наистина се обърка. Доколкото знаеше, на тавана имаше една стаичка, в която никой не беше живял от години.

Тереза спря рязко, когато го видя, очевидно не беше очаквала да го срещне тук. Без да обръща внимание на видимото ѝ объркване, той запита:

— Къде е Кити?

— В стаята си, разбира се — каза Тереза, изпращайки му ослепителна усмивка.

Вместо да го успокои, усмивката го раздразни и в главата му звъннаха предупредителни камбани. Нещо не беше наред.

— Бях в стаята на Кити и нея я нямаше там.

Усмивката на Тереза стана рязка.

— Мислех, че предпочита интимност, затова ѝ дадох таванската стая. Ще ѝ бъде съвсем удобно там.

— Какво? — извика Райън, уплашен, че слухът го подвежда.

Тереза повтори думите си.

Темпераментът на Райън избухна.

— Много добре знаеш, че тази стая не е годна за живеене. Какво те накара да направиш такава глупост?

— Не смей да използваш такъв език с мене, Райън Дилейни — изрече Тереза с наранен тон. — Достатъчно зле е да го чувам от тази вулгарна малка уличница, която си довел тук. Бях шокирана. Не знам къде си я намерил, но според мене тя е една цапната в устата грубиянка и скитничка.

— Мнението ти няма значение, Тереза — отвърна Райън със забележително търпение, докато всъщност му се искаше да извие глезеното вратле на Тереза. Не беше нейна работа да осмива Кити или нейния език, като не знаеше нищо за живота, който е била принудена да живее Кити.

— Не искам да видя татко Бърт наранен — обясни Тереза с фалшиво невинен тон.

Райън се вгледа в лицето ѝ, после кимна неохотно.

— Много добре, ще поправа грубостта ти, защото можем да оправим това с малко усилия.

И тръгна нагоре по тясното стълбище.

— Къде отиваш?

— Да преместя Кити в стаята, която трябва да бъде нейна — отвърна той през рамо. — Ще се опитам да я убедя, че е било просто грешка.

— Да, да, грешка — съгласи се веднага Тереза. — Да дойда ли с тебе да обясня?

— Няма нужда. Мога да намеря пътя.

За щастие не видя яростния поглед, който Тереза хвърли към гърба му, докато продължаваше да се изкачва по стъпалата. Стигна до стаичката и почука на вратата. Когато никой не отговори, той отвори вратата и влезе вътре. Видя Кити наведена през прозореца да изгърсва нещо, от което се вдигаха облаци прах.

— Какво правиш?

Тя изписка и се завъртя.

— Уплаши ме. Не мислиш ли, че трябва първо да почукаш?

— Почуках, но явно не си ме чула. Какво правиш? — повтори той.

— Тупам чаршафите и одеялото. — Тя кихна два пъти и го изгледа плахо. — Честно казано, по-скоро бих спала навън вместо в тази стая.

— Махни се от прозореца. Няма да спиш навън, нито пък ще останеш в тази стая.

Тя го изгледа невярващо.

— Защо не? Надявам се, не предлагаш да спя при тебе в твоята стая. Не мисля, че на Тереза ще ѝ хареса.

— Не ми пука какво ще хареса на Тереза. Това не е стаята, в която трябваше да се настаниш. Но като се замисля, идеята да спиш в леглото ми не е никак лоша — добави той с жадна усмивка. — Стаята ти е на втория етаж, точно до моята и срещу стаята на Тереза. Стаята за къпане е на няколко стъпки по-нататък по коридора.

— Тереза каза, че спалните на втория етаж били заети.

— Допуснала е грешка. Страхувам се, че малко ревнува, но се надявам да размисли и двете да станете истински сестри.

— Това няма да стане. Поговорихме си, преди да дойдеш, и разговорът не беше приятен.

— И аз така разбрах. Какво ѝ каза? Казах ти да си сдържаш езика. Мислех, че си овладяла този проблем.

— Не мога да се сдържам. Не съм свикнала да ме обиждат, без да си го върна. Казах ти, не ми е мястото тук.

— Тук си по-малко от два часа — каза Райън. — Дай си шанс да се приспособиш. Дори още не си се запознала с Бърт.

За негово смущение той видя сълзи да напират в очите на Кити. Осъзна, че малко ѝ остава да се пречупи, и почувства още един необичаен пристъп на състрадание. Често му се случваше с Кити. Без наистина да разбере как е станало, тя се озова в обятията му.

— Избърши си очите, котенце, няма за какво да плачеш.

— Не плача — подсмръкна тя. — Никога не плача — Просто проклетият прах.

Той повдигна брадичката ѝ и изтри сълзите с върховете на пръстите си. Усети я как трепва от допира му и не можа да устои на импулса да целуне сладките ѝ устни. Отзивчивото малко тяло на Кити на постелката до него щеше да му липсва тази вечер. Но не само тялото я отделяше от другите жени. Кити пораждаше диво покровителствено чувство, каквото беше изпитвал много рядко, ако не и никога досега. Искаше да я защитава от всекиго, който би: пожелал да се възползва от нея, а това включваше и самия него. Чувството породило неудобство у него.

Въпреки смущението Райън безмълвно се закле да предпазва Кити от хората, които биха искали да ѝ навредят, независимо какво щеше да се случи между нея и баща ѝ. Не му хрумна, че няма винаги да бъде близо до нея, че скоро ще се върне в Монтана. Не можеше да мисли за друго, освен за непосредственото благополучие на Кити.

Свирепото ѝ негодувание срещу Бърт даваше на Райън още една причина да се безпокои. Беше ли постъпил добре, като събра баща и дъщеря, запита се той. Тереза щеше ли да представлява по-голям проблем, отколкото беше предполагал? Всичко това и още много въпроси прелетяха през главата му, докато държеше лицето на Кити в ръцете си и изтриваше сълзите ѝ. Почувства тревогата ѝ, усети напрежението, което се набираще у нея, и тялото му реагира на неизречената ѝ необходимост.

Подтикван от жажда, по-стара от самото време, той я притегли към себе си, потънал в чувствената мъгла на страстта. Устните му се впиха в нейните, вкусвайки, изучавайки, езикът му преодоля съпротивата на устните ѝ и тя отвори уста за него. Той изстена, когато езикът му се вмъкна вътре, навлизайки дълбоко, не можейки да ѝ се насити. Чу я да простенва и щеше да забрави къде са и да я вземе там, на потъналото в прах легло, ако тя не го беше отблъснала.

— Не можем да го направим. Не сега. Не тук. По дяволите, Райън, Тереза ще ме изяде за закуска, ако заподозре, че сме интимни. Най-добре ще бъде за всички, ако просто забравим какво е ставало досега и се правим, че сме просто приятели.

Райън се намръщи.

— Не ми пука какво мисли Тереза, но мисля, че имаш право. Не искам да тревожим Бърт. Независимо колко тежко е болен, той е чувствителен човек. Никак не ми се иска да научи, че тъкмо аз съм откраднал невинността на дъщеря му.

— Нищо не си ми откраднал, аз ти я дадох.

Райън ѝ се ухили нахално.

— Така си мислиш ти. Аз те накарах да ми я дадеш. Хайде, ще те заведа в стаята ти. После ще можеш да се насладиш на една дълга баня, преди да се срещнете с Бърт. Гладна ли си? Сигурен съм, че Росита може да направи нещо, за да издържиш до вечерята.

— Мога да изчакам. Точно сега повече ме интересува банята.

Внезапно Тереза пъкна глава в стаята.

— А, ето къде сте били. Не можех да си представя какво ви е задържало. — Хвърли мрачен поглед към Кити. — Бърт скоро ще се събуди.

Тъмнокъфявите очи на Тереза фиксираха Кити с почти злобна напрегнатост. Райън го забеляза и се запита дали той не е причината за враждебността на Тереза. Инстинктивно усети, че става дума за нещо много по-дълбоко, отколкото обикновената ревност. Видя Кити да трепва и разбра, че тя напълно осъзнава подмолната враждебност, завихряща се около нея.

Докато Кити се къпеше, Райън влезе пак в стаята на Бърт, доволен да го намери буден този път. Както му се стори, Бърт не се беше променил по време на отсъствието му. Не беше по-добре, не беше и по-зле. Още беше блед и крехък. Според описанието на бащата на Райън преди години той бил здравеняк.

Очите на Бърт пламнаха, когато видя Райън.

— Райън, слава богу, върна се. — Погледна към вратата. — Намери ли дъщеря ми? За бога, човече, намери ли я? Къде е? Няма да повярваш колко време чаках този ден. Намирането на Катрин беше единственото, което ме държеше жив в последните няколко години.

Райън се вгледа в изпитото лице на Бърт и се запита колко още би живял, ако той не беше намерил Кити. Със сигурност нямаше да изкара дълго.

— Намерих дъщеря ти, Бърт. Но искам първо да чуеш историята ѝ, преди да ти я представя. Трябва да знаеш в какви условия я намерих.

— Може ли да вляза? — запита Тереза, влизайки в стаята с шишенце и чаша вода. — Време е за лекарството на татко Бърт. Опитвам се да се грижа за него, нали така, татко Бърт?

Бърт ѝ се усмихна едва-едва.

— Ти много ми помагаше, докато боледувах, скъпа — призна той. — Райън тъкмо щеше да ми разкаже за Катрин. Защо не вземеш един стол. Това засяга и тебе.

— Бих искала — изрече сладко Тереза, изпращайки кокетна усмивка към Райън. — Иска ми се да науча за живота на Катрин, преди да я намери Райън.

Райън би предпочел да поговори насаме с Бърт, но прие решението му да включи и Тереза.

— Много добре, ще започна от самото начало. Първо, Катрин предпочита да я наричат Кити. Мисля, че така ще се чувства по-добре и ще ѝ хареса, ако двамата я наричате с това име.

— Значи Кити — охотно се съгласи Бърт. — Красива и руса ли е като майка си? Очите ѝ тъмни ли са?

— Кити е... ами, една от най-красивите жени, които някога съм виждал. В нея има нещо, което не мога да обясня. Тя е по-уязвима, отколкото изглежда. И е руса, и има великолепни сини очи. Скоро ще я видиш. Но има нещо, което трябва да знаеш, преди да се срещнете. — Той си пое дълбоко дъх. — Кити не изпитва никаква обич към тебе. Обвинява те, че си напуснал майка ѝ и си я тласнал към унижителния живот с Дики Джонсън.

— Това е нелепо! — избухна Тереза. — Татко Бърт дори не е знаел, че Катрин... Кити съществува.

— Не, Тереза, Кити има пълното право да ме ненавижда — изрече тъжно Бърт. — В края на краищата, наистина напуснах майка ѝ заради своята, въпреки че Рина беше любовта на живота ми. Нали разбираш, тогава бях млад, трябваша ми пари, за да спася ранчото си. Майката на Тереза имаше доста пари и беше склонна да инвестира в ранчото ми. Изоставих жената, която обичах, защото не бях

достатъчно силен, за да понеса бедността. Като млад бях неустойчив. Армията направи чудеса за мене, но тогава вече бях хванат в капан, бях женен за друга.

— Татко Бърт! Да не би да искаш да кажеш, че никога не си обичал майка ми? — запита възмутено Тереза.

— Привързах се към майка ти, скъпа, но за да бъда напълно честен, това, което изпитвах към нея, беше нищо в сравнение с любовта, която изпитвах към Рина. Въпреки това майка ти никога не е могла да се оплаче от липса на внимание от моя страна. Продължавай, Райън. Каж ми какво е станало с Кити след смъртта на Рина и Дики. Частните ми детективи не успяха да разберат какво е станало с нея.

— Това, което ще ти кажа, сигурно ще те смути, но имаш право да знаеш истината — каза Райън. — И се надявам да не бъдеш предубеден към това, което ще ти разкрия.

— Кити е моята дъщеря, как да мисля лошо за нея? Искам да разбера всичко, Райън. Ти ми направи огромна услуга. Най-малкото, което мога да направя, е да те изслушам и да не съдя сурово.

— Може би това трябва да почака — намеси се Тереза. — Татко Бърт се уморява.

— Глупости — възрази Бърт с изненадващо бодър тон. — Има достатъчно време да си почивам, когато умра. Продължавай, Райън.

— Кити била на тринадесет години, когато Рина починала. От това, което разбрах от нея, Дики намекнал, че иска тя да заеме мястото на майка си в леглото му.

— О, господи — каза Тереза. — Горкият татко Бърт. Трябва да е съкрушително да разбере, че дъщеря му е станала курва.

— Състраданието ти е неуместно — каза Райън, отправяйки укорителен поглед към Тереза. — Преди Дики да я вкара насила в леглото си, го хванали, че мами на покер, и го застреляли.

— Имаш само думата на Кити — намекна недвусмислено Тереза.

— Вярвам на Кити, макар че не я познавам — изрече Бърт със слаб глас.

Започваше да се уморява и затова Райън побърза с разказа си.

— Кити имала доведен брат, когото рядко виждала. Чул за смъртта на баща си, знаел, че Кити е много малка, за да живее самичка, и я отвел.

— Къде я отвел? — запита Бърт.

— Първите две години пътували много. Леке бил разбойник, живеели от незаконните му печалби през това време. Тогава той срещнал бандата на Бартън.

— Чувал съм за тях — изрече полека Бърт. — Ограбват банки и се крият оттатък мексиканската граница.

— Леке тръгнал с бандата на Бартън. Двамата с Кити яздили с тях доскоро, когато пътят ми се пресече с техния в Тумбстоун. Леке беше убит по време на обира на банката и аз се запознах с Кити в необикновени обстоятелства, за които сега няма да говоря. Трябваше ми малко време, но накрая убедих Кити да дойде с мене, за да се запознаете.

— Горкото ми дете — изхлипа Бърт.

— Горкото дете, наистина! — изсумтя Тереза. — Помислил ли си за последиците от това, че младо момиче е живяло с разбойници?

— Кити се представяла за момче. Само Леке знаел, че е жена. Той може да не е бил най-добрият брат, но явно я е защитавал, доколкото е можел.

— Разбира се, ти веднага прозря през маскировката ѝ — подметна насмешливо Тереза.

— Да, наистина така стана — призна Райън. — За щастие останалите от бандата не бяха толкова наблюдателни.

— Татко Бърт може да мисли каквото иска, но това по-скоро ми звучи преувеличено — изсумтя Тереза. — Чух какъв мръсен език използва Кити. Не вярвам да е толкова невинна, колкото би искал да ни накараш да повярваме, Райън.

— Бандата не я е покварила — настоя Райън.

Усети бодване на непривична вина. Не бандитите на Бартън бяха покварили Кити, а той.

— Откъде знаеш? — нападна го Тереза?

— Тереза, не вади душата на Райън — смъмри я Бърт. — Вярвам му. Сега ми доведи дъщеря ми, нямам търпение да се запозная с нея. Дано бог ми отпусне достатъчно време да я опозная.

— Мисля, че допускаш голяма грешка — предупреди го Тереза. — Най-добре ще бъде да заключим сребърните прибори и ценните неща.

9

Кити свърши с банята и реши да намери Райън. Искаше по-скоро да се срещне с Бърт и цялата работа да приключи. След това щеше да може да се съсредоточи върху въпроса къде да се установи и какво да прави, когато си тръгне оттук. Поради очевидни причини не можеше да се върне в Тумбстоун. Имаше останали някакви пари и сериозно се замисли дали да не се придвижи на север, може би в някой друг щат.

Не можеше цял живот да зависи от Райън, колкото и да ѝ се искаше той да остане в живота ѝ. Не хранеше неоснователни очаквания по отношение на него. Той си беше свършил мисията, възложена му от Бърт, и вероятно нямаше търпение да си замине. Тоест, ако успееше да се откачи от прелестната Тереза. Тя се помъчи да се самоубеди, че Райън не е важен за нея, но сърцето ѝ говореше друго. Не искаше да се влюбва в него, просто това се беше случило. Животът щеше да бъде различен без него, но тя беше силна и някак си щеше да се справи.

Всичките тези грижи и още много като тях минаваха пред главата ѝ, докато слизаше по стълбите, търсейки Райън.

Чу гласове от стаята отгатък приемната и се запъти натам. Вратата беше отворена и тя влезе. Замръзна на прага, когато чу Тереза да казва: „Най-добре ще бъде да заключим сребърните прибори и ценните неща.“

Кити влезе в стаята.

— Няма нужда да се тревожите за сребърните си прибори или за ценните си неща. Тук няма нищо, което да искам — изрече, вдигнала високо глава въпреки болката, която я пронизваше.

Отхвърлянето беше болезнено, но точно такъв вид посрещане беше очаквала.

Райън скочи на крака.

— Кити! Не обръщай внимание какво казва Тереза. Тя не говори от името на всички. Ела да се запознаеш с баща си.

Кити погледна съсухрения мъж в леглото, долови очаквателния поглед във воднистите му очи и почувства непреодолимата нужда да се обърне и да избяга. Принудата да хареса този човек, да го приеме безусловно беше огромна. Как да хареса, а още повече пък — да обикне мъжа, който беше причината за нещастията на майка й? Отговорът беше ясен и кратък. Не можеше.

— Здравейте, господин Лаури — изрече тя хладно.

— Кити... — поде Райън.

— Не, остави я — намеси се Бърт. — Ела по-близо, Кити. Очите ми вече не са каквито бяха.

Краката на Кити се разтрепериха, когато се приближи към леглото и се вгледа в Бърт Лаури. Кожата му имаше цвят на пепел, устните бяха почти сини, но очите му гледаха ясно и пронизателно, когато се спряха на нея със смесица от вълнение и любопитство. Кити с изненада забеляза, че той все още има коса, гъста и прошарена, и че ръцете му са изненадващо силни, когато хвана нейните. Искаше да се дръпне, но сърце не й даваше да прояви нарочна жестокост към един умиращ, колкото и неприязън да изпитваше към него.

— Може би трябва да оставим Кити насаме с баща й — предложи Райън.

Когато Тереза не даде знак, че ще излезе, той я хвана за ръката и почти я избута от стаята, затваряйки тихо вратата зад себе си.

— Седни, Кити — каза Бърт. Когато Кити не помръдна, той добави: — Моля те да ме изслушаш. Заради майка си.

При така поставения въпрос Кити нямаше избор. Седна на стола, освободен преди секунди от Тереза, и изправи непреклонно рамене.

— Какво искате да ми кажете, господин Лаури?

Видя как Бърт трепва и се опита да не остави това да я обезпокои.

— Ако не можеш да ме наречеш „татко“, бих предпочел да ми казваш Бърт. „Господин Лаури“ звучи толкова... студено.

— Това е... странно е изведнъж да открива, че имам баща, след всичките тези години, и е трудно да го обичам, като не намирам любов в сърцето си. Ако това ви наранява, съжалявам.

— Майка ти не ти ли е разказвала нищо за мене? Тя беше любовта на живота ми. Единствената жена, която някога съм обичал.

Кити изсумтя насмешливо.

— Странен начин имате да го показвате. Някога опитвали ли сте се да се свържете с майка ми през всичките тези години? И не, мама никога не ми е разказвала за вас. Каза, че ще ми каже, но умря внезапно, преди да ми каже това. Не че щеше да има някакво значение. Вие сте последният човек, към когото бих се обърнала за помощ.

— Очевидно Рина много се е безпокояла за тебе, за да ми пише. Писмото ѝ пристигна малко преди тя да почине. Каза ми, че имам дъщеря, и ме помоли да се грижа за тебе, след като тя си отиде. Съжалявам, че е починала, без да ти каже за мене или да спомене за писмото.

— Тогава защо не ме потърсихте? — запита Кити, вдигайки агресивно брадичка.

— Аз... по онова време не беше възможно. Съпругата ми беше на смъртно легло. Не исках да я нараня, като разкрия, че имам дъщеря, за която тя не знае. Изчаках и едва когато тя почина, започнах да действам по писмото на Рина. За нещастие излезе, че съм чакал прекалено дълго. Тогава Дики беше умрял и ти беше изчезнала. Бях съкрушен, когато частният детектив не успя да те открие. Продължи да работи за мене, но в следващите години не намери почти нищо. Когато се разболях, се отчаях и реших на всяка цена да видя единственото си дете, преди да напусна тази земя. От отчаяние писах на стария си приятел, без да знам, че е умрял няколко години преди това. Знаех, че има трима синове, и питах дали ще може един от тях да ми помогне да намеря дъщеря си, тъй като нямам синове. Райън се съгласи.

— Какво ви накара да сметнете, че Райън ще може да ме намери, щом детективът ви не е могъл? — запита Кити.

— Не знам. Може би предчувствие. Казах ти, бях отчаян и исках да опитам всичко. Чувствах, че новата кръв, новите идеи ще помогнат.

— Беше чисто съвпадение, че пътищата ни с Райън се кръстосаха — възрази Кити.

— Но той успя там, където други не успяха — възрази Бърт. — Може би е било съвпадение. Може би бог се е намесил. Каквото и да е, аз съм благодарен.

Вгледа се в нея, очите му бяха плувнали в сълзи.

— Ти си красива, точно като майка си. Най-ужасното, което някога съм направил, беше да поставя богатството и успеха над любовта, и цял живот съм страдал заради това.

Жалост трепна в сърцето на Кити.

— Съжалявам за вас и мама, но това не променя нищо. Вие сте ми чужд. Какво точно искате от мене, господин... ъ-ъ... Бърт? Времето ми тук е ограничено.

Бърт затвори очи. Лицето му беше изпито и сиво, на Кити ѝ се стори, че разговорът им го е изтощил.

— Можем ли да поговорим по-късно за това? — запита той със слаб глас. — Чувствам се по-добре сутрин. Ела тогава. Има още много неща, които искам да ти кажа.

Кити кимна два-три пъти. Наистина не искаше да остава в ранчото, но беше изминала толкова път и заради майка си беше длъжна да изслуша Бърт.

— Много добре. Ще говорим утре сутринта.

И стана, за да излезе.

— Кити. — Тя се извърна и вдигна вежда. — Не позволявай на Тереза да те плаши. Досега не е делила с никого чувствата ми. Дойде тук много години, след като се ожених за майка ѝ. Живееше с леля си и предпочиташе да си стои в Сан Франциско. Пристигна в ранчото малко преди майка ѝ да почине. Отнасях се с нея като с дъщеря, но за разлика от тебе във вените ѝ не тече моя кръв.

Кити излезе замислена от стаята на Бърт. Беше дошла в ранчото готова да мрази мъжа, който претендираше, че е неин баща и до момента нищо от думите на Бърт не беше променило намерението ѝ. Но като го гледаше да лежи така слаб и болен, това я беше трогнало повече, отколкото беше склонна да си признае. Не да го обикне, а да го съжали. Знаеше, че първата среща с баща ѝ няма да бъде лесна, но нямаше представа, че ще я нарани, ще ѝ причини болка. Нещо се беше раздвижило у нея, когато най-накрая се изправи пред баща си, нещо дълбоко, смущаващо и съвършено опустошително.

Докато Кити и Бърт говореха насаме в стаята на Бърт, Райън и Тереза влязоха в приемната. Райън крачеше нервно из стаята, а Тереза седна на дивана и започна да го наблюдава.

— Райън, ела, седни тук — каза тя, потупвайки възглавницата до себе си.

— За какво според тебе си говорят Бърт и Кити? — запита се Райън, докато се отпускате на дивана до Тереза.

— Сигурно му замазва очите на горкия татко Бърт — изрече Тереза с настоятелен тон. — Как може двамата да вярвате, че жена като Кити може да бъде дъщеря на татко Бърт?

— Да не мислиш, че ще доведе тук някаква измамница? — запита Райън, едва сдържайки се да не избухне.

Тереза поклати глава с престорен страх.

— И ти си наивен като него. Какво е направила Кити, за да те убеди, че тя е Катрин? Тя е една хитруша. Няма да се изненадам, ако вече си спал с нея.

Райън почервения, отказвайки да погледне към нея. Не беше работа на Тереза какво е ставало между тях двамата с Кити. Тереза беше отгатнала половината истина. Макар наистина да се бяха любили с Кити, не беше поради тази причина, която предполагаше Тереза.

— Значи съм права! — възкликна тя със злобно блеснали очи. — Остави я тази Кити, тази кучка. Никоя почтена жена няма да си отреже косата. Ще кажа на татко Бърт, че Кити е измамница, че те е излъгала, че му е дъщеря.

— Нищо такова няма да правиш! — извика Райън, изгубвайки и малкото си самообладание. — Няма никаква грешка. Кити е дъщерята на Бърт.

Тереза се помести и неусетно седна толкова близо до Райън, че той усети топлината на тялото ѝ да се притиска към него. Опита се да помръдне, но тя обви ръце около кръста му и го задържа здраво.

— Аз съм по-добра от Кити — прошепна Тереза на ухото му. — Не довършихме онова, което започнахме при предишното ти идване тук. Искам те, Райън, сигурно го знаеш. Ако си честен, ще признаеш, че и ти ме искаш. — Направи съблазнителна поза. — По-хубава съм от Кити и съм по-добра в леглото. Дай ми шанс, Райън. Ще дойда в стаята ти довечера и ще ти покажа колко много мога да те ощастливя.

Райън беше имал подозрения, че Тереза не е невинна, и думите ѝ сега му го доказаха. Запита се дали Бърт знае, че доведената му дъщеря е сексуално активна. Сега съжеляваше за лекия флирт, който беше започнал с Тереза. Нямаше представа, че тя ще го преследва така упорито или ще му иска да станат интимни след завръщането му.

Още мислеше над несигурното положение, в което се беше вкарал с Тереза, когато тя го изненада, като дръпна главата му и вдигна устни към неговите. Нямаше начин да отбегне целувката ѝ. Плътните ѝ

червени устни се впиха в неговите като залепени с лепило, когато тя се притисна към него. Устните им още бяха плътно слепени, когато той погледна над рамото ѝ и видя Кити да стои на прага. Очите ѝ бяха разширени и изпълнени с болка, докато тя се взираше в тях с поглед, който Райън би могъл да опише само с една дума — ужас.

Кити не очакваше да попадне на такава интимна сцена между Райън и Тереза, когато излезе от стаята на Бърт. Ахна и спря на място, като видя двамата прегърнати на дивана, с устни, слепнали в страстна целувка. Искаше да се извърне, да избяга, но нещо извратено у нея я накара да остане, след като чу Тереза да казва на Райън да я чака довечера в стаята си. Донякъде се ободри, когато Райън не насърчи Тереза с думи, но тогава те се целунаха и тя осъзна, че той не би имал нищо против да я има в леглото си.

Тя знаеше, че Райън я е видял, и се насочи към стълбите с желанието да се скрие в уединението на стаята си, за да лекува раненото си сърце. Не видя как Райън се откъсва от Тереза и хуква след нея. Настигна я при най-долното стъпало.

— Не е каквото изглежда, Кити.

Тя сложи ръце на кръста си и отвърна бойко:

— Не съм сляпа. Веднага разбрах, че с Тереза сте били... още сте... близки. Нямам право да се бъркам в това, което правите. Никога не съм се заблуждавала за нашите отношения. Ти нищо не си ми обещавал и аз нищо не съм искала. Просто се питам дали Тереза знае, че никога няма да се ожениш за нея.

— За каква женитба говорите? — запита Тереза, примъквайки се към Райън, и се притисна към него.

— Казвам, че хвърляш въдицата напосоки, ако мислиш, че Райън ще се ожени за тебе — повтори Кити.

— Сигурно не си толкова глупава да смяташ, че ще ожени за тебе — изсъска Тереза.

— Стига! — избухна Райън. — И двете знаете какво мисля за брака и това е всичко, което имам да кажа по този въпрос.

Кити отправи към Тереза многозначителна усмивка „нали-ти-казвах-че-е-така“.

— Ако ме извините, отивам да си почина в стаята си.

— Вечерята е в седем часа — викна след нея Тереза. — Знаеш как се яде с нож и вилица, нали?

Кити не си направи труда да ѝ отговаря, обърна им гръб и се запъти нагоре по стъпалата.

Тереза пхна ръка под лакътя на Райън и почти го издърпа подалече от стълбите.

— Защо си занимаваш с Кити? Жена, която общува с разбойници, трябва да е ку...

— Не казвай това, Тереза — предупреди я Райън. — Кити е дъщерята на Бърт, само това ти трябва да знаеш за нея. — Дръпна ръката ѝ и грубо я отместа. — Отивам при работниците. Ще те видя на вечеря.

— Ще видиш от мене много повече — изрече полугласно Тереза, гледайки след него.

Тази вечер Кити облече една от най-хубавите си рокли за вечерята. Беше от светлосин ленен плат, доста привлекателна, с буфан ръкави и квадратно деколте, което само намекваше за белите ѝ гърди и сенчестата долчинка помежду им. Тя не очакваше с нетърпение тази вечеря заедно с Тереза и Райън, но не искаше да се натрапва на готвачката и да ѝ казва да прати вечерята ѝ в стаята. Тъй като смяташе скоро да си тръгне, помисли, че ще може да изтърпи оскърбленията на Тереза. Колкото до Райън, щеше да мине много време, преди да се научи да живее без него. Не можеш толкова лесно да се отървеш от любовта.

Тереза беше пристигнала в трапезарията преди Кити и седеше начело на масата. Кити не можа да не се възхити на искрящата ѝ красота. Лъскавата ѝ коса се спускаше около раменете като тъмен облак, а виолетовата рокля, която беше облякла, подчертаваше сатенената гладкост на бледата ѝ кожа. Тъмните ѝ очи не се отделяха от вратата и Кити знаеше, че тя очаква пристигането на Райън. Без да обръща внимание на Тереза, Кити се намести на едното от двете места, където имаше поставени сребърни прибори и порцеланови чинии.

— Съжалявам, че трябваше да видиш тази интимна сцена между мене и Райън този следобед — каза Тереза, без да изглежда ни най-малко съкрушена. — Ние с него се... сблизихме по време на предишното му идване в ранчото. — Тя премига с дългите си мигли. —

Очаквам да ми поиска ръката. Знам, че той е против брака, но имам толкова много да му предложа, че той не би могъл да ми откаже.

— Какво например? — запита сухо Кити, смаяна от дързостта на Тереза.

— Преди да пристигнеш, аз бях единствената наследница на татко Бърт. Това ранчо и всичките му земни блага щяха да бъдат мои след смъртта му.

Кити скръцна със зъби.

— Не си ли просто неговата доведена дъщеря? — запита тя сладко.

— Аз съм всичко, което имаше той, преди ти да дойдеш — изфуча Тереза. — Няма да ме заблудиш. Никога няма да повярвам, че си истинската Катрин. Ти си измамница и смятам да накарам татко Бърт да го приеме. За всички трябва да бъде очевидно, че истинската Катрин е мъртва. Някоя разбойническа курва няма да открадне това, което е мое.

Кити понечи да стане, решена да напусне това ужасно място, преди да е направила нещо, за което ще съжалява. Беше се почти изправила, когато усети една ръка на рамото си.

— Съжалявам, че ви накарах да ме чакате. Отиваше ли някъде, Кити? Надявам се, че не, защото умирам от глад, а съм сигурен, че и вие също.

— С Кити тъкмо обсъждахме...

— Обсъждахме факта, че Тереза ме смята за курва — каза Кити, пресичайки думите на Тереза. — За твоё сведение, не давам и пукнат цент какво мисли тая надута кучка. Може да върви по дяволите и ти с нея. Само някакво тъпо магаре може да стои тука, а аз не съм магаре. — Хвърли свиреп поглед към Райън. — Колкото до тебе, господин, Дилейни, Тереза мисли, че ще се ожениш за нея, но аз казвам, че не ти стиска да се ожениш за която и да било.

Райън издаде задавен звук дълбоко в гърлото си, което може да беше или сдържан смях, или сърдито изръмжаване.

— Кити, за бога, внимавай как говориш!

— Как смееш! — изфуча Тереза. — Никога не съм...

— Тъкмо обратното, и двете го знаем — нападна я Кити. — Няма да се извинявам. Бях готова да станем приятелки с Тереза, но сега виждам колко съм се лъгала. Ще се помиря с Бърт и ще си вървя.

Честити да са й на Тереза парите и имотите на Бърт. Никога не съм искала нищо от него. — Тя взе вилицата си. — Сега можем ли вече да ядем? Прегладняла съм.

Сякаш по даден знак Росита дойде от кухнята и започна да слага блюда на масата. Кити се нахвърли с апетит върху храната. Беше разкошна и тя нямаше да позволи на Тереза да развали удоволствието й от яденето.

— Маниерите ти на хранене са ужасни — укори я Тереза, докато ровичкаше в чинията си. — Но какво да се очаква от човек, раснал в канавката?

— Вие двете ще престанете ли да се дърлите? — изръмжа Райън през зъби. — Заради Бърт се помъчете да се спогодите. Макар че Кити е родната му дъщеря, той няма да изостави Тереза. Доведох тук Кити, за да може Бърт да види дъщеря си, преди да се представи пред Създателя. Съветвам и двете ви да изгладите различията си и да оставите стареца да умре спокоен.

— Разбира се, имаш право, Райън — съгласи се сладко Тереза. — Ще се опитам да не подхождам с предразсъдъци към Кити. Но ми се иска и тя да си мери приказките.

— Кити може да говори точно толкова добре, колкото тебе или мене — заяви Райън. — Грубият език изплува само когато е ядосана.

— Не се извинявай заради мене, Райън — вметна раздражително Кити. — Не си търся белята. Достатъчно бели съм имала досега в живота си. Мога да се държа прилично, ако и Тереза се държи така. И без това няма да оставам тук.

Вечерята продължи в напрегната тишина. Кити сдъвка последната хапка сладкиш от чинията си и се облегна назад заситена.

— Росита е чудесна готвачка — каза тя. — Бобът и питките, печени на лагерен огън, стават доста еднообразно ядене. Особено щом аз готвя. — Бутна назад стола си. — Беше дълъг ден.

Вдигнала високо глава, тя побърза да излезе.

— Мисля, че и аз ще се прибирам — каза Райън, — само най-напред ще надникна при Бърт.

— Ще те видя по-късно, Райън — подметна Тереза с глас, натезжал от обещания.

Съвършено изтощена, Кити се приготвяше да си легне. Денят беше дълъг и пълен с преживявания. Беше се запознала с баща си, беше открила, че доведената ѝ сестра я ненавижда, и беше научила, че Тереза и Райън са били и вероятно все още са любовници. Тази вечер Тереза щеше да отиде при Райън в стаята му, за да продължат оттам, докъдето са стигнали. Господи, колко болеше това. Но тя не можеше да очаква нещо по-малко от мъж, който заявяваше, че бракът е за глупаци, и не ѝ беше обещал нищо друго, освен страст.

Дори ако Райън наистина променеше намеренията си и се оженеше, тя не беше жена, каквато той би искал за съпруга, помисли Кити. Тя имаше прекалено много недостатъци и не беше достатъчно възпитана като за пред доброто общество. Беше сигурна, че и баща ѝ ще изпитва същите чувства, когато разбере как е живяла в последните шест години от живота си. Винаги беше усещала, че домът и истинското семейство са извън обсега ѝ. Не я биваше достатъчно. Предишният ѝ живот винаги щеше да я преследва, помрачавайки щастието ѝ.

Кити дръпна завивките и се отпусна на пухения дюшек, въздъхвайки от удоволствие. Това удобство досега беше достъпно за нея само в мечтите ѝ. Тя затвори очи и се унесе. Не знаеше колко е спала, когато чу ясното щракване на резето и тихи стъпки. Надигна се и посегна към пистолета, който държеше под възглавницата — хитрост, която беше научи от живота с бандата. Насочи го към неясната фигура, която се прокрадваше към леглото.

— Стой! Целя се в корема.

Гърлено изсмиване достигна до ушите ѝ от другия край, на стаята.

— Вярвам, че наистина ще стреляш — каза Райън — Но се надявам, че няма да го сметнеш за необходимо.

Той се премести под лъча лунна светлина, идващ от прозореца, и показалецът на Кити върху спусъка се успокои.

— Какво правиш тук? Без малко да те застрелям — каза тя разтреперана. Малко ѝ беше останало да го убие.

— Не очаквах да спиш със зареден пистолет под възглавницата. — Той се засмя отново. — Трябваше да знам, че дива котка като тебе е готова за всякакви случки.

— Какво искаш, Райън? Късно е. Не трябваше ли да си с Тереза?

— Тереза да върви по дяволите. Идвам от стаята на Бърт и реших да видя дали си добре. Не ми е хрумвало, че Тереза ще започне да плуе отрова. Не видях такива признаци, докато бях тук предния път.

— Не мога да я обвинявам, че не може да ме гледа. Мисли, че ще заема мястото ѝ в сърцето на Бърт, и се страхува, че съм ѝ съперничка за твоето сърце. Затова иска да се махна.

— Глупости! Нямам никакви чувства към Тереза. Имахме малък флирт, но нищо сериозно. Не ми пука какво е казала, никога не съм спал с нея.

— Нямах чувства към никоя жена — каза убедено Кити. — Няма нужда да ме лъжеш, Райън. Все ми е едно коя водиш в леглото си.

Лъжа! Само и единствено лъжа!

— Кити... — Той приседна на ръба на леглото и обви ръка около тесните ѝ рамене. — Не искам да те гледам да страдаш. Не си ми безразлична, интересува ме какво става с тебе. Мисля, че тук можеш да бъдеш щастлива, но не и ако аз съм причина за неприязън между вас двете с Тереза. Може би трябва да замина. Завърших мисията си, нищо не ми пречи да се върна у дома.

— Нищо — каза Кити, задавяйки се от тази дума. Райън наистина ли смяташе тя да го помоли да остане? — И аз няма да стоя много.

— По дяволите, Кити, не позволявай моето заминаване да ти повлияе. Ти си тук у дома си. А аз не съм.

— Не мога да не се чувствам така — прошепна Кити. Палещата топлина на ръката му върху раменете ѝ и опияняващият му аромат ѝ пречеха да забрави каквото и да било, свързано с Райън Дилейни. Нито целувките му, нито начина, по който ръцете и устните му докосваха тялото ѝ, нито насладата, която неговата мъжественост ѝ носеше, когато той влизаше в нея. — Върви си, Райън.

— Дойдох, защото помислих, че може да имаш нужда от мене. Трудно е да си сред непознати. Просто искам да знаеш, че можеш винаги да разчиташ на мене, докато съм тук.

— Колко време ще бъде това? — запита тя меко. — Един ден? Една седмица? Две седмици? Какво точно предлагаш?

— Аз... по дяволите, зле започнах. Не знам точно... искам да кажа, по дяволите... не ми е безразлично бъдещето ти. Възхищавам ти

се. Колко жени биха оцелели, с такъв живот, какъвто е трябвало да живееш. Силата ти, смелостта ти; не само си оцеляла, ами си и успяла... И... по дяволите, искам те. Мислех, че щом стигнем в това ранчо, привличането ще умре по естествени причини. — Поклати глава. — Нищо не се е променило. Още те искам.

Кити зяпна. Нямаше представа, че Райън ѝ се възхищава, и думите му я лишиха от дар слово. Знаеше, че той я желае, но желанието и любовта не бяха едно и също нещо.

— По-добре си върви, Райън, преди да сме се изложили. Сега сме в къщата на Бърт. Тук правилата са различни.

Ръцете му се плъзнаха по нейните, докосвайки чувствителните страни на гърдите ѝ. Тя изпусна остро дъх, тялото ѝ реагира автоматично на допира му, припомняйки си удоволствието от любенето им.

— Права си, разбира се — отвърна той, но не изглеждаше да бърза да отдръпне ръцете си или да си тръгне.

Умът ѝ се разбунтува, но сърцето ѝ литна нависоко, когато той сведе глава и я целуна. Тя знаеше, че това не бива да става. Когато го целуваше, винаги започваше да желае нещо, на които нямаше право. Когато целувката му стана по-дълбока и езикът му се плъзна между устните ѝ, открехвайки ги почти насила, тя изстена и отстъпи пред изкушаващата му уста. После почувства ръцете му да се пхват под нощницата ѝ и да я избутват нагоре, докато той галеше бедрата ѝ, а после още по-високо, докато не стигнаха до онова топло, влажно място между краката ѝ.

Кити някак си намери сили да отблъсне ръцете на Райън.

— Не бива да го правим, Райън. Знам как се раждат бебетата. Досега имахме късмет, защо да предизвикваме съдбата?

Райън отстъпи и поклати глава, сякаш за да я прочисти.

— Съжалявам. Не знам какво мислех. Не дойдох тук заради това. Просто исках да се уверя, че си добре. Нещо май ми става винаги щом съм с тебе. Мисля, че е време да продължа напред. Лека нощ, Кити.

Тя не каза нищо. Когато чу вратата да се затваря решително зад него, прошепна в мрака:

— Ти си един проклет страхливец, Райън Дилейни.

Райън се върна в стаята си замаян. Не знаеше какво го беше прихванало. Винаги се беше гордял, че умее да се сдържа, когато

ситуацията налага подобни мерки, но с Кити се държеше като неопитен младок. Не можеше да си представи какво у нея я прави така непреодолимо привлекателна за него.

Стаята му беше тъмна, когато влезе в нея. Не си направи труда да запали лампата, съблече се в тъмното и се пхна в леглото.

— Какво те забави толкова? — прошепна Тереза на ухото му, притискайки кадифеното си тяло в неговото.

Райън изригна една ругатня и скочи от леглото.

— По дяволите, Тереза, да не си полудяла? Какво правиш в леглото ми?

— Казах ти да ме чакаш — измърка тя съблазнително. — Ела тук. Няма да останеш разочарован.

Той затърси в тъмното панталоните си, после запали клечка кибрит, за да светне лампата. Погледна я намръщено, с присвити очи. Тя се беше изтегнала гола на леглото, цялата розова и бяла, почервеняла от възбуда. Райън потисна бликналото страстно желание и извърна очи.

— Не мисля, че на Бърт ще му хареса да покварявам дъщеря му.

— Очевидно не си имал такива притеснения с Кити — нападна го Тереза. — Няма да ме поквариш, Райън. Загубих невинността си доста отдавна. Знаем как да давам наслада на мъжете. Имах много ухажори в Сан Франциско. Особено един ме научи как да извличам удоволствие от секса и открих, че не мога да живея без него. Търсех подходящия мъж, много дълго го търсих и най-после го намерих. С тебе мога да бъда вярна.

— Бракът не е за мене, Тереза. Съвършено доволен съм от живота си такъв, какъвто е. Нямам намерение да се женя... когато и да било.

— Заради Кити е, нали? — нападна го Тереза. — Искаш я, защото мислиш, че татко Бърт ще ѝ остави състоянието си. Не съм глупава. Знаем, че си спал с нея. Една жена винаги разбира тези неща.

— Казах ти, че не съм мъж за женене. Потърси някой друг, посклонен от мене да те направи почтена жена. Предлагам да си вървиш, за да мога да поспя.

— Още не сме приключили с тебе, Райън Дилейни — заяви Тереза, ставайки от леглото, и изхвъркна от стаята както я е майка родила.

— Според мене сме приключили — измърмори Райън под нос, докато затваряше и заключваше вратата.

Свали панталоните си и се стовари на леглото, питайки се какво, по дяволите, е направила Кити с него. Преди няколко седмици нямаше да се поколебае да даде на Тереза това, което му искаше. Щеше да спи с нея и да не изпита никаква вина, когато дойде време да си тръгне. Така постъпваше Райън Женкаря. Но след Кити, Тереза вече не го привличаше. Хрумна му ужасяващата мисъл, че никоя жена на света няма да го удовлетвори така, както Кити О'Шей Лаури.

Изстена разстроен, докато си припомняше всичко у Кити, което го караше да копнее по нея. Прекрасният ѝ вкус. Ласкавото ѝ тяло. Неповторимият ѝ аромат, който намираще така привлекателен.

Всичко у нея нашепваше за опасност.

Райън и преди се беше изправял пред опасности, но Кити ги превъзхождаше до една. Тя беше преобърнала живота му с главата надолу.

Кити се облече неособено грижливо на следващата сутрин, защото знаеше, че ще изглежда ужасно, каквото и да облече. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, лицето ѝ беше сиво от умора. След неочакваното посещение на Райън през нощта не беше спала никак добре. Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно ѝ ставаше, че една жена не е достатъчна за Райън. Той беше непоправим женкар. За съжаление, тя беше позволила на сърцето да управлява главата ѝ и се беше влюбила в него. Поздрави се, че беше имала сили да го отпрати снощи, макар че за нея това беше по-болезнено, отколкото за него.

После се беше мятала и преобръщала, представяйки си Тереза в леглото на Райън, как се наслаждава на неповторимия му начин да прави любов. Тялото ѝ още тръпнеше от неизживяното усещане. Да си отказва това, за което копнееше, от което имаше нужда, за да се почувства отново удовлетворена — това беше струвало скъпо на спокойствието на душевния ѝ покой.

Кити среса още веднъж непокорните си къдрици, преди да слезе по стълбите към трапезарията. Още беше рано, но беше чула, че другите са станали, затова знаеше, че домакинството се раздвижва. Когато намери трапезарията празна, пхна глава в кухнята.

Росита я видя и я покани с жест да влезе, тъмното ѝ лице светна от удоволствие.

— Вие сте дъщерята на сеньор Лаури. Радвам се да се запознаем. Много ощастливихте баща си. Аз съм Росита. Не можах да ви поздравя както трябва вчера. Тъкмо правех закуската на баща ви. Има прясно кафе в каната.

— Благодаря — каза Кити, зарадвана от топлото посрещане на готвачката. — Едно кафе ще бъде чудесно. Моля, казвайте ми Кити.

— Ще ви направя закуска, щом занеса подноса на баща ви. Тереза обикновено не става толкова рано и рядко иска нещо повече от препечена филийка и чай — изстреля бързо Росита. — Сеньор

Дилейни вече се наяде и излезе да помогне на работниците. Каза, че имал нужда да се раздвижи.

— Толкова съм гладна, че мога да изям цял кон — каза Кити.

Не се превземаше, когато станеше дума за ядене. Прекалено често беше гладувала досега, за да не уважава храната. Добре, че нямаше склонност да пълнее и можеше да се наслаждава на прекрасното готвене на Росита, без да изпитва вина.

Росита се засмя и потупа закръгления си ханш.

— Жена по мой вкус.

Когато Росита приключи с приготвянето на подноса за Бърт, Кити каза:

— Защо да не му го занеса аз? Той искаше да поговорим тази сутрин и сега е подходящ момент.

— Добре — съгласи се Росита и й подаде подноса. — Кажете ми какво обичате да ядете и ще ви го донеса в стаята на сеньор Лаури.

— Много любезно от ваша страна. Бекон, яйца и питки ще бъде чудесно. И още черно кафе.

Кити отнесе подноса към стаята на Бърт, почука веднъж и влезе, щом чу позволението му. Намери баща си да седи на един стол до прозореца. Беше прясно избръснат и изглеждаше по-добре от вчера. Очите му светнаха, когато я видя.

— Кити, ела, скъпа. Надявам се да си побъбрим повечко време тази сутрин. Един от работниците дойде да ме обръсне и да ми помогне с тоалета ми. Нямам търпение да продължа оттам, където спяхме вчера. Всъщност това, че си тук, ме ободри.

Кити остави подноса на скута му и дръпна кърпата от чинията с овесена каша и още една, на която имаше две питки, намазани с масло и конфитюр. Пара се виеше над чашата силно черно кафе.

— Ти яде ли? — запита Бърт, докато отхапваше от едната питка и дъвчеше без видим апетит.

— Росита ми предложи да ми донесе закуската тук.

Той изглеждаше толкова доволен, че Кити не можа да се въздържа да не отвърне на усмивката му с усмивка. Присъствието ѝ като че ли му отвори апетит, защото той изяде овесената си каша така, сякаш наистина му харесваше. Закуската на Кити пристигна след няколко минути и тя се захвана с бекона и яйцата. Остави питката за последно и въздъхна доволно след малко, когато отмести подноса си.

— Може ли да взема подноса ти? — запита Кити, когато видя, че Бърт е довършил овесената си каша и по-голямата част от питките.

Той кимна и тя сложи празния му поднос на пода до своя.

— Нямах представа колко се радвам, че те виждам — каза Бърт с глас, надебелял от вълнение. — Собственото ми дете. Преди Рина да ми пише за тебе, мислех, че няма да имам собствени деца. Винаги съм съжалявал, че нямам деца, но сега имам тебе. Това е осъществена мечта.

Кити знаеше, че трябва да пресече този емоционален изблик, преди да отиде още по-нататък.

— Съжалявам, Бърт, но ме смущават чувствата ти към мене. Даже не те познавам. Както ти казах вчера, скоро ще си замина. Това не е моят дом. Той е на Тереза, а тя не ме иска тук. Не съм обещавала нищо друго, освен да дойда и да се запозная с тебе.

Радостта на Бърт от преди малко полека започна да помръква, заменена от тъга.

— Мислех... искам да кажа... надявах се ранчото да стане твой дом. Дай ми шанс да поправа злото, което причиних на тебе и на майка ти. Мечтая за този момент, откакто получих писмото на Рина. Докато минаваха годините, се страхувах, че съдбата заговорничи против нас, че никога няма да се срещнем. Сега си тук и най-накрая животът ми е пълен. Ако си идеш сега, ще отнесеш живота ми със себе си.

Кити не можеше да отрече, че думите на Бърт са я трогнали. Запита се дали той знае къде и при какви обстоятелства я беше намерил Райън, дали това щеше да промени отношението му към нея.

— Не знам какво ти е казал Райън за мене — започна тя колебливо. — Може да решиш, че не ме искаш в дома си, като ти разкажа за себе си.

Бърт я изгледа озадачено.

— Защо да си променям намерението? Ти си ми дъщеря. Това е твоят дом. Нищо, което кажеш, не може да промени намеренията ми.

— Живях с бандити — изтърси Кити. — Леке Джонсън ме преоблече като момче и няколко години яздих с него и с бандата на Бартън. Те нищо не подозираха. Но си знаех, че някой ден ще трябва да се махна, иначе ще ме разкрият. Тогава Леке го убиха при един обир на банка и аз разбрах колко опасно става положението ми, като го няма да ме защитава. Райън се присъедини тогава към бандата — обясни тя.

— Отначало помислих, че е разбойник, но само се правеше на такъв. Питаше много, разпитваше за Леке и семейството му, особено за жена на име Катрин. Не знаех, че е разбрал, че съм жена, мисля, че добре се е забавлявал с това за моя сметка. — Брадичката ѝ се вдигна леко. — Райън мислеше, че съм... мадамата на Леке.

Лицето на Бърт почервеня от възмущение.

— Как е могъл? Не ми го е казал. Той... държал ли се е неуважително към тебе? Когато Пиърс, по-големият му брат, ми писа, че Райън идва да ми помогне, намекна, че си е спечелил солидна репутация с жените. Ако те е наранил...

— О, не — побърза да възрази Кити. — Райън може да е женкар, но е мил и състрадателен. Сигурно ще го отрече, но е истина. Никога не би ме наранил, нито пък някоя друга жена, колкото и да не им вярва. Разбрал е, че съм Катрин, с прости догадки. — Не беше самата истина, но достатъчно близо. — Щом разбра, че съм Катрин, разбра и че не съм мадамата на Леке.

Бърт въздъхна, очевидно доволен от отговора ѝ.

— Това няма значение. Каквото и да се е случило с тебе, не е било по твоя вина. Била си дете, когато Леке те е отвел.

— Той се стараеше да ме защитава. Не знам какво щеше да стане с мене след смъртта на Дики, ако Леке не беше пристигнал. Бях останала сама, без никаква издръжка.

— Обвинявам себе си за това — изрече Бърт със съжаление. — Оставих да минат прекалено много месеци след смъртта на Рина. Трябваше да се задействам веднага щом получих писмото ѝ.

— Съгласна съм — потвърди сурово Кити.

Двамата замълчаха, потънали в спомените си. След неловката пауза тя продължи:

— Ще говоря направо, Бърт, така съм свикнала. Тереза ме ненавижда. Страхува се, че ще я изместя от чувствата ти. Мисли, че съм курва и крадла. Не мога да остана там, където не ме искат. Езикът и обноските ми са груби — продължи тя. — Нямам възпитание, нямам и образование. Мога да яздя и да стрелям, но не знам коя вилица за какво е. Понякога се изпускам и казвам шокиращи неща. Честно, искаш ли такава дъщеря? Не ме бива да живея такъв живот, какъвто искаш за мене.

Бърт потупа ръката ѝ, сякаш за да я насърчи.

— Райън вече ми разказа повечето от нещата, които ти току-що ми каза, но те нямат значение. Няма нужда някой да знае как си живяла, преди да дойдеш тук. Наоколо има много приятни ергени, сигурен съм, че ще си намериш добър съпруг сред тях, ако това искаш. Ако не, просто това, че си тук, при мене, е достатъчно, за да бъда щастлив.

— Бърт, аз...

— Не, още не казвай нищо. Обещай, че ще останеш още малко. Ако усетиш, че не можеш да се разбираш с мене или не можеш да ме харесваш, тогава направи това, което казва сърцето ти. Но знай, че когато умра, всичко, което имам, ще бъде твое.

Кити го зяпна ужасено.

— Не! Не това искам. Не дойдох за облаги. Дойдох да се запозная с бащата, когото не познавах, за да мога да му кажа колко го ненавиждам, че ни е изоставил с майка ми. Не искам да бъда жестока, но това изпитвах.

— А какво изпитваш сега? — запита Бърт хрипкаво.

— Аз... Мисля, че разбирам как се е получило. Мама беше горда жена. Нямало е да ти каже за мене, като е знаела, че си женен за друга. И двамата сте виновни, но аз го отнесох. Вече не те ненавиждам, Бърт, но не искам да те обичам.

Бърт като че ли се сгромоляса вътрешно.

— Няма да искам от тебе да ме обичаш, Кити. Само като знам, че повече не ме ненавиждаш, това ми е достатъчно засега. Мога да го приема. Само не си заминавай. Дай на двама ни повече време. — Усмихна й се едва-едва. — Сигурен съм, че чакането няма да се проточи.

— Ще остана още малко, Бърт — съгласи се Кити.

Той умираше и беше нейният баща, макар тя да не изпитваше никакви топли чувства, каквито човек би изпитвал към баща си. Майка й навярно беше видяла нещо у Бърт, за да се влюби в него.

— Благодаря ти, скъпа — изрече Бърт с благодарност. — Защо не идеш да поразгледаш ранчото? Има много коне в заграждението, можеш да си избереш някой. Помоли Райън да дойде с тебе, той познава нещата тук. Тереза може да те разведе из къщата и да те представи на прислугата.

— Вече се запознах с Росита. Тя е цяло съкровище.

— Да не преча? — запита Райън, мушнал глава през вратата.

— Не, влизай — покани го Бърт. — И без това исках да говоря с тебе.

Кити се изправи рязко.

— Ще ви оставя насаме. Имам нужда от малко въздух. Може би ще разгледам заграждението. Винаги съм обичала конете.

Тя отправи кратък поглед към Райън, докато отиваше към вратата, и си пожела да не го беше направила. Той се взираше в нея с чувствените си зелени очи, сякаш искаше да я погълне, и тялото ѝ реагира с обичайната си липса на самообладание. Тя усети гърдите си натежали, нещо разтапящо започна да се събира ниско в корема ѝ.

— Няма нужда да излизаш заради мене — каза Райън.

Знаеше ли как ѝ въздейства, запита се Кити.

— Свърших с посещенията при Бърт. Твой е.

И побърза да излезе, преди зачервените ѝ бузи и непокорното ѝ тяло да я бяха изложили.

Райън неохотно свали очи от Кити и насочи вниманието си към Бърт.

— Изглеждаш по-бодър тази сутрин.

— Заради Кити е — грейна Бърт. — Дължа ти повече, отколкото бих могъл да ти се отплатя. Каж ми цената, Райън. Стига да ми е във възможностите, давам ти всичко. Аз съм богат, мога да си позволя да бъда щедър.

— Не ти искам парите, Бърт. Това, че открих Кити, е всичкото възнаграждение, което ми е необходимо. Направих го заради татко. Би се зарадвал, ако можеше да разбере, че съм помогнал на стария му приятел. А и беше огромно приключение. Трябваше да се махна от ранчото за малко и това беше идеалната възможност. Чад и Сара са младоженци и им трябва да останат за малко сами. Всички тия гукания и цуни-гунита стават малко отегчителни.

— Радвам се да чуя това, Райън, защото искам да те помоля за още нещо. Бързаш ли да се върнеш в Монтана?

Райън помисли за Кити и изкушението, каквото представляваше тя. Да живее в една къща с нея и да не могат да се любят — това със сигурност щеше да изостри нервите му. Надяваше се, че ако се отдели от нея и се върне в Монтана, това ще приглуши жаждата му за тази малка дива котка. Не му беше присъщо така силно да желае

определена жена. Проклетата му страст към Кити щеше да го вкара в беля, помисли той. Не му беше присъщо толкова време да копнее по една жена. Знаеше, че е време да се придвижи напред, но нещо дълбоко и неспокойно у него го подтикваше да остане докрай... докъдето и да го доведеше. Тази мисъл го плашеше ужасно много. Обвързването означаваше ангажимент, а ангажиментът означаваше... Господи, та той дори не можеше да изрече тази дума, а още по-малко пък да я помисли.

Бракът определено не беше за него. Харесваше му разнообразието. Вярваше на жените само дотолкова, доколкото можеше да ги изостави. Дотук нищо от това, което беше видял, не опровергаваше теорията му за жените. Според него такива егоистични и ревниви жени като Тереза бяха много повече от изпълнените с любов и безкористни жени като снахите му Зоуи и Сара. А той знаеше от първа ръка, че на съпругите на Пиърс и Чад не им беше лесно да се докажат.

Райън осъзна, че Бърт очаква отговор. Наистина, бързаше ли да се връща в Монтана? Очевидно, неособено много, защото мисълта да остави Кити го накара да се почувства неудобно.

— Защо питаш? Смятам, че Чад може да се справи сам още малко, ако имаш нужда от мене тук.

— Това, за което ще те помоля, е заради Кити — обясни Бърт. — Тя, изглежда, се чувства добре край тебе. Познаваш я повече от всеки друг. Не искам да се разпореждам с времето ти, но ще ти бъда благодарен, ако останеш още малко, докато Кити свикне.

Райън го изгледа втренчено.

— Какво те кара да мислиш, че ще остане тук? Твърдо е решила да си замине.

— Говорихме дълго тази сутрин. Тя се съгласи да остане още малко. Надявам се, че ще остане завинаги. Знаеш ли, страхувала се е, че няма да я харесам, ако разбере какъв живот е водила? Мисли, че не е достатъчно добра, за да живее тук.

Райън въздъхна ядосано.

— Знаем. И на мене се опита да каже същото. Нищо от това, което й казах, не успя да я разубеди. Тя е упоритата жена. Мисли, че ще използват колоритното й минало против нея. Даже се тревожеше, че ти няма да я приемеш такава, каквата е.

— Казах й, че това са глупости — отговори Бърт. — Кити е моята дъщеря. Приемам я такава, каквата е дошла при мене. — Хвърли замислен поглед към Райън. — Кити каза, че ти си я мислел за мадамата на Леке, когато си я срещнал.

— Не съм сигурен, че наистина съм го вярвал, но ми мина през ума. След като я опознах, разбрах, че съм грешал. Трябва да ми повярваш, като ти казвам, че Кити не е била ничия мадама.

Бърт изглеждаше така, сякаш иска да каже още нещо, но не продължи. Райън знаеше, че той е проникателен човек, и се запита какво ли си мисли. Дали подозира, че той и Кити са любовници? И да беше така, не казваше нищо в този смисъл.

— Връщам се към първия си въпрос, Райън — каза Бърт. — Би ли останал още малко тук? Ще ми направиш голяма услуга. Най-много ме е страх, че Тереза ще накара Кити да избяга. Може да стоя само в тази стая, но знам какво става в собствения ми дом. Тереза ревнува от Кити. В характера й има лошотия, която не бях забелязал, докато не дойде Кити. Тереза живя дълги години при една своя леля, след като ние с майка й се оженихме. Лиона не искаше да нарушава живота на дъщеря си, като я доведе на чуждо място. Тя дойде в ранчото едва когато майка й се разболя. Живее с мене вече малко повече от шест години и мислех, че я познавам, но сега не съм толкова сигурен.

Райън би могъл да разкаже такива неща за Тереза, че косата на стареца да настръхне, но реши, че е по-добре да не му казва нищо.

— Мисля, че мога да остана още малко — каза той. — Утре ще ида до града и ще телеграфирам на Чад двамата с Пиърс да се не безпокоят, че ще постоя още малко тук. Те са като квачки, щом стане дума за семейството.

Облекчението на Бърт беше очевидно, на лицето му грейна искрена усмивка.

— Благодаря ти. Не знаеш какво означава това за мене. Посъветвах Кити да разгледа ранчото, да се запознае със земята, така да се каже. Надявах се да я разведеш наоколо. Искам тя да се чувства удобно тук.

— И двамата допускате опасна грешка — каза Тереза, нахлувайки в стаята. — Кити е измамница. Заблудила е Райън и сега иска да заблуди и татко Бърт. Ще си направиш услуга, ако я изгониш, татко Бърт. Имаш само думата на една мъртва жена, че Кити е твоя

дъщеря. Ако Рина е спала с тебе, сигурно е спала и с още десетина други мъже. Няма как да знаеш дали Кити наистина ти е дъщеря.

Бърт я погледна навъсено.

— Чувствам го тук — каза той, полагайки ръка на сърцето си. — Рина никога не би излъгала за такова нещо. Очите ѝ бяха кафяви, моите са сини, точно като на Кити. Кити прилича много на майка си, но виждам и нещо от себе си у нея. Тя е моята дъщеря, Тереза. Ще ми бъде приятно, ако я приемеш и я запознаеш с домакинството ни.

— Не мисля така — изфуча раздражено Тереза. — Езикът ѝ е груб, няма никакво възпитание, няма обноски и изглежда като уличница с тази неприлично остригана коса.

— Мисля, че Кити си говори добре. Колкото до обноските ѝ, изглеждаха ми достатъчно добри, когато закусихме заедно в стаята ми тази сутрин — каза Бърт. — Не можеш да съдиш за една жена по дължината на косата ѝ.

— Татко Бърт — запита хитро Тереза, — Райън каза ли ти точно колко... са се сблизили с Кити, преди да я доведе в ранчото? Били са сами дълго време.

Бърт я изгледа укорително.

— Вярвам на Райън. Не е направил нищо, с което да нарани Кити.

— Но те...

— Стига, Тереза. Райън и Кити знаят какво правят. Не искам да чувам нито дума повече против дъщеря ми. Райън току-що се съгласи да остане още малко, докато Кити свикне тук. Тя, изглежда, му има доверие и освен това има нужда от всичките приятели, които може да намерят сега.

Райън слушаше разговора с нещо повече от леко чувство за вина. Доверието на Бърт беше голямо бремене, но той просто не можеше ей така да изтърси, че с Кити са любовници. Ако беше по-умен, щеше да отклони молбата на Бърт и да се прибере у дома. Нищо добро не можеше да се получи от това, разсъди той, не и с изкушението, каквото представляваше Кити.

— Мисля да си почина сега — каза Бърт. — Иди да намериш Кити, Райън. Сигурно е при конете.

Райън излезе, но Тереза не бързаше да напуска стаята.

— Ще ти помогна да си легнеш, татко Бърт — изрече тя сладко.
— Надявам се, не мислиш, че съм нарочно жестока към Кити. Просто не мога да понеса да те видя наранен от жена, която може да е, а може и да не е твоя дъщеря.

— Тереза, скъпа, ревността ти е неоснователна. Когато си отида, ще бъдеш добре обезпечена.

— Прости ми, татко Бърт — измърка Тереза. — Последното, което искам, е да те разстройвам. — Целуна го по челото. — Ще те оставя да си почиваш.

Преди да потърси Кити, Райън направи обход към кухнята и още един при конюшните. Беше обещал на Бърт да помогне на Кити да се устрои тук и възнамеряваше да се увери, че старецът ще умре в мир, че дъщеря му ще бъде до него. Беше се привързал към Бърт през краткото време, откакто го познаваше.

Намери Кити облегната на перилата на заграждението. Наблюдаваше как един работник обяздва див мустанг.

— Какво красиво животно — каза Райън, приближавайки се изотзад към нея.

Сякаш усетила пристигането му, тя прие присъствието му, без да се стресне.

— Срамота е да се укротява такова животно.

Райън се запита дали тя не говори за себе си.

— Диво и свободно, това е чудесно за едно животно, но хората имат задължения, които понякога правят тези неща невъзможни.

Кити вдигна тънката си извита вежда и най-накрая се обърна с лице към него.

— Какво точно се опитваш да кажеш?

— Разбирай го както искаш, нямам намерение да ти казвам каквото и да било.

— Мислиш, че трябва да остана тук, нали?

— Мисля, че го дължиш на баща си.

— По дяволите, Райън, вбесяваш ме. Тогава да не си дошъл да се сбогуваш? Заминаваш ли?

— Не, не заминавам. Поне не в скоро време.

Тя се вгледа лицето му.

— Тереза ли те уговори да останеш?

— Не, тя не може да ми влияе.

Господи, колко е красива, помисли той, вглеждайки се в лицето на Кити. Всеки мъж би могъл да се изгуби в мистерията на тези нейни големи сини очи и да забрави заричания и решения, които някога са били важни за него.

Тя обърна отново вниманието си към бунтуващия се кон и мъжа, който се стремеше да се задържи на гърба му. Райън помисли, че следващите й думи изискват много смелост.

— Радвам се, че не заминаваш. Усещам се... самотна тук. Никога няма да се почувствам на мястото си в това ранчо. Бърт може да мисли сега, че ме иска, но след време ще разбере, че не съм такава жена, каквато би искал да има за дъщеря.

— Понякога така ме ядосваш, че... — Щеше да каже „бих те удушил“, но „бих те целунал“ щеше да бъде по-вярното описание на това, което му се щеше да направи с Кити. Хвана я за ръката и я отведе далече от заграждението. — Хайде, да се махаме оттук. Бърт предложи да појздим и аз съм напълно съгласен. Позволих си да помоля Росита да ни опакова нещо за обяд. Конете са оседлани и ни чакат. Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли с мене?

— Защо не? — каза Кити. — Мисля, че пикник и езда ще ми дойдат добре. Тереза ще дойде ли?

Райън изпръхтя раздражено.

— Не и ако мога да направя нещо по този въпрос.

Минаха през пасбищата, после навлязоха в пустинята. Кити беше изненадана от суровата красота на ранчото. Времето беше горещо и сухо, растенията изглеждаха увехнали, кафяви и съсухрени от вятъра. Само величественият кактус саіуаро, прегърнал небето с разперените си ръце, изглеждаше равнодушен към отминаването на времето и редуването на сезоните. Райън поведе Кити по една пътека, която минаваше сред кактуси и гъсталаци от див пелин, и се насочиха към планинските хребети, извисяващи се пред тях. В далечината тя забеляза добитък, който пасеше по склоновете.

— Наистина е... величествено — каза Кити за великолепната кактусова гора.

— Трябва да видиш пустинята цъфнала — отвърна Райън. — Беше килим от цветя, когато пристигнах. А цъфтящите кактуси са

гледка, която дълго ще помня. Ще видиш какво имам предвид следващата пролет.

— Може би — изрече тя невярващо. Честно казано, нямаше представа къде ще бъде следващата пролет. Дотогава имаше много време. — Къде отиваме?

— Излязох един ден с работниците да гоним изгубени говеда и намерих идеално място за пикник. Има даже и поток, макар че не съм сигурен дали има вода по това време на годината. В планините е. Ще видиш, че е по-хладно, отколкото тук, в пустинята.

— Май в планината се мъти буря — каза тя с лек страх.

— Още е далече — отвърна Райън, след като огледа бухналите облаци, надвиснали над далечните върхове. — Няма нужда да се тревожиш, има заслон там, където отиваме. Говедарите построиха колиба до един поток. Ползват го, когато ги хване по пътя някой от онези внезапни аризонски порои.

— Мисля, че познавам Аризона по-добре от тебе — каза Кити, — и тази буря ми изглежда близка. Може би трябва да се върнем.

— За нищо на света — отговори Райън с една от пленителните си усмивки. — Планирал съм пикник и ще имаме пикник.

Времето се задържа хубаво за голяма изненада на Кити. В потока дори имаше тънка струйка вода, колкото да напоят жадните си коне. Тя забеляза малката колиба без прозорци да стои близо до потока, но я забрави, когато Райън разопакова кошницата с храна, която беше донесъл привързана на седлото си, и я остави на земята до потока.

— В кошницата има одеяло — каза той. — Росита мислеше, че може да ни бъде полезно. Постели го, а аз ще извадя яденето.

След малко двамата седяха на одеялото и се наслаждаваха на пържено пиле, пухкави питки, печен боб и дебели резени шоколадов сладкиш. Росита беше сложила дори кана студена лимонада.

— Бих откраднал Росита от Бърт, ако не знаех, че Куки ще вдигне патърдия — каза Райън, облизвайки капка шоколадова глазура от палеца си.

— Кой е Куки? — запита Кити.

— Готвачът ни у дома. Винаги е бил при нас.

Протегна се лениво, полагайки глава на подгънатите си ръце, и кръстоса крака.

Погледът на Кити се плъзна оценяващо по издължената му фигура. Никога не беше виждала толкова красив или така добре сложен мъж като Райън Дилейни. Устата ѝ се напълни със слюнка само от мисълта за голото му тяло и как го усещаше притиснато към нейното. Премига, опитвайки се да прогони картината на голото му тяло от ума си. Такива мисли можеха да ѝ докарат куп неприятности.

Когато го погледна отново, очите му бяха затворени и той като че ли спеше. Кити легна до него и го загледа как спи, докато и собствените ѝ очи не се затвориха.

Първите дъждовни капки я удариха със звучно плясване, тя трепна и се събуди. Сънуваше. Хубав сън, който почти не успя да си спомни. Дъждът заваля по-силно и тя раздруска Райън, за да го събуди.

— Вали, Райън, събуди се. Трябваше вече да сме си тръгнали.

Райън се надигна замаян, изтривайки дъждовните капки от очите си.

— Май съм заспал — Вдигна очи към сърдитото небе и се намръщи. — Наистина ще препълни деретата.

Едва беше изрекъл тези думи и небето се продъни. Започна да се лее порой, носен от ревящ вятър.

— Бягай в колибата! — извика Райън, надвиквайки поривите на вятъра, докато грабваше одеялото и ѝ го подаваше заедно с кошницата, където бяха остатъците от яденето им.

— Ще донеса седлата.

Кити се втурна към колибата. Не беше далече, но когато стигна там, беше мокра до кости. Райън дойде след малко със седлата. Беше още по-мокър и от нея.

— Трябваше да има фенер и кибрит на полицата — каза той. — След малко ще стане светло. Студено ли ти е?

— 3-з... замръзвам — каза Кити, тракайки със зъби.

— Ако имаме късмет, работниците ще са оставили дърва до огнището.

Блесна светлина, когато Райън запали фенера.

— А, имаме късмет — възкликна той. — Има дърва и подпалки. Щом разпаля добре огъня, ще си изсушим дрехите. По-добре се съблечи, преди да си настинала. Наметни се с одеяло. Трябва да има одеяло на всеки одър.

В колибата имаше четири одъра, на всеки от тях лежеше сгънато одеяло. Кити беше благодарна, че последните хора, ползвали колибата, са я оставили добре заредена. След бърз поглед, за да се убеди, че Райън е зает с огъня, тя се съблече и се уви в едно одеяло. После седна на ръба на леглото, слушайки тупкането на дъждовните капки по тенекиения покрив, и започна да наблюдава играта на мускулите под мокрите дрехи на Райън, докато той се навеждайте над огнището.

Сухите дърва пламнаха.

— Готово — каза Райън. — Ще се стоплим.

Обърна се и видя Кити да седи на одъра, увита във вълнено одеяло. Помисли, че никога не е изглеждала толкова привлекателна. Само мисълта, че не носи нищо под одеялото, го накара да се втвърди като камък.

— Има още одеяла. Трябва да свалиш тези мокри дрехи — посъветва го Кити.

Кръвта туптеше в слабините му и панталоните му бяха станали така тесни в чатала, че той се уплаши, че ще се пръснат по шевовете. Измъкна се от тях с огромно облекчение.

Усещаше горещия ѝ поглед по себе си, когато тръгна към одъра, взе едно сгънато одеяло и се обърна с гръб към нея, за да се съблече. Само като знаеше, че тя го наблюдава, почувства как топлина плъзва по гръбнака му. Нямаше нужда от огън, за да се стопли. Пръстите му бяха се схванали, но накрая успя да се измъкне от мокрите дрехи и да се увие в одеялото.

— Трябва да прострем дрехите на столове пред огъня, да се изсушат.

Видя два стола с прави облегалки до покритата с белези маса и ги дръпна пред огнището.

Кити се приближи с мокрите си дрехи и бельо, когато той сложи столовете пред огъня. Докато простираше дрехите си, одеялото, което скриваше голотата ѝ, се смъкна и падна на пода. Тя погледна към Райън с безпомощно изражение.

Горещият му поглед се плъзна по дължината на зачервеното ѝ тяло с жадно одобрение. Отвори уста да каже нещо, но не можа да си припомни никакви думи, за да изрази това, което чувстваше. Когато тя посегна към падналото си одеяло, той го застъпи и го задържа на пода.

— Райън...

Видя я да потръпва и разбра, че и тя мисли това, което мислеше той. Без да помисли дали е редно или не, той пусна долу своето одеяло. То се свлече като тъмна локва около краката му. Видя как очите на Кити се спират на възбудената му мъжественост, вече набъбнала и твърда, стърчаща право нагоре. Той изстена и я дръпна рязко към себе си, оставяйки я да почувства колко много я желае.

— Кажи ми, че ме искаш, котенце.

Мълчанието на Кити го подлудяваше. Ако тя не кажеше „да“, той не знаеше какво...

— Да. Моля те, да. — Тези думи бяха най-сладката музика, която някога беше чувал. — Искам те... в мене. Ще излъжа, ако кажа, че не те искам.

11

Той я грабна на ръце, нежно и в същото време властно. Зелените му очи бляскаха като парчета счупено стъкло изпод тежките клепачи, когато ѝ се усмихна.

— Сладко котенце — измърмори той тихо.

Кити не можеше да диша, не можеше да говори, докато Райън целуваше разтворените ѝ устни. Тя усети отчаянието му и откряна устни за властния му език с желание, не по-слабо от неговото. Тръпнеше от жажда, давеше се в безумната въртележка на желанието, което я поглъщаше.

С нежност, която почти я просълзи, Райън я положи на одъра и се изтегна до нея, покривайки я отчасти с тялото си. Тя усещаше плътното доказателство на неговата жажда да се притиска към бедрото ѝ, докато пръстите му мачкаха гърдите ѝ и си играеха с болезнено чувствителните им зърна. Започна да се извива до него, вкусвайки допира на голата му плът до своята, също гола. Чувстваше как тялото му полека се плъзга по нейното и си пое остро дъх, когато ханшът му остави огнена диря по плътта ѝ. Изстена окуражаващо, докато той проправяше пътека от целувки към гнездото от златисти къдрици между краката ѝ.

Кити се изви силно нагоре, когато устата му стигна до едно място, толкова чувствително, че тя се уплаши, че ще се разпадне. Тогава почувства езика му да се плъзва над това набъбнало място и изкрещя името му. Нищо досега не ѝ беше доставяло такова огромно удоволствие. Това беше невероятно еротично. Греховно възхитително. Тя не чуваше дъжда, който биеше колибата, нито вятъра, виещ около ъглите. Чуваше единствено яростното блъскане на собственото си сърце и прилива на кръвта, която пулсираше във вените ѝ. Ръцете ѝ се вплетоха в гъстите тъмни кичури на косата му, от устата ѝ излитаха подтикващи гърлени звуци.

Кулминацията ѝ се приближаваше твърде бързо. Тялото ѝ се гърчеше, стоновете ѝ се редуваха с хлипове. Обезумяла, безразсъдна,

отчаяна, тя се вкопчваше в него, усещайки как великолепието я завладява. Опита се да го спре, но когато Райън пъкна един пръст в нея, тя подлудя, извивайки се нагоре към устата му, и го остави да я отнесе отгатък ръба. Кулминацията ѝ експлодира в хлипалия и тръпки, докато екстазът бушуваше в тялото ѝ.

Господи, колко обичаше звуците, издавани от нея, тези малки въздишки, стонове и изхълцвания. Изчака я да се успокои, после придвижи тялото си нагоре по нейното, разтвори краката ѝ и се вмъкна горещия ѝ, влажен проход, силно и дълбоко, с което предизвика нова вълна на треперене. Очите ѝ се разшириха, предавайки без думи насладата, която тя изпитваше, и той се усмихна.

— О, господи, Райън, да, искам те в мене.

Притисна ханша си към слабините му и той едва не експлодира, сдържайки се с огромно усилие на волята.

— Тук ми е мястото — изстена гърлено той, когато горещото, притискащо триене го бутна опасно близо до ръба. Затвори очи, стисна зъби и навлезе толкова дълбоко в нея, че му се стори, че е попаднал в рая. Тогава започнаха тласъците — решителни, дълбоки, усилващи вече непоносимата наслада, която се натрупваше в него. Искаше отново да докара Кити до кулминация и се молеше да има сили да издържи.

Точно когато се страхуваше, че ще свърши преди нея, тя се стегна и изкрещя името му.

— Райън... о, моля те.

Тихите ѝ, жални стонове го подтикнаха към по-големи усилия и тогава той я усети да се свива около него, почувства я да се надига и да трепери, чу я да изкрещява. После всичко изчезна, собствената му кулминация го отнесе отвъд границите на мисълта и разбирането. Наслада, каквато не беше познавал дотогава, го разтърси целия, обливайки го с вълни от непоносим блясък.

Райън се отпусна на една страна до Кити, изпускайки въздух на къси, неравни струи. Нямаше представа кое прави любенето с нея толкова изключително. Една бръчка се настани между веждите му. Беше се любил безброй пъти. Винаги беше приятно, но никога както сега. Любенето с Кити не приличаше на никое от предишните му преживявания. Вместо да се отегчи и да няма търпение да тръгне към ново завоевание, той искаше да стои при нея, докато не научи кое я

прави така различна. Все едно тя беше открила някаква негова страна, за чието съществуване той не беше и подозирал.

— Райън, за какво мислиш? — запита Кити, сгуснена до него, за да попие топлината му.

Райън мълча дълго време, после изрече:

— За братята ми, за дома, струва ми се.

— Бързаш ли да се прибереш у дома си? Братята ти трябва да са изключителни мъже. Разкажи ми за тях.

— Може да са властни, но мисля, че са по-добри от повечето братя. И те си имаха доста неприятности, но точно това ги направи силни мъже.

— Каза, че баща ти е починал. Ами майка ти? Жива ли е?

Макар че нищо не караше Райън да разкрива семейни тайни пред Кити, струваше му се редно да ѝ ги разкаже.

— Мисля, че вече споменах, че майка ми избяга с друг мъж, когато бяхме малки. Баща ми ни отгледа. Беше добър баща, но ни внуши да не вярваме на жените. Бяхме много палави с братята ми. В Драй Гълч всички знаеха подвизите ни — започна да си спомня той. — Още помня как се биехме в кръчмата. Винаги се държахме заедно и почти винаги побеждавахме. Лошите времена дойдоха, когато най-малко ги очаквахме.

— Какво стана?

— Една жена, Кора Лий Дулитъл, разби живота на трима ни. Няма да навлизам в подробности, но заради лъжите ѝ едва не обесиха Пиърс. Чад се ожени за нея, за да предотврати обесването, но това не беше достатъчно, за да попречи на безсмислената смърт на четирима души. Той смяташе, че е отговорен за това, макар че вината не беше негова. Съвестта му го накара да замине. Нямахме го две години. Когато се върна, доведе една жена на име Сара и сина ѝ. Всичко свърши добре. Чад се ожени за Сара, а Пиърс за Зоуи, но преживяното ме накара никак да не вярвам на жените.

Чу Кити да въздъхва и се запита какво ли си мисли тя.

— Съжалявам, че любопитството ми докара неприятни спомени — каза тя. — Благодаря ти, че ми го разказа. Пиърс и Чад сигурно са се оженили за изключителни жени.

Райън ѝ отправи чистосърдечна усмивка.

— Имаха късмет.

— А ти нямаш ли желание да си имаш жена и собствено семейство? — запита с надежда Кити.

— Имам племенница и двама племенници. Сигурно има и още на път. Нямам нужда от собствени деца.

Настъпи мълчание. Дори дъждът и вятърът бяха спрели. Райън искаше отново да се люби с Кити, но знаеше, че трябва да се връщат в ранчото. Бърт щеше да се разтревожи, ако не се върнат скоро.

— Трябва да тръгваме — каза Кити, изразявайки мислите му. — Дъждът спря.

— Искам пак да се любя с тебе — каза Райън, — но мисля, че си права. Здравето на Бърт е крехко, не бива да го тревожим. — Надигна се на лакът и целуна гърдите ѝ, а после и устата. Въздъхна нерешително, стана и отиде към огнището, за да вземе своите и нейните дрехи. — Дрехите ни още са влажни, но трябва да се обличаме — изрече, като ѝ ги подаваше.

Той облече влажните си панталони и ризата. Обувките му изжвакаха, когато ги обу.

— И твоите обувки ли са толкова мокри като моите? — запита, докато закопчаваше колана с пистолета на тесния си ханш.

— Моите не са чак толкова зле — отговори Кити. — Мога да ги обуя.

— Огънят почти догоря, можем да го оставим. Ще оседлая конете, докато ти сгънеш одеялата и оправиш стаята. Ще се видим навън, щом приключиш.

Райън излезе от колибата, питайки се защо е издал толкова много от личната си история пред Кити. Никога досега не беше изпитвал необходимост или наклонност да се доверява на жена. Макар че хората от Драй Гълч знаеха за трагедиите, които бяха мъчили семейството му, малко от тях познаваха личните интимни подробности, а той и братята му искаха това да си остане така.

Кити излезе при него след няколко минути. Подаде му кошницата и той я върза на седлото си. Тя изглеждаше така възхитително разрошена, че той не можа да устои на подтика да я целуне. Когато ръцете му обгърнаха талията ѝ, за да я вдигне на седлото, вместо това той я обърна към себе си и плени устата ѝ. Целувката му не беше нежна. Беше твърда и властна, изгарящ пламък, който трябваше да остави клеймо върху неговата собственост.

Кити почти не говореше, докато язدهа към ранчото. Пропитата с влага земя изискваше цялото ѝ внимание, докато водеше коня си около оврази и ровове, образували се от проливния дъжд. Но тя имаше много време, за да мисли. Устните ѝ още пареха от свирепата целувка на Райън преди тръгването. Чувстваше се белязана от нея, жигосана за цял живот. Защо я беше целунал така вдъхновяващо, щом нямаше намерение да се ангажира с нея? Щеше да бъде глупачка, ако му повярва, че я иска не само за няколко часове или седмици страст. Райън беше заможен фермер, човек със средства. Ако някога решише да се ожени, тя знаеше, че никога няма да се вмести в представата му за съвършена съпруга. Тя не можеше да стане човекът, в каквото всички биха искали да се превърне.

По едно време си беше представяла, че Райън е отговорът на мечтите на всяка жена, на нейните мечти, но това беше преди да разбере колко е недостижим. Не само обетът му да се не жени правеше невъзможна мечтата ѝ да бъде завинаги с него. Тя знаеше със сигурност, че изключителните братя на Райън и съвършените жени, за които се бяха оженили, никога няма да я приемат.

Кити усети странно чувство, че се завръща у дома си, когато зърна ранчото. Никога преди не беше изпитвала такова чувство и го задържа в сърцето си, знаейки, че времето ѝ тук е ограничено.

— Помислихме, че сте се изгубили — посрещна ги един от говедарите, когато влязоха в двора. — Шефът се тревожеше, но аз му казах, че ти познаваш околностите, че сигурно с мис Кити сте се скрили някъде да изчакате бурята.

— Скрихме се в онази колиба горе в планината. Валя истински порой — извика в отговор Райън. — Влизай вътре и сваляй тия мокри дрехи — каза, докато сваляше Кити от седлото.

Кити кимна и тръгна към къщата. Намръщи се, като видя Тереза да ѝ отваря вратата. Беше се надявала да се вмъкне незабелязано в стаята си, за да се преоблече и да оправи косата си, преди да се срещне с когото и да било. Знаеше, че изглежда ужасно. Но не знаеше колко красноречиво разрошена изглеждаше. Устните ѝ бяха подути, бузите зачервени от търкането в наболата брада на Райън, а очите ѝ още пазеха замечтаното изражение на жена, преживяла чудесни любовни моменти.

— Къде бяхте? — запита строго Тереза.

— С Райън отидохме да поюздим. Бурята ни задържа.

Тереза я изгледа презрително.

— Защо не си мокра?

— Намерихме подслон. Ако ме извиниш, трябва да се преоблека.

Тя се запъти към стълбището. Тереза я последва моментално.

— Приличаш на курва — нападна я тя. — Само да те погледне човек и разбира какво сте правили с Райън.

Кити се извърна, стигнала на най-горното стъпало, и очите ѝ блеснаха опасно.

— Мисли каквото си искаш, Тереза, само ние двамата с Райън знаем какво е ставало.

— Не можеш да го имаш — изсъска Тереза. — Аз първа си го набелязах. Харесах го още щом го видях.

Кипейки вътрешно, Кити влезе в стаята си и поиска да затръшне вратата, но Тереза се вмъкна след нея.

— Какво искаш, по дяволите? — нахвърли се тя върху натрапницата. — Предлагам да си вървиш, преди да съм изритала префиненото ти дупенце навън.

— Само се чуй как говориш — продължи да я дразни Тереза. — Не ти е мястото при възпитаните хора. Върви си при твоите приятели разбойници. Сигурна съм, че ще те посрещнат с отворени обятия. Предупреждавам те, стой далече от Райън, иначе последиците няма да ти харесат. Райън е мой, ти не си достатъчно добра за него. И не си мисли, че като си го вкарала в леглото си, това означава нещо за него, защото не е така.

— Жал ми е за тебе, Тереза — подметна Кити. — Райън никога няма да се ожени за тебе. Той не е от мъжете, които се женят.

— Мога да му променя намеренията — възрази убедено Тереза. — Ти не се бъркай. Никога няма да наследиш имотите на Бърт, ако имам думата по този въпрос. Вече почти убедих татко Бърт, че си измамница. Въпрос на време е да ти каже да си вървиш.

— Измитай се оттука! — кресна Кити. — От нищо не ти, пука, няма що. Трябвало е да се родиш мъж.

— Отивам си — каза Тереза, извърна се рязко и се запъти към вратата. — А, между другото — каза, спирайки с ръка на дръжката, — татко Бърт има гост. Искане да те представи на един наш съсед. Трябва да отидеш при тях, когато се приготвиш. Човекът се казва Норм Тъкър.

Вдовец, е с две деца. Живее на няколко мили по-нататък по пътя. По едно време искаше да се жени за мене, но аз отказах. По-скоро ще остана стара мома, отколкото да си похабя младостта да отглеждам две деца без майка.

Малката реч на Тереза остави Кити занемяла. Колкото повече узнаваше за доведената си сестра, толкова по-малко я харесваше. Ако знаеше, че появата ѝ в ранчото ще предизвика такива зловни излияния, нямаше да дойде.

Кити бързо се преоблече в сухи дрехи, а после седна пред огледалото, за да оправи косата си. Взе гребена и изстена смутено, когато видя отражението си в огледалото. Тереза беше права. Приличаше на задоволена курва. Устните ѝ бяха подути и натъртени, бузите зачервени и ожулени.

Опитвайки се да не гледа прекалено отблизо следите от любовни ухапвания по врата си, тя сложи пудра на бузите и шията, а после прокара гребена през къдриците си, за да ги приведе в донякъде приличен вид. След като свърши всичко, каквото можа, за да оправи вида си, отиде при Бърт и госта му.

— Ела, влизай — извика Бърт, когато тя почука дискретно на вратата.

Залепи усмивка на лицето си и влезе в стаята.

— А, Кити — приветства я топло Бърт. — Тереза ми каза, че сте се върнали двамата с Райън. Много ме изплашихте. Надявам се, че сте намерили къде да се подслоните в бурята.

— Да, намерихме — каза Кити, несъзнателно отвърщайки на усмивката му. — Съжалявам, че си се разтревожил.

— Трябваше да не забравям, че Райън ще се погрижи за тебе както трябва. Вземи един стол, дъще. Един човек иска да се запознае с тебе.

Кити погледна към мъжа, който беше станал, когато тя влезе в стаята. Беше с няколко години по-възрастен от Райън и малко понисък. Но във външността му не личеше никаква слабост. Здравата му фигура излъчваше сила, а кафявите очи блестяха живо и умно. Кити се изчерви под нескрито възхитения му поглед.

— Кити, това е Норм Тъкър, съсед и добър приятел — каза Бърт. — Норм, това е Кити, моята изгубена дъщеря. Щом вече е тук, мога да умра щастлив.

Кити малко се стресна, когато Норм взе ръката ѝ в двете си ръце и я стисна.

— Добре дошла, Кити. Знам откога Бърт очаква този ден. И мога ли да кажа, че не го обвинявам?

Бърт се подсмихна.

— Тя е красавица, нали, Норм? Нямам търпение да я представя на всички съседни.

— Можем да го уредим веднага, ако Кити дойде с мене на танците в хамбара на Стюарт другата събота. Стига да не възразяваш, Бърт — побърза да допълни Норм.

— Няма нужда аз да ти разрешавам — отвърна ласкаво Бърт.

— Какво ще кажеш, Кити? — запита Норм. — Знам, че е внезапно, но Бърт може да гарантира за мене. Ще бъде чест да те придружа на танците в хамбара и да те представя на всички твои съседни.

Сега Кити наистина се обърка. Норм ухажваше ли я? Тя почти не го познаваше. Освен това за нея съществуваше само един мъж въпреки факта, че Райън не я искаше за цял живот.

— Хайде, Кити — настоя Бърт. — Добре ще бъде да излезеш сред хора.

— Добре — каза тя след дълго мълчание. — Предполагам, че няма да навреди, само че не съм сигурна, че имам подходящи дрехи.

— И обикновена рокля ще свърши работа. Тук хората не се обличат кой знае как — увери я Норм. — Каквото и да облечеш, ще бъдеш най-красивото момиче на танците. Ще те взема в шест часа. Повечето от жените ще носят кутия с храна за вечеря. Мога да помоля икономката си да приготви нещо.

— Не, аз ще имам грижата — каза Кити, пожелавайки си да беше отказала поканата на Норм.

Ами ако каже или направи нещо, с което да го изложи? Запита се какво би казал Райън, когато разбере, че Норм я ухажва. Той нямаше право да се оплаква или да я смята за свое притежание. Не се беше ангажирал, нямаше власт над нея. Тя не принадлежеше на никой мъж. Почти се усмихна, като си представи изражението на Райън, когато му каже, че някой я ухажва.

Този момент дойде по-скоро, отколкото би искала. Райън влезе в стаята на Бърт само след няколко минути.

— Ела, Райън, влизай — покани го Бърт. — Запознай се с Норм Тъкър, мой съсед и добър приятел. — Бърт се засмя, показвайки учудващо оживление за толкова сериозно болен човек. — Мисля, че Норм и Кити се погаждат добре. Тя се съгласи да иде заедно с него на танци в хамбара на Стюарт в събота вечер. Норм, това е Райън Дилейни, мъжът, който ми намери моята Кити.

Кити трепна, когато погледът на Райън я прониза, остър и укоряващ, преди той да подаде ръка на Норм. Тя слушаше размяната на шепи между двамата, изключвайки почти всичко, и чуваше само неодобрителната нотка в гласа на Райън. Той като че ли... ревнуваше. Но разбира се, не беше така. Как би могъл да ревнува, когато чувствата му към нея не отиваха по-далече от обикновената силна страст?

Норм си тръгна скоро след това. Кити го изпрати до вратата, после се качи в стаята си, за да си почине до времето за вечеря. Беше имала почти цял ден и много неща, за които да мисли. Изненада се, че Норм я намира привлекателна. Беше смятала, че всички ще забележат липсата на добри обноски и ще ѝ се присмиват заради това. Но очевидно Норм нямаше подобни оплаквания.

Кити легна на спретнато застланото легло и затвори очи, оставяйки въображението да я отнесе далече от танците в хамбара. Видя се застанала встрани от тълпата, самотна фигура посред море от зяпащи я хора, които до един я сочеха с пръст, сякаш е извършила някакво ужасно престъпление. Дори Норм се беше отвърнал от нея, засрамен от нещо, което тя беше направила или казала.

О, божичко, как беше могла да се остави да я принудят да приеме поканата на Норм? Дори не можеше да танцува. Щяха да ѝ се присмиват и да странят от нея. Щеше да бъде жалка.

Потопена в смущаващите си мисли, Кити не чу как вратата се отвори и не видя Райън да влиза вътре и да затваря вратата зад себе си. Не разбра, че той е в стаята, докато не чу гласа му:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Очите на Кити се отвориха и тя се взря в тъмното.

— Не чукаш ли на вратата, преди да влезеш?

— Бързах. Какво те прихвана да приемаш поканата на Тъкър? Той иска само едно нещо от тебе.

Темпераментът на Кити пламна.

— Върви по дяволите, Райън Дилейни! Не всички мъже мислят като тебе. Някои мъже търсят съпруга. Те не живеят по твоите стандарти.

— За какви стандарти говориш? — запита той, присвил очи в студена ярост.

— Единствените стандарти, които означават нещо за тебе. По които си изградил живота си. Любиш се с жените, но не можеш да се заставиш да им вярваш. Вземаш ги заради удоволствието, което ти дават, но не заради богатството, което могат да внесат в живота ти. Бягаш от обвързване и брак, но очакваш аз да ти бъда на разположение всеки път, когато ме искаш. Искам обвързване, Райън Дилейни, всички неща, които ти си избягвал през по-голямата част от живота си. Искам мъж, който да ме обича, искам дом, деца. Норм Тъкър може да не е мъжът за мене, но откъде да съм сигурна, ако не му дам възможност да докаже колко струва? Ако смятах, че ме искаш за нещо повече от секс, щях да кажа на Норм Тъкър да върви по дяволите.

Видя как изражението му се променя от гняв към неверие и се запита дали не е отишла твърде далече. Устата му се раздвижи безмълвно, преди най-накрая той да изрече:

— Искаш обвързване? Знаеш какво мисля за брака. Признавам, че никога не съм изпитвал към някоя жена това, което изпитвам към тебе, котенце. Трудно ми е да го кажа, но ако бях от мъжете, които се женят, щях да те пожелаая за съпруга.

— Лъжец! — извика Кити. — Намери си някоя, дето знае всичките правила на етикета, жена с обноски, фина жена. Такава като жените, за които са се оженили братята ти. Аз не мога да бъда друго, освен това, което съм, Райън. Винаги ще бъда жената, която е яла, яздила и лагерувала с разбойници. Пазех конете им, докато обираха банки, и си вземах моя дял от плячката. Бях разбойничка, Райън. Това е нещо, което и ти не можеш лесно да простиш.

Лицето на Райън приличаше на буреносен облак в мрачен ден, потъмняло и застрашително.

— Какво те прихваща, по дяволите? Знаеш, че не мисля така. Миналото ти няма никакво значение за мене. Господи, та ние се любихме само преди няколко часа! Не очаквах толкова бързо да паднеш в обятията на друг мъж.

Защо не ми кажеш, че ме обичаш, Райън, викаше сърцето ѝ в безмълвна молба.

— Не съм падала в обятията на Норм Тъкър. Няма такова нещо. Просто се съгласих да отида на танците в хамбара, защото Бърт като че ли смяташе, че е добре да отида.

— Откога те е грижа какво мисли Бърт?

Това я вцепени. Райън имаше право. Ако ненавиждаше Бърт толкова, колкото си мислеше, защо изведнъж ѝ се беше дощяло да му достави удоволствие?

— Не искам да обсъждам това, Райън. Отивам на танците в хамбара с Норм и това е. Ти защо не заведеш Тереза?

Той изригна яростна ругатня и отвърна:

— Може би ще я заведе.

Честите посещения на Норм в следващата седмица с нищо не подобриха настроението на Райън. За него беше очевидно, че посещенията на Норм нямат нищо общо с Бърт, а са заради Кити. Проклетият глупак беше хлътнал до уши по нея. Ходеше по петите ѝ като кученце и дори я беше отвел в ранчото си да я запознае с децата си.

За да влоши ситуацията още повече, Кити беше гукала часове наред за сладките момиченца на Норм. Райън нямаше представа, че тя толкова обича деца, а Норм Тъкър изглеждаше особено склонен да я снабди с няколко. Райън можеше само да кипи в безсилен гняв всеки път, когато Тъкър извеждаше Кити на езда или на пикник, или да посети децата му. Кити не знаеше ли какво му причинява нейното държание с Тъкър, питаше се той. Въображението му работеше усилено всеки път, когато Кити оставаше насаме с Тъкър. Представяше си ги във всякакви интимни ситуации и не можеше да понесе мисълта, че те двамата може да станат още по-интимни.

Настъпи денят за танците в хамбара. Отчаяно искайки да държи Кити под око, Райън беше помолил Тереза да го придружи. Нощта обещаваще да бъде ясна и топла, за разлика от студената ярост, която изпитваше Райън, когато Тъкър пристигна издокаран, за да вземе Кити.

Кити се появи на най-горното стъпало, изглеждайки като видение в новата си рокля. Бърт я беше насърчил да отиде в града да

си купи нещо красиво и Райън беше придружил нея и Тереза. Не беше видял какво си е купила Кити, но сега, когато тя заплува надолу по стълбите, той помисли, че не би могла да избере нещо по-предизвикателно от тъмнорозовата димитена рокля, чиито широки, развяващи се поли подчертаваха тънката ѝ талия и пълните гърди. Малки буфан ръкави бяха кацнали на голите ѝ рамене, излагайки на показ повече плът, отколкото му се харесваше.

Потъмнелият му поглед се спря на сметанените хълмчета на твърдите ѝ гърди, ясно различими над изрязаното деколте, и той почувства необяснимия подтик да метне палтото си на раменете ѝ. Преглътна горчивия вкус в устата си и тръгна към нея. Тъкър обаче го изпревари.

— Изглеждаш прелестна, Кити — каза Тъкър, докато тя го хващаше под ръка. — Ще бъдеш най-красивата жена на танците.

— Ами аз?

Погледът на Райън се насочи нагоре, където Тереза стоеше на най-горното стъпало, очаквайки да бъде забелязана. Когато вниманието му спря върху нея, Тереза заслиза полека. Райън трябваше да признае, че е надминала себе си. Беше разкошно облечена в червена коприна, деколтето ѝ беше дори още по-изрязано от това на Кити. Беше видение, но не видението, което желаше Райън. Знаеше, че тя очаква той да каже нещо, затова пристъпи към нея и ѝ предложи ръката си.

— Изглеждаш много красива, Тереза. Ще тръгваме ли?

— Дойдох с двуколката — каза Тъкър. — Можем да отидем заедно, ако искате.

— Не мисля...

— О, Райън, хайде — изгука Тереза. — Ще бъде забавно.

Райън вдигна рамене.

— Предполагам. Имаш ли нещо против, Кити? — запита с вежлива усмивка и лека предупредителна нотка.

— Не възразявам — отговори тя.

Райън не можа да отгатне нищо по изражението ѝ.

Дамите взеха кутиите с вечеря, които Росита им беше приготвила, и всички се качиха в двуколката на Тъкър. Беше тясно. Съблазнителният аромат на Кити разбърка сетивата на Райън, когато

Тъкър взе юздите. Странно, помисли той, Тереза седеше толкова близо до него, колкото и Кити, но той дори не мислеше за нея като за жена.

Пътят не беше много дълъг, но за Райън беше най-дългото пътуване, което някога беше предприемал. Ранчото на Стюарт беше само на пет мили на север и когато приближиха, чуха цигулките. Тъкър настани двуколката до няколко други и скочи на земята, за да помогне на Кити да слезе. Райън го последва и помогна на Тереза. След поздравите и представянията четиримата се присъединиха към една група, седнала около дългата маса, където всички ядяха и се наслаждаваха на музиката.

Райън дъвчеше пилешко бутче, когато чу една тъмноока брюнетка, седнала до Кити, да запитва:

— Значи вие сте дъщерята на Бърт. Сигурно се вълнувате, че най-накрая се срещнахте с баща си след толкова години раздяла.

Райън видя как вилицата на Кити спря на половината път към устата ѝ и усети смущението ѝ. Тъкмо щеше да се намеси, когато Тереза го изпревари.

— Можете ли да си представите? — заговори тя високо. — Татко Бърт не беше виждал Кити, преди тя да дойде в ранчото. Казва, че е неговата дъщеря, но как човек да бъде сигурен, че наистина е дъщерята на татко Бърт, щом няма никакви доказателства?

— Само ти се съмняваш, Тереза — каза Райън, стиснал зъби.

Доця му се да я халоса по муцуната, преди да е казала нещо наистина вредно. Жени като Тереза не можеха да променят ниското му мнение за женския пол.

Кити не можеше да повярва, че Тереза може да бъде толкова груба. Тя знаеше, че доведената ѝ сестра не я харесва, но не мислеше, че тя ще я унижи публично. Отправи благодарен поглед към Райън и продължи да яде. Но жената, която се казваше Сали, не искаше да се откаже от темата.

— Странно, че с баща ви не сте се срещали досега — отбеляза тя.

Кити стрелна бърз поглед към Райън и леко поклати глава, когато го видя да отваря уста, за да отговори. Не можеше да допусне цял живот някой да отговаря вместо нея.

— Майка ми и баща ми не са били женени — обясни тя. — Мама никога не е казвала на Бърт, че има дъщеря. Когато той ме откри, се

съгласих да дойда тук, за да се запознаем. Сигурно няма да остана.

— Къде живеете? — запита един млад мъж на име Стив.

Очевидно всички се интересуваха повече от нейната история, отколкото от храната или музиката, отбеляза мислено Кити. Знаеше си, че не ѝ е мястото тук, а неудобните въпроси го доказваха.

— Странно, че питате — изрече злорадо Тереза. — Никога няма да отгатнете къде я е намерил Райън. Живяла с... ау! Защо правиш това, Райън?

— Намерих Кити да живее с доведения си брат и... семейството му — обясни Райън. — Убедих я да дойде в Тусон, за да се запознае с баща си. Бърт много се радва, че най-накрая дъщеря му е при него.

Кити прикри една усмивка, като видя как Тереза разтрива глезена си.

— Лично аз съм доволен, че Кити дойде в Тусон — обяви Норм на висок глас. — Все ми е едно откъде идва. Достатъчно е, че е тук.

Кити би целунала Норм заради това, че я защити. И Райън. По-скоро ѝ се искаше да целуне Райън.

По-нататъшните въпроси умряха поради естествени причини и всички отидоха да танцуват. Кити слушаше музиката, потупвайки с крак под ритъма, и си тананикаше.

— Искаш ли да танцуваме? — запита Норм. — Справям се добре с ту-степа.

Кити се изчерви, засрамена, че ще признае още един свой недостатък.

— Аз не танцувам.

— Точно сега е моментът да се научиш. — Норм я хвана за ръката, дръпна я да се изправи и я отведе навътре в хамбара, където танцьорите се въртяха в жив рийл. — Прави като мене — извика, за да надвие врявата.

Кити научи нещо тази нощ. Танцуването ѝ се отдаваше с лекота. Харесваше музиката, ритъма, смеха... забавлението. Съдбата ѝ беше ограбила радостта и компанията на връстниците в детските и години, когато трябваше да живее щастливо и безгрижно. Необикновеното ѝ възпитание я караше да се чувства неприобщена, но забавата наистина я развесели.

Кити танцува с Норм и с още няколко други млади мъже, но единственият мъж, с когото искаше да танцува, не я покани. Райън

танцува с Тереза два или три пъти, с други също, пръскайки безразборно чара си. Райън Женкаря изглеждаше на върха си тази вечер и тя се запита защо изобщо ѝ пука за това. Тази вечер подсилваше убеждението ѝ, че Райън Женкаря не е от мъжете, които ограничават вниманието си само върху една жена.

12

Беше почти полунощ. Норм бе отишъл да вземе нещо за пиене, преди да потеглят по дългия обратен път. Кити стоеше отстрани, наблюдавайки оредяващата тълпа танцьори, които се въртяха на площадката за танци. Усети присъствието на Райън, преди да го види, във всеки отделен момент знаеше дали той е наблизо. Предположи, че е понеже го обича толкова много.

Тогава той застана пред нея с изкушаваща усмивка.

— Искаш ли да танцуваме? Свирят валс. Знам, че можеш да танцуваш валс, видях ви с Тъкър.

— Норм прави танцуването лесно — отговори Кити. — До днес не бях танцувала изобщо.

— Казвали са ми, че съм добър танцьор — похвали се Райън.

Думите му засегнаха една отзивчива струна у нея и тя не можа да се удържи да не отвърне на усмивката му. Несъмнено дяволът я накара да каже:

— Добър си в много неща, Райън Дилейни.

Той се ухили, после прихна. Кити помисли, че това е най-секси смехът, който някога беше чувала.

— Ако не бяхме на публично място, щях да те целуна, котенце — измърмори той на ухото ѝ. — Хайде, ела да танцуваме. Искам да те усетя в ръцете си.

Райън не я беше излъгал, помисли Кити, докато се въртяха в танца. Беше добър танцьор. По-добър от Норм. Дори правеше така, че тя да изглежда добре в танца.

— Забавляваш ли се? — запита той.

— Хмм, прекрасно. Никога не съм знаела, че хората живеят така. Защо не танцуваш с Тереза? Тя стои отстрани и ни гледа свирепо.

— Танцува ми се с тебе.

Той я завъртя и я наведе назад. Кити затаи дъх и сграбчи широките му рамене. Без здравите му ръце около талията ѝ тя сигурно щеше да падне.

— Тъкър добре ли се държи с тебе? — запита без заобикалки Райън.

— Норм е джентълмен.

Райън я изгледа развеселено.

— Всички мъже искат едно и също от жените. В края на краищата ще стигне и дотам, да ти каже какво иска в действителност от тебе.

— Не преценявай всички мъже според твоите стандарти — възрази Кити. — Вече знам какво иска Норм. Иска съпруга и майка за децата му.

Кити можеше да се закълне, че Райън позеленява.

— Вече направи ли ти предложение?

— Не, разбира се, че не. Много отскоро се познаваме.

Погледът, който ѝ отправи, накара зелените му очи да светят с опияняващ блясък. Танцът свърши и тя се отдели от ръцете му точно когато Тереза налетя върху тях и обяви, че Норм ги търси. Беше време да тръгват.

Усещайки пронизителния поглед на Райън по себе си, докато пътуваха по обратния път в осветената от луната нощ, Кити се опита да не му обръща внимание. Тереза бърбеше, очевидно без да осъзнава нарастващото напрежение между Кити и Райън. Накрая тя престана да бърбори и заспа, опряла глава на рамото на Райън.

Райън събуди Тереза, когато стигнаха в ранчото, и всички слязоха от двуколката. Кити тръгна след Райън и Тереза към къщата, но Норм я задържа.

— Ще останеш ли с мене за малко? — запита той. — Не сме стояли и минута насаме през цялата вечер.

— Разбира се, но не много. Става късно.

Той я настани в двуколката и се качи до нея. Изглеждаше нервен, когато прочисти гърлото си и каза:

— Ти си изключителна жена, Кити. Чувствам се добре с тебе и се надявам и ти да се чувстваш добре с мене.

— Така е, Норм. Прекарах си добре тази вечер.

Ръката му я обгърна. Кити се стегна, но после се отпусна. За първи път той опитваше някакво сближаване и тя се чудеше дали друг мъж може да породи у нея такива силни чувства, каквито пораждаше

Райън. Когато тя не възрази, щом я обърна към себе си и полека я целуна.

На Кити ѝ се стори, че целувката е приятна, но не чак толкова вълнуваща. Със сигурност нямаше разтърсващия ефект на целувките на Райън. Продължавайки да анализира реакцията си, тя реши, че в прегръдката на Норм я няма настоящостта и горещината, които излъчваше Райън. В заключение, макар че Норм беше симпатичен, той не запалваше никакви искри, не пораждаше изгарящо желание.

Ако трябваше да бъде съвършено искрена, в сравнение с Райън Норм беше скучен.

Норм прекъсна целувката и от удовлетвореното изражение на лицето му Кити разбра, че онова, което чувства той, е точно противоположното на нейната интерпретация на целувката. Лицето му светеше, очите му блестяха от удоволствие.

— Кити — започна той. — Знам, че съвсем скоро се запознахме, но ми се струва, че те познавам отдавна. Искам да станеш моя съпруга, Кити. Влюбих се в тебе. Кажи, че ще се омъжиш за мене. Децата толкова ще се радват. Те много те харесват.

— О, не — протестира Кити. — Много рано е. Едва се запознахме. Не мога... не знам...

— Кити, скъпа, погледни ме.

Тя вдигна глава и това, което видя в очите му, я накара да изстене отчаяно. Не беше искала това да се случи. Не беше искала да нарани Норм.

— Кити, какво има? Има ли... има ли някой друг? Обещана ли си на друг?

— Аз...

Как да му каже, че Райън е единственият, мъж, когото някога ще обича? Как да му обясни, че е дала на Райън всичко, което е трябвало да пази за съпруга си? И още по-зле, как да каже на Норм, че се е любила с Райън, макар да е знаела, че той никога няма да я направи своя съпруга?

— Не се разстройвай, Кити. Съжалявам. Не бързай. Склонен съм да чакам отговора ти. Поговори с Бърт. Той може да гарантира за характера ми.

— Няма нужда Бърт да гарантира за характера ти, Норм, знам какъв човек си. Но става дума за мене. Не знаеш нищо за мене.

— Знам всичко, което ми трябва да знам. Ще бъдеш прекрасна майка на децата ми. Ще ти дам и твои собствени деца. Това ще ти хареса ли?

Кити кимна. Собствени деца — това щеше да бъде сбъдната мечта. Но тя можеше да си представя само Райън като техен баща.

— Тереза мисли, че съм измамница, че в действителност не съм дъщеря на Бърт. Ще ти каже и още много, само я питай.

— Не питам нищо. Не ме интересува. Бърт вярва, че си неговата дъщеря, и това е достатъчно за мене. Познавам Тереза от доста време. Малко е надменна.

— Това не е и половината — измърмори Кити.

— Поне ще помислиш ли върху предложението ми, скъпа? Трябва да замина извън града за няколко дни. Надявам се да имаш отговор за мене, когато се върна.

— Ще помисля — обеща Кити.

Като знаеше мнението на Райън за брака, щеше да бъде глупаво да отблъсне добър мъж като Норм.

Той я целуна отново, а после я изпрати до вратата.

Кипейки в безсилен гняв, Райън ги гледаше от предния прозорец. Беше видял Тъкър да целува Кити и усети необясним подтик да я откъсне от ръцете му, но знаеше, че няма право. Противоречивите чувства, свързани с Кити, не преставаха да се борят у него, оставяйки го объркан и съмняващ се в собственото си тясно виждане за любовта и обвързването.

По дяволите, знаеше, че е прав за брака, опитваше се да се самоубеждава. Не вярваше в него, не го искаше и нямаше да промени намеренията си. Привличането към Кити го озадачаваше, но си го обясняваше, казвайки си, че тя е различна от другите жени, които познаваше, и че е завладяла сетивата му. Според него това нямаше да трае вечно. Тяхната страст беше така спонтанна, така гореща, така поглъщаща, че трябваше скоро да прегори. Но какво трябваше да прави той междувременно? Жаждата му за малката дива котка не показваше никакви признаци да угасне в скоро време, сега пък друг мъж я ухажваше и това изобщо не му харесваше.

Колкото повече мислеше Райън как Тъкър целува Кити, толкова повече се ядосваше. Ревността беше ново усещане, каквото сан, за да разпознае истинския характер на това чувство. Виждаше само една —

каква опасност представлява Кити за него и как не може да предотврати пагубното ѝ въздействие.

Райън остана скрит в сенките, когато Кити влезе в къщата, взе фенера от масата в преддверието и тръгна да се качва по стълбището към стаята си. Видя му се замислена и се запита какво ѝ е казал Тъкър, че да предизвика такова сериозно вглъбяване. Чу вратата на стаята и да се затваря и без да помисли дали е редно, я последва.

Кити остана дълбоко замислена, докато влизаше в къщата и се качваше по стълбите към стаята си. Разбираше, че няма много мъже като Норм Тъкър. Беше мил, любезен, нежен... и не беше Райън. Но може би беше единственият ѝ шанс да има дом и семейство, за каквото винаги беше копняла. Двете му деца бяха прекрасни и нямаше да бъдат пречка за брака. Ако беше умна, щеше да приеме предложението на Норм и Райън Дилейни да върви по дяволите.

Тъкмо беше облякла нощницата си и посягаше да загаси лампата, когато вратата се отвори и Райън се вмъкна в стаята. Ръката ѝ застина във въздуха.

— Вече ти става навик — каза тя кисело. — Мисля, че ще взема да си заключвам вратата.

Времето спря, докато Райън се взираше в нея. Очите му блестяха като студени зелени изумруди под светлината на фенера. Тя беше виждала това изражение на лицето му и преди, тръпка на предчувствие мина през нея.

— Видях те да го целуваш — нападна я той с глас, трептящ от ярост. — Какво друго направи той? Докосна ли гърдите ти? Пъхна ли ръка под полата ти? Това хареса ли ти?

— Проклет да си, Райън — изсъска Кити. — Не е твоя работа какво правим с Норм.

— Моя работа е. Аз те доведох тук. Отговорен съм за... за... — Изглежда, беше загубил нишката на мислите си. — Не искам да те видя наранена — добави тромаво.

— Норм ме помоли да се омъжа за него — Избъбри Кити.

Това като че ли наду платната му.

— Ти съгласи ли се?

— Премислям го. Няма да бъде зле — каза тя неубедително. — Норм е добър човек. Мисля... мисля, че мога да бъда щастлива с него.

Един мускул трепна на челюстта на Райън.

— Значи си решила?

Тя го загледа втренчено, искаше да го чуе да казва думите, които копнееше да чуе. Но когато думите не дойдоха, тя рече:

— Може би, освен ако не ми дадеш основателна причина да не го правя.

Три стъпки го приближиха толкова много до нея, че тя почувства как топлината му я задушаваша. Тя се опита да отстъпи, но нямаше къде да отиде. Задната част на коленете ѝ опираше в ръба на леглото.

— Имаш нужда от причина? Ще ти дам една — изръмжа той, докато ръцете му се обвиваха около тесните ѝ рамене и я привличаха към твърдата стена на гърдите му.

Тогаваша той сведе глава и плени устните ѝ.

Свирепостта на целувката му я зашемети. Сякаш от нея се изливаша цяла бездна от емоции, докато устата му се движеше върху нейната. Топлината, напрежението, суровата сексуалност на целувката му замайваха сетивата ѝ. Забравяйки всичко, освен мъжа, когото обичаше, и неговите целувки, тя отвори уста за властния му език и отвърна на целувката му.

Той рязко прекъсна целувката и това я зашемети, а после ѝ се ухили многозначително.

— Тъкър целува ли те така? Целувките му карат ли те да желаеш още? Можеш ли да се омъжиш за някого, като знаеш, че никога няма да те накара да се чувстваш така, както аз го правя?

— Мога да се омъжа за човек, който знам, че ме обича. По дяволите! — избухна Кити. — Не те разбирам, Райън Дилейни. Не искаш друг мъж да ме има, макар че и ти не ме искаш. Реши какво искаш.

— Не е вярно — измърмори той, привличайки я обратно в прегръдките си. — Искам те, любов моя. Искам те сега. Тук. На това легло. — Бутна я на леглото и я последва. — И ти ме искаш, не го отричай.

— Можеш да накараш и статуя да те иска — изстена Кити. Райън беше разбил на пух и прах защитата ѝ. — Това не означава нищичко, освен че правиш онова, което Райън прави най-добре.

Той погали гърдите ѝ.

— Каж ми, че не искаш Тъкър — изрече той накъсано.

Тя почувства мъжествеността му да се раздвижва срещу крака ѝ, когато той повдигна нощницата и над талията и обхвана мястото между краката ѝ. Тръпка мина през нея, разпъждайки мислите ѝ.

— Кити, кажи ми — настоя той, масажирайки мъничката розова пъпка на входа на секса ѝ.

— Какво да ти кажа? Че си невероятно арогантен? Че обичаш да правиш секс с мене? Ти си мъжът, когото искам, Райън — изстена тя. — Просто си прекалено затънал в мненията си, за да разбереш какво искаш ти самият.

— Много говориш, любов моя — изпъшка Райън, когато се освободи от панталоните си, разтвори краката ѝ с коленете си и изви ханша си рязко нагоре и към нея.

Кити се изви към него и го пое надълбоко, знаейки в сърцето си, че никога няма да обича някого така, както обичаше Райън, дори ако се омъжеше за Норм.

Конвулсиите я обхванаха почти мигновено и тя едва осъзна, че кулминацията на Райън последва толкова скоро след нейната, че не можеше да различи своите викове от неговите.

След това Райън се съблече и отново я люби, този път оставяйки си достатъчно време, за да я възбуди, докато устните му чертаеха огнена пътека по плътта ѝ и ръцете му намираха нови, силно интимни начини да ѝ доставят удоволствие. Но когато се опита да влезе в нея, Кити поклати глава и го отблъсна.

Райън се отпусна назад на петите си.

— Не искаш ли? — запита с озадачен глас.

— Да, после — изрече тя свенливо. — Но сега искам аз да те любя така, както ти мене.

И го бутна по гръб на леглото.

Ръцете ѝ започнаха да гаят гърдите му, докосвайки плоските му мъжки зърна. Тя сведе глава и докосна всяко от тях с език, и беше удовлетворена, когато той изпусна дрезгав стон. Харесваше ѝ да го докосва и с радост осъзна, че и на него му харесва докосването ѝ, също толкова, колкото тя обичаше той да я докосва. Пръстите ѝ последваха тъмната гладка пътека, която водеше надолу към слабините му, после още по-надолу докато не срещна плътното доказателство за неговата възбуда. Тя го обхвана в дланите си и започна да го гали, вкусвайки изражението на блажена агония на напрегнатото му лице.

— Убиваш ме, котенце — изръмжа той, опитвайки се да я дръпне нагоре върху себе си.

— Не, още не — каза тя, мъркайки като животинчето, с чието име я беше нарекъл.

Тогава тя сведе глава и докосна главичката на секса му с езика си. Райън едва не изскочи от леглото, посегна да я сграбчи, но тя умело му се изплъзна. Усети го как се надига и потръпва, когато прокара език по дължината му, но още не беше готова да приключи с изтезанието. После го пое в устата си.

— Котенце! — Изкрещя името ѝ и я дръпна към себе си. — Не издържам повече.

Привлече я върху себе си, разтвори краката ѝ с коленете си и се втурна в горещия ѝ център.

Сплетоха се в огнен възел, който заплашваше да ги изпепели. Кити се изви, пое го още по-дълбоко в себе си и започна безжалостна езда. Едновременно стигнаха до кулминация, отлитайки към рая във воалите на пламтящ метеор. Когато Кити полека заплува назад към земята на вълните на насладата, осъзна, че няма да бъде честно да се омъжи за Норм, щом любовта ѝ принадлежи на Райън. По-скоро би прекарала живота си сама, отколкото да приеме друго, освен най-доброто.

— Още ли смяташ да се омъжиш за Тъкър? — запита Райън, докато галеше гърба и седалището ѝ.

Осъзнавайки, че още лежи върху него, тя се отмести, докато премисляше отговора си. След малко изрече:

— Ще направя лоша услуга на Норм, ако се омъжа за него, но това като че ли не му пречи. Той ме иска точно такава, каквата съм.

Райън се намръщи.

— Това отговор ли е?

— Единственият, който ще получиш. Още не съм решила.

Райън усети съкрушително разочарование, но не можа да измисли думи, с които да убеди Кити да не се омъжва за Тъкър. Знаеше какво иска да чуе тя, но то вървеше против всичко, в което вярваше той, против стандарта, върху който беше основал живота си. Но онова, което изпитваше към Кити, не можеше да се опише с думи, каквито беше склонен да изрече. Трябваше му време, за да помисли, да прецени живота си и да реши дали не е грешал, като е съдил за всички

жени според действията на няколко от тях. Може би в живота му имаше място за една изключителна жена като Кити. Може би имаше място за... любов.

— По-добре да тръгвам — каза Райън, измъквайки се от леглото. — Ще поговорим за това по-късно — добави, докато набързо събираше разхвърляните си дрехи.

Кити усети възможността и отсече безжалостно:

— Няма за какво повече да говорим, Райън.

Той се върна към леглото, опря коляно на ръба и я целуна. В целувката му се долавяше сурова, болезнена жажда и тя накара очите на Кити да плувнат в сълзи. Защо трябва да е толкова упорит, запита се тя отчаяно. Не може ли да разбере колко много го обича тя? Свободата му наистина ли значи за него повече от любовта ѝ?

Кити лежа будна дълго след като Райън си тръгна. Тялото ѝ още пареше и туптеше от любенето му и тя знаеше, че никога няма да може да се омъжи за Норм след тази вечер. Животът ѝ беше станал по-труден сега, отколкото беше, когато яздеше с разбойниците. Тогава трябваше да се безпокои само за едно — да поддържа маскировката си и да пази живота си. Сега Бърт и Тереза усложняваха живота ѝ, а Райън Дилейни я измъчваше с целувките си.

Замисли се дълго и мъчително за Бърт. Съжаляваше го, дори се беше привързала към него, но все пак не можеше да се принуди да го обича безусловно. Колкото до Тереза, доведената ѝ сестра беше решена да направи живота и истински ад. Кити не искаше да наследява Бърт. Тереза заслужаваше тази чест много повече от нея.

Кити обмисли сериозното състояние на Бърт и реши, че здравето му се е подобрило до известна степен в последните няколко седмици. Ако трябваше да замине, сега беше моментът. Вместо тъжна раздяла тя реши, че ще е по-добре за всички просто да обясни нещата в по една бележка до Бърт и до Норм и тихо да изчезне. Ако останеше, знаеше, че Норм ще продължи да настоява тя да се омъжи за него, а Бърт несъмнено ще одобри този съюз.

Ако имаше поне малка надежда да стане за Райън нещо повече от любовница, щеше да остане, но знаеше, че това никога няма да се случи. Унесе се, мислейки за прощалните бележки.

Кити се събуди късно на следващата сутрин. Едва беше отворила очи, когато Тереза нахлу в стаята ѝ. Приблужи се преднамерено към

леглото, набръчкала нос в гримаса на отвращение.

— Какво е ставало тук снощи? Стаята вони на секс. И не ми казвай, че си поканила Тъкър, защото няма да ти повярвам.

Кити се надигна и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Ти не чукаш ли, като влизаш в някоя стая?

— Защо да чукам? Това е моята къща.

Очите на Кити се разшириха, когато Тереза се пресегна, вдигната захвърлената ѝ нощница и я разтърси, сякаш беше нещо оскърбително.

— Горещо ли ти беше снощи? — изрече с подигравателен тон и злорадо блеснали очи.

— Може да се каже — изрече Кити, без да признава нищо.

— Райън е бил тук, нали? Какво ще направи според тебе татко Бърт, като му кажа, че с Райън сте любовници?

— Не знам — отвърна Кити. — Искаш ли да рискуваш да му кажеш нещо, което може да е вярно, а може и да не е? Може да навредиш на отношението му към тебе.

Тереза очевидно реши да помисли върху това, защото се извърна рязко и изхвърча от стаята. Кити въздъхна облекчено. Отношенията между нея и Тереза се обтягаха непоносимо. Ако се беше колебала в решението си да напусне ранчото, този сблъсък с Тереза затвърди решението ѝ. Тя започна да планира заминаването си, докато вадеше чисти дрехи и се приготвяше да се изкъпе.

— Искаш да направя какво? — запита Райън, явно разстроен от това, за което току-що го беше помолил Бърт.

Беше се отбил в стаята му рано сутринта и молбата на болния го беше смаяла.

— Може да съм болен, но не съм нито сляп, нито глупав — каза Бърт. — Знаем, че между вас двамата с Кити има силни чувства. Никой не може да стои в една стая с вас и да не усети привличането. Като имам предвид моите наблюдения, мисля, че не искам прекалено много или пък нещо неразумно.

— Искаш да се ожения за Кити — повтори бавно Райън.

— Силите ми отслабват — каза Бърт. — Усещам как животът ми изтича и искам моя плът и кръв да наследи ранчото. За съжаление Кити няма опит. Тя има нужда от силен мъж, който да ѝ помага, а ти си

човекът, за когото искам да се омъжи моята дъщеря. Ти си син на най-добрия ми приятел. Ти и семейството ти можете да я защитавате. Знам, че Кити е зле възпитана, липсва ѝ лустро, но силно усещам, че ще те обича много. Точно сега е уязвима спрямо външно влияние и не знае какво да прави. Можеш да ѝ помогнеш да преодолее изпитанието след смъртта ми.

— Искаш твърде много от мене, Бърт — изрече Райън, смръщвайки чело. — Домът ми е в Монтана. Имам отговорности към братята си.

— От това, което си ми казвал, Чад и съпругата му могат да управляват ранчото в Монтана без твоя помощ. А Пиърс има ранчото на Зоуи, за което да се грижи. Защо да нямаш собствен дом?

Райън гледаше Бърт зашеметен и в ума му се въртяха хиляда причини да не иска да се жени.

— Знам със сигурност, че Норм Тъкър е направил предложение на Кити.

— Тъкър е добър човек — каза Бърт. — Но не е мъжът за дъщеря ми. Кити никога няма да бъде щастлива с тих и безинтересен мъж като Тъкър. Тя има нужда от някого, който да обуздае дивия ѝ характер, без да увреди духа ѝ. Аз ужасно много се гордея с това момиче, Райън, и мисля, че ти си идеалният за нея.

— Ами Тереза? — запита Райън, предугаждайки неговия отговор. — Разбирам, че тя очаква да те наследи.

— Не се тревожи за Тереза. Тя ще бъде добре обезпечена. Добро момиче е, но напоследък показва такива недостатъци в характера си, на които не мога да се възхищавам. Адвокатът ми беше тук завчера, за да подпише новото завещание. Тереза ще има тук дом до края на живота си и добра сума, от която да живее, ако реши да замине. Но Кити трябва да наследи ранчото и по-голямата част от имуществото ми.

— Не знам какво да кажа — избъбри Райън. — Не съм от мъжете, които се женят. Знаеш какво стана между майка ми и баща ми. Много отдавна съм се заклел да не обвързвам чувствата си с която и да било жена. Харесвам жените, не ме разбирай погрешно. Но ме е страх от постоянна връзка.

Бърт премига, силите му се изчерпваха.

— Отказваш ли ми? — запита със слаб глас.

— Откъде знаеш, че Кити ще ме иска? — запита Райън.

Натискът започваше да го уморява. Преди Бърт никой не го беше молил да компрометира идеалите си. Запита се дали жертвата си струва и отговорът не му хареса.

— Ти какво мислиш за Кити? — отвърна Бърт с въпрос. — Тя интересува ли те?

— Татко Бърт! Нямах право да задаваш такива лични въпроси на Райън — възкликна Тереза, втурвайки се към леглото на Бърт. — Случайно минавах покрай стаята ти и реших да се отбия набързо. Чух какво казваш.

Хвана Райън за ръката и му се усмихна.

— С Райън си прекарахме добре снощи. Не мисля, че се интересува от Кити.

— Тереза, скъпа, това е личен разговор.

— Няма нищо, Бърт — каза Райън. — Така и така се готвех да тръгвам. Ще помисля върху молбата ти и ще ти кажа след един-два дни.

Райън побърза да излезе, докато в главата му се въртяха объркани мисли. Знаеше, че трябва да се качи на коня си и да препусне по-бързо от вятъра, докато стигне в Монтана, без да поглежда назад. Беше свършил това, за което го бяха помолили, и не дължеше нищо на Бърт. Беше голямо приключение, но всички хубави неща си имат начало и край. И несъмнено Кити беше едно от хубавите неща в това приключение.

Кити...

Харесваше начина, по който тя му реагираше, обожаваше начина, по който изглеждаше тя — меката и уста, стройното ѝ тяло, всичко у Кити му харесваше. Но брак...

Това беше твърде голямо изискване. Не знаеше дали ще може да бъде верен на една жена до края на дните си. Той беше Райън Женкаря, мъж, който вземаше любовта там, където я намери, и тръгваше към позелени пасища, когато му доскучаеше. Но честно казано, нищо у Кити не му доскучаваше. И тя го интригуваше все повече с всеки изминал ден. А ако искаше да бъде брутално честен, би си признал, че е възможно Кити никога да не му доскучае. После идваше проблемът с ревността. Не можеше да си спомни някога да е ревнувал от вниманието на друг мъж към жената, с която е в дадения момент. Но когато беше видял Тъкър да ухажда Кити, беше изпаднал в ярост.

Какво, по дяволите, ставаше с него?

Имаше нужда от простор, реши той, докато излизаше от къщата и се отправяше към заграждението за добитъка, за да оседлае коня си. Винаги мислеше по-добре по време на езда, когато наоколо му нямаше нищо, което да му влияе, освен синьо небе и планини. Беше ужасно объркан. Стръскащата молба на Бърт го беше хванала неподготвен и му трябваше време, за да се ориентира в чувствата си към Кити. И Пиърс, и Чад бяха преодолели антипатията си към брака и се бяха оженили, защо той да не може? И двамата му братя се бяха влюбили, но Райън не беше сигурен, че ще разпознае любовта, дори ако тя го захапне.

Кити гледаше от прозореца как Райън излиза от ранчото. Не беше взел дисаги, от което тя заключи, че ще се върне. Извърна се рязко и побърза да се качи горе, за да напише прощалните бележки до баща си и Норм в уединението на стаята си и да опакова малкото си принадлежности. Как да се омъжи за Норм, когато обича Райън? Не можеше. Как да остане в къщата на Бърт, презирана от Тереза и дразнена от застрашаващото присъствие на Райън? Отговорът беше същият. Не можеше. Единственият ѝ избор беше да замине.

Имаше кон и достатъчно пари, с които да живее, ако пести, докато не се установи и не си намери работа. Тусон беше твърде близо до ранчото, а Тумбстоун беше твърде опасен, ето защо трябваше да отиде другаде. Може би на север, реши, докато пишеше бележките. Когато свърши, стъгна листовите на две и написа на единия името на Бърт, а на другия — на Норм. После извади дисагите си изпод леглото и опакова скромното си имущество.

Коридорът беше безлюден, когато тя, облечена в размъкната риза, панталони и жакет, слезе предпазливо по стълбите. Спря само колкото да остави бележките на масата в преддверието, преди да се измъкне навън. Днес работниците бяха на северното пасище, затова никой не я видя да влиза в заграждението за добитъка и да оседлава коня си. Сълзи течаха по бузите ѝ, докато яздеше към Тусон, където възнамеряваше да купи припаси за пътуването на север.

Кити не смееше да погледне назад. Ранчото и всичко, което означаваше то — стабилност, постоянен дом, семейство, — не бяха за нея. Тереза беше повече дъщеря на Бърт от нея. Ако Райън се беше ангажирал с нея, нещата щяха да бъдат различни, но той не го беше

направил и за нея беше дошло време да си тръгне. И изобщо не беше искала да идва тук.

Нещо безпокоеше Райън. Не го оставяше на мира. Беше стигнал до подножието на планините, когато някакво неясно чувство му каза, че трябва да се върне в ранчото. Тъй като не пренебрегваше интуицията си, той обърна коня и препусна по обратния път. Слезе бързо от седлото и влезе в къщата. Намери Тереза да стои в преддверието, държейки сгънат лист хартия, и да се усмихва. Възелът в стомаха му се затегна.

— Какво става?

— Райън, мислех, че си излязъл. — Тя се опита да се скрие хартията в гънките на полата си. — Нищо не става. Защо питаш?

— Какво криеш?

— Н-нищо — заекна тя.

Райън не ѝ повярва. Ръката му стисна здраво нейната и издърпа напред юмрука ѝ със смачканата бележка.

Грабна я и я прочете набързо. Тръгнала си е!

— По дяволите, Тереза, какво щеше да правиш с тази бележка? Да я скъсаш? Да я изгориш?

— Н-не, щях да я дам на татко Бърт. Има още една на масата, за Норм.

Райън видя другата бележка, прочете и я хвърли настрана.

— Надявам се да си доволна — изсъска, препрочитайки бележката до Бърт. — Никога не си искала Кити тук.

— Не ѝ е мястото тук — изрече войнствено Тереза. — Убедена съм, че е измамница. Невъзпитана и безпринципна, и не е достойна да наследи ранчото. Намерил си я да живее с разбойници! Дори само това трябва да ти покаже каква е истинската ѝ природа. Имаш ли представа с колко мъже е спала?

— Знам точно колко мъже е спала Кити — изрече Райън със стиснати зъби.

Извърна се рязко.

— Къде отиваш?

— Да дам бележката на Бърт. После тръгвам да търся Кити.

— Недей. Тя не си струва.

— Нито пък ти — беше суровият отговор на Райън, докато стъпките му го отвеждаха към стаята на Бърт.

Райън препускаше бясно към Тусон. Беше решил, а Бърт се беше съгласил, че Кити вероятно е отишла в града, за да купи припаси за пътуването си към... един бог знае къде. Ако Райън не успееше да я намери в Тусон, на практика нямаше надежда, че изобщо ще я открие.

Спомни си колко блед беше Бърт, когато прочете кратката прощална бележка на Кити, и още я беше ядосан, че е изоставила баща си, а и него, ако искаше да бъде честен. Кратката ѝ, студена бележка не съдържаше почти никаква информация, освен факта, че е чувствала, че никога няма да изпълни очакванията на Бърт. Бележката до Тъкър в основата си беше почти същата, като се изключи изричният отказ на неговото предложение. Кити не беше оставила нищо, никаква бележка, нито думичка дори за Райън и пренебрежението ѝ оставяше горчив вкус в устата му.

След като потърси обяснение в сърцето си, Райън разбра защо братята му си бяха оженили, въпреки че яростно отричаха брака, както и той. Те бяха намерили жени, достойни за тяхната любов. Дали същото не се беше случило и с него? Не си беше и помислил, че може да не тръгне да търси Кити. Това просто беше нещо, което трябваше да направи — не само заради Бърт, но и заради собственото си душевно спокойствие. Трябваше сам да разбере дали привличането, което Кити упражняваше върху сърцето му, е нещо мимолетно, или е по-сериозно.

Още по-обезпокоително беше да си представя Кити самичка в свят, за който тя не знае абсолютно нищо. Трябваше да я намери, преди да я намерят неприятностите.

Райън беше така потънал в мислите си, че не забеляза група ездачи да приближават от запад. Не разбра и че скоро пътищата им щяха да се пресекат. Бяха много близо, когато ги забеляза. Щом ги позна след миг, вече беше много късно да промени хода на съдбата.

Мърморейки полугласни ругатни, Райън разпозна Били Бартън и бандата му в момента, когато и те го познаха. След миг те го

обкръжиха. Били Бартън спря коня си пред него, отрязвайки пътя му за бягство.

— Я гледай ти! — изграчи Били. — Проклет да съм, ако това не е Райън. Не стига, че Кит изчезна и ни остави без хора, ама никога не съм мислил, че Райън ще вземе да изостави приятелите си. Защо се измъкна така посред нощ?

Проклинайки ужасния си късмет, Райън залепи на лицето си фалшива усмивка и каза:

— Спомних си, че имам работа другаде.

— Къде отиваш? — запита Кланк.

— Никъде — каза Райън.

Дуранго изсумтя и отправи скептичен поглед към Райън. Но Били изрази гласно подозренията си за посоката, в която вероятно отиваше той.

— Проклет да съм. Отиваш да ограбиш банката в Тусон, нали? Виж ти, какво съвпадение.

Райън изстена в ужас. Всеки миг, прекаран в безсмислен разговор с бандитите на Бартън, означаваше по-малко време, в което да намери Кити.

— Не знам за какво говориш.

— Следим банката в Тусон вече цяла седмица. Заплатите за железничарите пристигнаха вчера. Имаме наш човек в банката, каза ни, че най-удобното време да ударим, е късно следобед, точно преди да затворят. Тая наша среща си е жив късмет. Нямаме достатъчно хора, трябва ни твоето оръжие.

— Съжалявам, момчета — каза Райън. — Имам друга работа за вършене. Друг път.

Опита се да отмине, но пътят му беше запрещен от коня на Били.

— Не бързай толкова, Райън. Длъжен си ни. Помогни ни с тая работа и после можеш да си вървиш, накъдето искаш. Става дума за много пари.

Райън поклати отрицателно глава.

— Нямам време за това.

— Намери — изръмжа Били, хвърляйки обратно юздите в ръцете на Райън. — Дуранго, Кланк, не изпускайте от очи това копеле. Трябва ни и няма да духне като предния път.

Пришпори коня си и препусна.

Ругаейки под нос, Райън нямаше друг избор, освен да ги последва. Умът му заработи яростно. Докато не стигнеха Тусон, нямаше никаква възможност да избяга. Но щом влезе в града, Райън се закле, че ще намери начин да се отърве от бандитите на Бартън. Ограбването на банки не влизаше в заниманията му. Ако имаше мъничко късмет, щеше да намери начин да се измъкне, преди да са влезли в банката. Благодарни на щастливата си звезда, че братята му никога няма да научат за подвизите му като разбойник — не че Пиърс и Чад никога не бяха имали разправии със закона, но на всяка цена трябваше да се измъкне от тази авантюра.

Слънцето се скриваше зад планината, когато влязоха в Тусон. Улиците бързо опустяваха. Жените вече бяха по домовете си и приготвяха вечерята, а мъжете им или тъкмо излизаха от работа, или вече се запътваха към къщите си. Собствениците на магазини пускаха щорите и един от последните клиенти тъкмо излезе от банката, когато бандата на Бартън влезе в града.

Слязоха пред банката и предпазливо огледаха почти пустите улици, преди да се приближат към входа. Райън видя шанса си и поизостана, възнамерявайки да обърне коня си и да избяга, докато бандитите влизат в банката. Изведнъж настана истински ад. Мъже се хвърлиха изневиделица върху тях, изненадвайки ги, преди да влязат в банката. Завърза се престрелка. Райън видя Кланк да пада с червен букет, внезапно цъфнал на гърдите му. Били беше следващият.

Отначало Райън беше твърде зашеметен, за да реагира. Несъмнено законът беше узнал, че бандата на Бартън ще дойде. Освести се, когато видя Били да пада. Но вече беше твърде късно. Бързо го обкръжиха, обезоръжиха го и двама въоръжени пазители на закона го взеха на мушка. Погледна към Дуранго и видя, че мелезът беше жив, но също обезоръжен и взет на мушка.

Райън разпозна шерифа по значката и реши да се приближи към него. Не беше направил и две стъпки, когато грубо го дръпнаха и го бутнаха на земята.

— Никъде няма да ходиш, господинчо — изръмжа шерифът. — Освен ако не си се запътил към затвора. — Някой измъкна въже и върза ръцете на Райън зад гърба му. — Тази банка няма да оберете. Благодарение на осведомителя, ние знаехме, че идвате.

Дуранго оголи зъби и запита:

— Кой ви каза?

Шерифът се засмя.

— Ами вашият човек в банката. Май не е бил толкова добър приятел, колкото си го е мислел Били. Или пък парите от наградата са му се сторили доста добри. Както и да е, момчета, чака ви въжето. Аз съм шериф Джеб Прингъл и със сигурност ще направя така, че бандата на Бартън вече да не съществува.

— Я почакайте малко — протестира Райън. — Аз не съм от бандата. Невинен съм.

Някой се изсмя.

— Сигурно — каза Прингъл. — Щом си невинен, какво правиш, та яздиш с бандата?

— Принудиха ме да тръгна с тях. Казвам се Райън Дилейни. Фермер съм, от Монтана.

— Хич не ми пука кой си. Беше с бандитите, когато влязоха в града, за да оберат банката. Това е всичкото доказателство, което ми трябва. — Побутна го. — Хайде, мърдай, Дилейни. Две празни килии ви чакат вас двамата с приятелчето ти. — Хвърли поглед към Бартън и Кланк, които лежаха окървавени в уличния прах. — Жалко, че не могат да се присъединят към вас, но мисля, че те са късметлиите. Няма да им се наложи да се запознават с въжето на палача.

Лишен от дар слово, Райън тръгна, питайки се как, по дяволите, ще се измъкне от това положение. За първи път в живота си си пожела братята му да са тук, за да му помогнат да се спаси от тази бъркотия.

Кити тъкмо излизаше от смесения магазин, когато чу изстрели. Замръзна, забравяйки за миг, че вече не е разбойничка и няма причина да се страхува от престрелки. Възвръщайки увереността си, тя прибра покупките в дисагите си и се качи на коня, възнамерявайки да тръгне на север, както беше първоначалният ѝ план.

Любопитството ѝ се събуди, когато видя хора да тичат по улицата, за да разберат отде идва шумотевицата. Чу някой да вика: „Обират банката“ и не обърна внимание, докато не чу друг да изкрещява кои са грабителите: „Бандата на Бартън!“ Дори само това би трябвало да я убеди да духне от града, но нещо я задържа. Някакво предчувствие я накара да слезе от коня и да последва тълпата, която тичаше към банката. Понеже не искаше да се приближава прекалено много до мястото, където хората на закона бяха приклезили

бандитите, тя остана да се навърта наоколо, надничайки над раменете на хората, за да види какво става.

Уплашеният ѝ вик се изгуби в глъчката, когато видя как шерифът отвежда Райън. Главата я заболя и тя остана облегната на коневръза, докато светът не започна да се върти. Какво прави Райън в Тусон? И по-важното — какво прави при бандата на Бартън? Той не беше банков обирджия, но доказателството за намеренията му беше неоспоримо. Според клюките, които дочуваше, той бил хванат да се приближава към банката заедно с бандитите на Бартън.

Нищо от това нямаше смисъл. Тя искаше да се втурне да защити Райън, но се страхуваше, че може да я идентифицират като член на бандата, както беше облечена така като момче. Трябваше да има начин да спаси Райън от бесилката и на нея се падаше да го открие. Тълпата започна да се разотива и Кити успя да погледне към двете тела, проснати в праха. Повдигна ѝ се и извърна поглед. Поне вече нямаше да се тревожи за Били и Кланк. Беше благодарна, че животът на Райън беше пощаден, и веднага започна да прави планове как да го спаси. Сега не можеше и дума да става да напусне Тусон. Райън имаше нужда от нея. Тя трябваше да запази хладнокръвие, за да опази живота му. Но всяко нещо по реда си. Получаването на разрешение да види Райън би могло да бъде проблем, но решимостта на Кити беше в изобилие.

Тя изчака тълпата да започне да оредява, преди да се запъти към затвора. Спря за малко, за да прибере кичурите коса, изплъзнали се изпод шапката ѝ, преди да отвори вратата и да влезе вътре. Шериф Прингъл седеше зад бюрото си. Вдигна поглед и я изгледа намръщено.

— Какво искаш, хлапе? Не виждаш ли, че съм зает?

Кити погледна към обувките си, придавайки си плах изглед.

— Съжалявам, шерифе. Не исках да ви безпокоя, но имам нужда от разрешение да се срещна със затворника.

Прингъл побутна назад шапката си и се взря в Кити.

— Кой затворник, синко?

— Райън Дилейни. Обвинен е в опит за грабеж, но Райън никога няма да ограби банка или пък да язди с бандата на Бартън.

— Какво те прави такъв експерт?

— Райън ми е... братовчед — излъга тя. — Бяхме в града по работа, когато хората на закона откриха огън.

— Така ли? — запита Прингъл, очевидно съмнявайки се. — Проверих историята на Дилейни с Дуранго и той каза, че Дилейни яздел с тях допреди известно време и днес пак тръгнал с тях, за да помогне да ограбят банката. Дуранго каза, че Дилейни бил сам. Това е всичкото доказателство, което ми трябва, синко. Но не се тревожи, ако Дилейни наистина ти е братовчед, в което сериозно се съмнявам, ще получи честен процес, преди да го обесим.

Кити се хвана за ръба на бюрото, за да се задържи изправена. Думите на шерифа не даваха надежда за спасението на Райън. Трябваше да има нещо, което тя да може да направи. Преглъщайки буцата, заседнала на гърлото ѝ, тя обърна яносиния си поглед към шерифа.

— Може ли да поговоря с братовчед си, шерифе? Това ще означава много за мене.

Шерифът се вгледа в Кити с присвити очи.

— Кой си ти? Никога не съм те виждал в града.

— Аз съм Кит. Райън Дилейни ми е братовчед. Ние сме от Монтана.

— А пък аз съм Джеси Джеймс. Слушай, хлапе, ако си търсиш герой, Дилейни е разбойник, не е човек, на когото да се възхищаваш.

— Райън наистина ми е братовчед — настоя Кити.

— Много добре, виждаш ми се безопасен. Мисля, че няма да стане нищо лошо. Носиш ли оръжие?

— Не — отвърна искрено Кити, отваряйки палтото си.

Нарочно беше оставила пистолета си в дисагите, понеже знаеше, че няма да може да го внесе скришом при Райън.

— Добре, хлапе, днес съм във великодушно настроение. Ще ти дам няколко минути насаме с „братовчед“ ти.

— Благодаря — изрече зарадвана Кити. — Оценявам това, шерифе. Майката на Райън ще иска да разбере как се е забъркал в тая каша.

— Ще намериш килията на Дилейни в края на коридора — каза Прингъл, посочвайки ѝ пътя. — Той е в номер четири.

Загледа я как се отдалечава по коридора, после се извърна.

Кити мина предпазливо покрай килията на Дуранго, като се погрижи да не го събуди, когато го видя, че спи на одъра в първата килия. Накрая стигна до килията на Райън. Не се изненада, като го

видя да се разхожда напред-назад със стиснати юмруци. Сграбчи пръчките и го повика по име, изхлипвайки.

Райън не знаеше какво да прави. Не стигаше, че Кити вече вероятно беше извън обсега му, но и се беше забъркал в дявол знае каква каша. Трябваше някак да се свърже с Бърт. Знаеше, че Бърт не може да става от леглото, но може би щеше да прати Тереза да свидетелства в негова полза. По дяволите, какъв ужасен късмет да се натъкне на бандата на Бартън преди Тусон. Беше объркан, ядосан и още го болеше от пренебрежението на Кити.

Внезапно чу вик и се обърна към звука. Премига, убеден, че очите го лъжат и видението ще изчезне. Приблужи се внимателно към решетките, но Кити не изчезна. Държеше се за пречките, вдигнала лице към нея, и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Кити... какво, по дяволите...

— О, Райън, толкова съжалявам. Чух да се стреля и последвах тълпата до банката. Видях шерифа да те отвежда. Какво стана? Как така пак се забърка с бандата на Бартън?

Райън хвана ръцете ѝ, страхувайки се, че тя може да изчезне като струя дим.

— Тръгнах след тебе, когато разбрах, че си напуснала ранчото. Искях да те настигна в града. За съжаление се натъкнах на бандата извън Тусон. Те казаха, че им трябвали хора, и ме принудиха да тръгна с тях, за да ограбят банката. Техният човек в банката ги издал и шерифът устроил засада. Искях да се изплъзна, когато влязат вътре, но нямаше време. Останалото го знаеш.

— О, господи, какво ще правим? — изви загрижено глас Кити. — Шерифът каза, че ще те съдят и ще те обесят. Процесът ще бъде само за пред хората, и двамата го знаем.

— Успокой се, любов моя — каза Райън в опит да я утеши. — Най-напред, колко време имаме, преди шерифът да ти каже да си вървиш?

— Не е много. Кажи ми какво да направя. Не мога да позволя да те обесят, Райън. Това ще ме убие.

Райън стисна ръцете ѝ, пожелавайки си да можеше да целуне сладките ѝ устни.

— Толкова ли е важно това за тебе, любов моя?

— Как можеш да питаш? — извика тя, опитвайки се да освободи ръцете си. — Разбира се, че си важен за мене. Защо, мислиш, напуснах ранчото?

— Ти ми кажи защо замина. Да не е било, защото Тъкър е настоявал да се омъжиш за него?

— Отчасти — призна Кити. — И двамата знаем, че не ми е мястото там. Бърт беше любезен да ме приеме като своя дъщеря, но аз не мога да му дам любовта, която заслужава да получи от една дъщеря.

— Защо не прие предложението на Тъкър?

Кити извърна лице.

— Котенце, погледни ме. — Тя го погледна. — И аз имам чувства към тебе. Бях съкрушен, когато замина, без да ми оставиш и една дума. Остави бележки за Бърт и Тъкър, но нищо за мене.

— Аз... не можах. Казваш, че имаш чувства към мене, но очевидно не са достатъчни, за да се ожениш за мене. Никога няма да се промениш, Райън, знам го. Отвращението ти към брака е прекалено дълбоко вкоренено у тебе. И си прекалено упорит, за да признаеш, че е възможно да съществува жена, с която можеш да се обвържеш. Не виждах никакво бъдеще за нас, затова реших да замина. Колкото до Бърт, той си има Тереза и няма нужда от мене.

Аз имам нужда от тебе, помисли Райън. За съжаление, беше чакал прекалено дълго, за да даде на Кити думите, които тя искаше да чуе. Предвид опасното положение, в което се намираше сега, ако ѝ кажеше, че я обича, това само щеше да усложни живота ѝ.

— Много грешиш, котенце — измърмори Райън. — Но няма смисъл да говорим какво би могло да бъде, щом всеки момент мога да загубя живота си. — Погледът му мина по нея от горе до долу и обратно. — Защо си се облякла така? Някой може да те познае, че си била в бандата на Бартън.

— Помислих, че ще бъде по-безопасно да пътувам като мъж. — Спря, за да си поеме дъх. — Какво мога да направя за тебе, Райън? Трябва да има някой, който може да ти помогне.

Колкото и да не му се искаше да вика братята си на помощ, Райън знаеше, че няма друг избор. Тримата винаги се бяха държали заедно в трудни времена и той знаеше, че няма да го разочароват. Но времето беше срещу него. Процесът му можеше да е отдавна изтекъл, както и отреденото му време за живот, преди те да пристигнат в Тусон.

— Телеграфирай на братята ми — каза той. — Кажи им, че съм в Тусон и страшно много имам нужда от помощ. Прати телеграми на Чад в Драй Гълч и на Пиърс в Роулинг Преъри. А после се моли да пристигнат навреме, за да свидетелстват за мене.

— Ще се върна в ранчото да кажа на Бърт — предложи Кити. — Може би той може да направи нещо. Сигурно познава влиятелни хора в града.

— Бърт е болен, котенце. Не очаквай прекалено много от него.

— Райън, толкова съжалявам — изрече тихо Кити. — Аз съм виновна за всичко. Нямах да бъдеш с бандата на Бартън, ако не беше тръгнал да ме търсиш. И днес нямах да се забъркаш в тая каша, ако аз не бях заминала от ранчото. Не биваше да тръгваш да ме търсиш.

Райън пусна ръцете на Кити и обгърна лицето ѝ, приближавайки го до пречките. После я целуна. Усети вкуса на сол на устните ѝ и почувства как нещо избликва у него. Нещо, което беше държал скрито повече години, отколкото би могъл да преброи. Почувства собствените ѝ сълзи да се смесват с нейните и внезапно прекъсна целувката, обръщайки се, преди тя да види колко силно е развълнуван.

— Ще телеграфирам веднага на братята ти — обеща Кити. — И ще се преоблека в рокля. Дори Дуранго няма да ме идентифицира като Кит, когато стана Катрин Лаури.

— Имам още една молба, любов моя — изрече Райън, чувствайки как сърцето му се къса. — Не идвай повече тук. Няма гаранция, че няма да те познаят. Много е опасно. Няма да понеса да те разпознаят като човек от бандата на Бартън.

— Казах на шерифа, че съм ти братовчед, но не съм сигурна, че ми е повярвал — обясни Кити. — Ще измисля нещо, когато дойда пак.

— Не идвай. Може би ще е за добро, в края на краищата. Ако си умна, омъжи се за Тъкър и ме забрави.

Кити отвори уста, за да отговори, но бързо я затвори, когато видя обемистата фигура на шерифа да се очертава в лъча слънчева светлина в дъното на коридора.

— Времето свърши, хлапе — каза Прингъл, приближавайки се към килията на Райън. — Отбих се при съдия Макфий и той се съгласи да насрочи делото за след две седмици, броено от събота. Мисля, че двамата бихте искали да го знаете.

Райън изруга тихо под нос. Сериозно се съмняваше, че братята му ще могат да пристигнат толкова бързо.

Кити мислеше същото, но го каза на глас.

— Много е скоро. Райън трябва да намери адвокат и свидетели, които да свидетелстват в негова полза.

— Ще се опитам да намеря адвокат, който да иска да защитава виновен човек — каза Прингъл.

— Няма нужда — изрече сухо Райън. — Ще се защитавам сам.

— Както искаш, Дилейни. Хайде, хлапе, време е да си тръгваш.

— Само още минутка — помоли Кити.

— Съжалявам — каза Прингъл, хвана я за ръката и тръгна заедно с нея по коридора. Когато минаха покрай килията на Дуранго, тя обърна лице. Дуранго вече не спеше. Стоеше при решетките и огледа Кити с подозрение, докато тя минаваше край него. За нейно щастие не можа добре да види лицето ѝ.

Кити изтри сълзите от очите си, когато излезе навън, под слънчевата светлина. Нямаше време за губене. Процесът на Райън беше само след две седмици и тя трябваше да действа бързо. Веднага намери телеграфа и прати телеграми на братята на Райън. Когато се върна за коня си, мрак покриваше земята и тя разбра, че ще ѝ бъде трудно да намери обратния път към ранчото.

Реши да пренощува в Тусон. Отведе коня си в конюшната и си взе стая в един второкласен хотел. Още беше облечена като момче, когато се регистрира. Цветът на парите ѝ като че ли успокои подозрителната природа на чиновника и тя скоро се усамоти в малка стая с продънено в средата легло и избеляло обзавеждане.

Извади нощница от дисагите, които беше донесла в стаята, и бързо се съблече. Побоя се да провери доколко са чисти чаршафите, докато се вмъкваше в леглото, но сега чистото спално бельо беше най-малката ѝ грижа. Не знаеше какво ще прави, ако братята на Райън не пристигнат навреме. Сънят най-накрая дойде, но дойдоха и ужасяващите сънища, в които тя виждаше как Райън виси на въжето.

Кити се събуди точно на зазоряване. Стана, изми се и облече една от роклите, които беше напъхала в дисагите си. Роклята отчаяно се нуждаеше от изглаждане, но Кити не можеше да си позволи да се притеснява за дреболии в такъв момент. Шансът на Райън за свобода беше свързан с Бърт и беше наложително тя да се върне в ранчото

колкото може по-бързо. Кити нямаше представа какво би могъл да направи Бърт за Райън, но каквото и да било щеше да бъде по-добре от нищо.

Чиновникът премига на парцали, когато преобразената Кити се приближи към бюрото и му подаде ключа от стаята си. Зяпна първо в нея, после в дисагите, преметнати на лакътя ѝ, и веждите му се вдигнаха нагоре. Тя беше излязла, преди той да си възвърне гласа, за да ѝ задава някакви въпроси. След половин час беше оставила града зад себе си.

Кити се взря загрижено в коня и двуколката, стоящи близо до предната врата, докато слизаше от седлото и се изкачваше по стъпалата. Сграбчи дръжката на вратата, но тя изскочи от ръката ѝ, когато вратата внезапно се отвори.

— Върна се, значи — рече ехидно Тереза. — Райън с теб ли е?

— Сама съм. Трябва да говоря с Бърт.

Заобиколи Тереза, но тя я хвана удивително здраво за лакътя.

— Сега не можеш да го видиш. Вече причини достатъчно неприятности.

Вълна на ужас плисна Кити.

— Нещо не е наред. Какво има?

— Татко Бърт. Получи още един пристъп. Сега е по-зле и ти си виновна. Твоето заминаване го съкруши. Надявам се да си доволна.

Кити издърпа ръката си.

— Влизам. Не можеш да ме спреш.

— Докторът е при него — каза Тереза. — Беше тук цялата нощ.

— О, божичко — каза Кити, трепвайки отчаяно. — Той не може да умре сега. Райън има нужда от него.

— Райън ли? Какви ги говориш? Райън тръгна след тебе вчера така, сякаш дяволът го гони по петите.

— Той е в затвора. Хванаха го при опит за грабеж в банката на Тусон с бандата на Бартън. Само че не е виновен. Шерифът отказва да повярва на разказа му. Ще има процес и със сигурност ще го обесят, ако Бърт не свидетелства в негова защита.

— Райън е в затвора? Прекрасно — изрече злобно Тереза. — Пада му се. Хукна след тебе като куче след разгонена кучка. Трябваше да остане тук, при мене. Предложих му всичко, но той искаше само тебе.

— Не мога да стоя тук да се карам с тебе, Тереза. Влизам да видя Бърт. Той трябва да познава някого в града, който може да помогне на Райън.

— Дали не чух, че искате да видите Бърт, млада госпожице?

Кити се обърна към гласа.

— Вие ли сте докторът?

— Доктор Шийди. А вие сте?

— Кити... Лаури — каза тя, използвайки за първи път фамилиното име на баща си. Някак си ѝ се струваше редно.

— Как е... баща ми?

— А, вие сте отдавна изгубената дъщеря. Доволен съм, че Бърт ви намери, преди... е, знаете какво искам да кажа. Той е много болен.

— Може ли да го видя?

— Казах ѝ, че татко Бърт не може да приема посетители — изфуча Тереза.

— Тереза е права, скъпа. Но не виждам нищо лошо да му хвърлите едно око. Имайте предвид, че не бива да се тревожи или да се вълнува, абсолютно никак. Сърцето му е много слабо и дори най-слабото вълнение може да бъде фатално.

Кити се почувства така, сякаш земята се беше отворила, за да я погълне. Нестабилното състояние на Бърт не ѝ позволяваше да иска помощ от него. Сега Райън можеше да разчита само на братята си, а те живееха на стотици мили оттук.

— Само за една минута — каза Кити. — Ще му стане по-леко, като знае, че съм тук.

— Много добре — каза доктор Шийди. — Надявам се Росита да може да ми приготви нещо за закуска, преди да се върна в града.

— Отивате ли си? — запита Кити.

— Няма какво повече да направя. Всичко сега е в Божиите ръце. — Той се обърна към Тереза. — За закуската...

Кити загледа как Тереза и докторът се отдалечават към кухнята, а тя започна да се готви за посещението при Бърт. Измъчваше я вина. Заради нея Бърт беше в това състояние.

Кити отвори вратата на стаята на Бърт и влезе вътре. Завесите бяха дръпнати и стаята се къпеше в слънчева светлина, точно както му харесваше на Бърт, помисли тя, докато се приближаваше на пръсти към леглото му. Очите му бяха затворени и тя приседна на ръба на

леглото, наблюдавайки как едва-едва се вдигат и спускат гърдите му. Кожата му беше пепелява, устните — посинели. Сълзи бликнаха в очите на Кити. До този момент тя нямаше представа, че чувствата ѝ към баща ѝ са се развили в нещо по-силно от привързаност.

Хвана ръката на Бърт и я стисна, опитвайки се да му покаже, че е тук. Това подейства, защото той отвори очи, обърна глава към нея и се усмихна.

— Ти се върна — прошепна той със слаб глас. — Няма пак да си идеш, нали?

Беше отчаяна молба, която Кити се чувстваше длъжна да уважи.

— Няма да замина отново, Бърт... татко — каза тя, възпирайки сълзите си. — Не бива да умираш, когато тъкмо се намерихме един друг.

— Аз... ще се опитам.

Клепачите му се затвориха и Кити разбра, че е време.

— Опитай се да поспиш, татко. Ще дойда по-късно.

Бърт беше вече заспал, когато Кити тихо излезе от стаята.

Нямаше начин сега да моли Бърт да помогне на Райън. По всяка вероятност Бърт вече нямаше да стане от леглото.

С тежко сърце, Кити отиде в кухнята да потърси Тереза. Ако Бърт не можеше да свидетелства в полза на Райън, може би Тереза щеше да поиска да му помогне.

Докторът вече си беше заминал, когато Кити пристигна в кухнята. Но Тереза беше още там и говореше с готвачката. Росита се втурна към Кити и я прегърна.

— Толкова е тъжно, Кити — изхлипа готвачката. — Сеньор Бърт е такъв добър човек. Радвам се, че си тук, да го утешаваш в последните му дни.

— И аз се радвам, Росита — отвърна Кити, прегръщайки я бързо.

— Как е Бърт? — запита Тереза. — Позна ли те?

— Не е добре — отговори Кити. — И да, позна ме. Ако имаш малко време, бих искала да поговорим насаме, Тереза.

— В приемната става ли?

Кити последва Тереза в приемната, изчака, докато тя се настани на един стол, и каза:

— Имам нужда от твоята помощ, Тереза. Би ли отишла в града да кажеш на шерифа, че Райън не е разбойник? Мислех да помоля Бърт за

помощ, но сега не е възможно.

— Разбира се — изрече с готовност Тереза. Ако Кити не беше така притеснена, щеше да забележи, че Тереза е твърде благоразположена, за да ѝ повярва. — Ще отида утре в града и ще говоря с шерифа. Ти ще стоиш при татко Бърт, докато ме няма, нали? Не мога да го оставя сам.

— Да. Каквото кажеш. Само убеди шерифа, че Райън е невинен.

— Ще се постарая — обеща Тереза.

Кити не знаеше защо, но думите на Тереза не ѝ донесоха никакво успокоение.

Шериф Прингъл предложи на Тереза стол и се върна на мястото си зад бюрото.

— Какво мога да направя за вас, госпожице Каулинг?

Тереза приглади поли над коленете си и отправи блестяща усмивка към шерифа.

— Разбрах, че държите Райън Дилейни във вашия затвор.

— Само не и още един — изстена Прингъл. — Не ми казвайте, че и вие сте братовчедка на Дилейни.

— О, не, шерифе, с Райън определено не сме роднини. Мисля, че трябва да знаете, че той гостуваше в ранчото при нас с татко Бърт.

— Така ли, госпожице Каулинг? Бърт е добър човек. Знае ли, че е подслонил разбойник?

— Е — поде свенливо Тереза, — наистина го чух да казва на татко Бърт, че по едно време бил яздил с бандата на Бартън. — Премига ситно, поглеждайки към шерифа. — И Райън излезе сам в деня, когато се опитаха да ограбят банката. Има и още нещо, което би могло да ви заинтересува. Доведената ми сестра също е яздеца с бандата на Бартън. Обличала се като момче и казвала, че името ѝ е Кит.

Прингъл скочи на крака.

— Момчето, което дойде да види Дилейни! Каза, че му е братовчед. Това доведената ви сестра ли е била?

— Склонна съм да се обзаложа, че е така, шерифе — изрече убедено Тереза.

— Това е щастливият ми ден. Ще бъдете нашият коронен свидетел, госпожице Каулинг! Ще свидетелствате ли в съда? Само трябва да повторите това, което току-що ми казахте.

— Разбира се — обеща самодоволно Тереза. — Всичко, което току-що ви казах, е самата истина. Може да разчитате на мене.

Стана, за да си тръгне, но сякаш се беше сетила за нещо, запита:

— Може ли да видя затворника, шерифе? Бих искала да го питам как е могъл така да злоупотреби с доверието ни. Татко Бърт смяташе, че се е променил.

— Не виждам нищо лошо в това — каза Прингъл. — Петнадесет минути е всичко, което мога да позволя.

— Това е цялото време, което ми е необходимо, шерифе.

Прингъл съпроводи Тереза до коридора.

— Килията на Дилейни е в края на коридора. Не искате ли да ви придружа?

— Няма да е необходимо, шерифе — каза Тереза, като тръгна по полутъмния коридор.

Райън чу стъпки по коридора и притисна лице към пречките. Шумоленето на поли му показва, че идва жена, и той се уплаши да не би да е Кити. Нямаше да понесе да я види отново, като знаеше, че може да умре след по-малко от две седмици. Стъпките наближиха. Той присви очи към мрачния коридор и доста се смути, когато разпозна Тереза.

— Здравей, Райън — каза тя е тон, от който тръпки полазиха по врата му.

— Тереза, какво, по дяволите, правиш тук? Да не си дошла да говориш с шерифа в моя защита? Кити каза ли ти какво стана?

— Искаш да кажеш, дали Кити ми е казала, че си се опитал да ограбиш банката заедно с бандата на Бартън, нали?

Райън изруга.

— Знаеш, че не е така. Какво ви каза Кити, на тебе и Бърт?

— Татко Бърт не знае. Получи удар и докторът каза, че всяка възбуда или напрежение ще го убие.

— Оценявам това, че си дошла тук да говориш в моя защита — каза Райън. — Шерифът повярва ли ти? Каза ли му кой съм и че никога не съм бил разбойник?

Усмивката на Тереза не стигна до очите ѝ.

— Казах на шериф Прингъл истината, Райън. Как да излъжа, когато знаех, че си яздил с бандата на Бартън? Нямам представа какво е ставало, след като замина от ранчото в деня, когато щяха да ограбят банката. Може да си се присъединил към бандата.

Райън пребледня. Не можеше да познае тази жена, застанала пред него. Тя възплащаваше всичко, което той презираше у жената.

Лъжата, ревността, липсата на морал. Беше отмъстителна и лъжлива до дъното на душата си, не по-добра от Кора Лий Дулитъл, която беше причинила толкова страдания на Пиърс и Чад.

— Защо правиш това, Тереза? Ако ме видиш обесен, това ще те ощастливи ли?

Тереза отметна глава.

— Петнадесетте ви минути свършиха, госпожице Каулинг — извика шерифът от дъното на коридора.

— Благодаря, шерифе — отговори Тереза. — Готова съм да си тръгна. Довиждане, Райън. Съжалявам, че трябваше да свърши така.

Врътна се и се отдалечи, без да погледне назад.

Райън се опря на пречките. Запита се дали Кити е прозряла двуличието на Тереза и скоро реши, че не е. Тереза му беше нанесла непоправима вреда и той се съмняваше, че братята му ще могат да го измъкнат. Изобличителните показания на Тереза със сигурност щяха да го пратят на бесилката. Ако не станеше някакво чудо, беше обречен.

Кити чакаше тревожно в ранчото връщането на Тереза. Можеше да не я харесва, но оценяваше усилията ѝ да защити Райън. Според Кити Бърт изглеждаше малко по-добре днес, но тя не беше експерт. Само докторът би могъл да определи дали е така. Но Бърт я разпозна и даже ѝ позволи да му даде малко бульон. Когато попита за Райън, Кити му каза, че е отишъл заедно с работниците да поправя огради. Бърт като че ли го прие и скоро след това заспа.

Кити се приближи към прозореца и се взря в мрака навън. Тереза трябваше вече да се върне и тя се заразхожда напред-назад пред предната врата, изпълнена с нервна енергия. Нададе радостен вик, когато видя облак прах да приближава към къщата. Излезе на верандата и зачака фургонът да спре пред къщата.

Един от работниците беше откарал Тереза до града и каросерията на фургона беше пълна с припаси. Кити пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, докато Тереза изчакваше говедаря да ѝ помогне да слезе, а после да извади покупките ѝ от каросерията на фургона.

— Къде беше? Късно е — укори я Кити. — Видя ли Райън?

— О, да, видях го — каза Тереза, внасяйки пакетите си в къщата. — И понапазарувах. Само чакай да видиш. Взех си едно хубаво боне, малко копринени чорапи и...

— По дяволите, Тереза! Престани да дърдориш и кажи какво стана. Каза ли на шерифа, че Райън не може да бъде разбойник?

— Ще свидетелствам на процеса — каза Тереза, изкусно заобикаляйки темата.

— Какво каза на шериф Прингъл? — настоя Кити.

— Казах истината, както я знам — рече самодоволно Тереза.

Тръпка на подозрение пролази по гръбнака на Кити. Думите на Тереза не ѝ дадоха очакваното от нея успокоение.

— Ами процесът? Ще има ли процес? Не можа ли да убедиш шерифа да свали обвиненията срещу Райън?

— Все пак ще има процес — каза Тереза, свивайки фаталистично рамене. — Райън е бил заловен на местопрестъплението.

— Но твоите свидетелски показания ще го очистят, знам, че ще стане така — каза Кити в опит да се самоубеди. — Благодаря ти, Тереза. Не знаеш какво означава това за мене.

Очите на Тереза потъмняха от чувство, което Кити не можа да интерпретира.

— Говориш като влюбена жена. Да не си се влюбила в този измамник, Кити?

Кити не видя причина да отрича онова, което знаеше, че е истина.

— Влюбих се в Райън преди много време, колкото и да е безполезно. Райън е категорично против брака и обвързването. Никога няма да ме обича така, както аз го обичам.

— Радвам се, че разбираш това — отвърна Тереза. — Вече ме предупреди за антипатията на Райън към брака и се радвам да видя, че вземаш собствените си думи присърце. Ако ме извиниш, искам да пробвам новите си дрехи.

Кити имаше ужасното предчувствие, че Тереза крие нещо от нея. Имаше само един начин да разбере това със сигурност. Трябваше да отиде пак в Тусон и да говори с шерифа. Може би щеше да ѝ позволи да види Райън и да я допусне да свидетелства в негова защита.

За съжаление, изминаха три дни, преди Кити да успее да отиде пак в Тусон. В състоянието на Бърт видимо очертаваше криза и той се

държеше за Кити като за спасителен пояс. Доктор Шийди дойде отново и като че ли се изненада, че Бърт още се държи здраво за живота. Каза на Кити, че нейното присъствие очевидно успокоява Бърт, и тя нямаше сърце да го остави сам. Разкъсвана между потребностите на баща си и отчаяното положение на Райън, Кити усещаше, че сърцето ѝ се дели на две.

Когато състоянието на Бърт продължи да се подобрява, тя му каза, че има да върши една работа в града. Отначало Бърт изглеждаше уплашен, сякаш очакваше тя пак да избяга. Но когато Кити го увери, че ще се върне много преди свечеряване, той ѝ позволи да отиде.

Кити беше почти до вратата, когато Бърт попита:

— Къде е Райън? От дни не съм го виждал. Или паметта ми отслабва?

Кити нямаше представа как да обясни дългото отсъствие на Райън по такъв начин, че да не разтревожи Бърт. Докторът беше доволен от подобреното му състояние и изказваше предпазливи надежди. Но не преставаше да настоява, че всяка дребна тревога може да удари по крехката връзка на Бърт с живота.

— Той получи телеграма от брат си Пиърс преди няколко дни — излъга тя. — Пиърс го помолил да провери за един кон шампион, за когото бил чул, някъде близо до Финикс. Не очаквам скоро да се върне.

— Кажу ми, че искам да говоря с него веднага щом си дойде — каза Бърт. — Имаме недовършена работа. Трябваше да ми даде отговор на един въпрос, който му зададох.

— Разбира се — каза Кити, облекчена, че Бърт не поставя под съмнение нескоропосните ѝ обяснения.

Тя се облече обмислено за посещението си при шерифа. Не искаше нищо във вида ѝ да му напомня за момчето, което беше казало, че е братовчед на Райън. Не взе фургона, нито пък помоли някой от работниците да я придружи. Оседла собствения си кон и замина сама.

Кити пристигна в Тусон по обед и уви юздите на коня си върху коневръза пред затвора. Пое си дъх на пресекулки, отвори вратата на канцеларията на шерифа и влезе вътре.

Шерифът седеше на бюрото си и разглеждаше плакати за търсени престъпници. Вдигна поглед и се усмихна на Кити.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

— Надявам се, шерифе. Аз съм Катрин Лаури и...

— Доведената сестра на Тереза Каулинг? Отдавна изгубената дъщеря на Бърт?

— Да. Тереза ми каза, че е говорила с вас.

— Така е. Научих много от доведената ви сестра.

Кити едва не припадна от облекчение, но то не трая дълго. Следващите думи на шерифа я накараха да се олюлее.

— Може би бихте искали да обясните как сте станали член на бандата на Бартън. Разбирам, че сте се обличали като момче, докато сте яздили с тях.

Цветът се отля от лицето на Кити. Нима Райън беше разгласил тайната ѝ, за да се спаси? Не, реши тя. Райън никога не би съсипал живота ѝ. Оставаше само Тереза, освен ако някой друг не я беше разпознал като Кит, докато беше в града в деня на опита за грабеж.

Изнервена, тя събра мислите си и се изсмя треперливо.

— Сигурно грешите, шерифе. Приличам ли ви на разбойник? Моля ви се — засмя се тя. — Не мога да си представя как сте стигнали до такова заключение.

Прингъл се вгледа в лицето ѝ, сякаш претегляйки невинността ѝ срещу обвиненията на Тереза. Накрая каза:

— Не мога да назова осведомителя си, но има начин да установим това веднъж завинаги.

— Надявам се, не мислите да разпитвате баща ми. Той е много болен. Докторът няма да позволи да припарите до него.

— Чух, че баща ви е в тежко състояние, но това, което предлагам, няма нищо общо с Бърт Лаури.

— Не знам за какво говорите — заяви Кити?

— Може би не, но някой, който със сигурност ще разпознае разбойника Кит, се намира точно тук. Дуранго няма нищо да спечели, ако излъже.

Дуранго! Беше ли я познал предишния път, когато беше посетила Райън в килията му? Кити преглътна конвулсивно и се замоли дано Дуранго да не е видял лицето ѝ.

— Не познавам човек на име Дуранго, но вървете и го питайте. Сигурна съм, че ще докаже, че никога не съм яздила с бандата на Бартън. Аз съм жена, шерифе, само глупак би се усъмнил в това.

— Седнете, госпожице Лаури — покани я Прингъл. — Ще доведе Дуранго, за да ви види на светло.

Кити загледа внимателно как той откачва един ключ от куките и изчезва към дъното на коридора. Още седеше неподвижно на стола, когато шерифът се върна с Дуранго.

Метисът беше небръснат и разчорлен, изражението му беше начумерено както винаги.

— За какво е всичкото това, шерифе? — запита той, извивайки насмешливо уста. — Не е ли достатъчно, че ще ме обесите?

— Ще получиш честен процес и после ще те обесят. Погледни добре дамата, Дуранго, и кажи виждал ли си я преди.

Дуранго огледа Кити с присвити очи, докато тя потискаше паниката си. Гледаше дръзко метиса, вирнала брадичка, предизвиквайки го да я идентифицира.

— Това някаква шега ли е, шерифе? — запита Дуранго. — Никога досега не съм виждал тази дама. Единствените дами, които познавам, са курви, а и те не са истински дами.

— Сигурен ли си? Погледни добре, Дуранго. Представи си я облечена като момче, с торбести дрехи и на име Кит.

Дуранго се втренчи в Кити. Тя почувства как пот се събира по слепоочията и между гърдите ѝ. Внезапно Дуранго се изсмя шумно.

— Кит беше едно опако джереме, ругаеше като кавалерист и яздеше като вятър. Косата му беше кафява, не такава руса, и смърдеше ужасно, щото никак не се къпеше. Ако тая дама е Кит, аз съм кривоглед пор. Може ли да се връщам вече в килията?

Прингъл кимна, очевидно удовлетворен, че Кити никога не е била член на бандата на Бартън.

— Почакайте ме тук, госпожице Лаури, връщам се веднага — каза той.

Кити се отпусна на стола, разтърсена до мозъка на костите. Ако Дуранго я беше разпознал, не знаеше какво би станало с нея. Сигурно щеше да увисне на въжето наред с него и Райън. Мислите ѝ се пръснаха, когато Прингъл се върна.

— Доволен ли сте, шерифе? — запита тя кисело. — Това беше доста неудобно.

— Съжалявам — измърмори Прингъл. — Моят осведомител се е объркал. Не приличате момче или на човек, когото биха могли да вземат за момче, но трябваше да разнищя следата докрай.

— Извинението е прието — изрече надменно Кити. — Ами Райън Дилейни? Тереза не ви ли каза, че не е възможно той да е разбойник? Мога да гарантирам за него. Той ни гостуваше в ранчото и никога не е показвал някаква склонност да нарушава закона.

— Госпожица Каулинг даде ценна информация — каза Прингъл загадъчно. — Очевидно Дилейни е заблудил всички. Дуранго със сигурност го идентифицира като член на бандата. Знам, че Бърт Лаури е тежко болен, и то от доста време, но трябваше да уведоми закона, когато Дилейни се е появил в ранчото му.

— Не разбирате, шерифе — протестира Кити. Следващите й думи умряха, преди да се родят. Нямаше начин да докаже невинността на Райън, без да се разкрие като Кит. Кит беше яздил с бандата, не Райън. — Райън Дилейни не е разбойник — повтори тя. — Ако баща ми можеше, щеше да ви го каже лично. За съжаление, здравето му е твърде деликатно, за да обяснява за Райън. Защо не приемете моята дума?

— Вашата дума не може да анулира факта, че лично видях Дилейни да влиза в града заедно с бандитите на Бартън и да слиза пред банката. Всичките мъже, които назначих за заместници този ден, могат да потвърдят какво видях. Дилейни е красив мъж — продължи той с хитър намек. — Разбирам как ви е заблудил.

— Бих искала да видя Райън, ако може — каза Кити.

— Съжалявам, госпожице Лаури, не е позволено да се пускат посетители при него.

— Но... но това е незаконно — изфуча тя.

— Имам пълното право да го забраня. Процесът приближава, не мога да си позволя да рискувам. Вече се говори за незаконно линчуване. Бандитите на Бартън много време тероризираха околността и хората искат главите им. Трябваше да назнача петима допълнителни заместници, за да поддържат реда и да бъдем сигурни, че Дуранго и Дилейни ще бъдат съдени.

Кити прехапа езика си, за да не се развика на шерифа. Обвиненията срещу Райън изглеждаха необорими. Само след няколко дни той щеше да бъде съден, намерен за виновен и осъден на обесване, и нямаше нищо, което тя да може да направи. Животът никога не беше изглеждал толкова безнадежден.

— Сигурен ли сте, че няма да промените намерението си, шерифе? — запита Кити, преглъщайки едно ридание.

Божичко, сега не можеше да се разплаче. Животът на Райън висеше на косъм и тя трябваше да държи мислите си ясни.

— Съвсем сигурен съм. Защо не си идете у дома и да забравите Дилейни. Така и така, все едно вече е мъртъв. Съсредоточете се върху здравето на баща си. Приятен ден, госпожице Лаури.

Кити разбра, че разговорът е приключил, и се надигна неуверено от стола си.

— Разбирам, че сестра ми ще свидетелства на процеса — каза тя на излизане.

— Да, така е.

— Ще ми кажете ли какво ви е казала за Райън?

Прингъл я изгледа втренчено.

— Трябва да изчакате процеса, госпожице Лаури. Сега не мога да разгласявам тази информация.

— Аз ще свидетелствам за Райън — каза Кити.

— Предполагам, това няма да навреди.

— Райън има ли адвокат?

— Не, сам ще се защитава. Във всеки случай, един адвокат няма да му помогне много.

— Това допустимо ли е?

— Напълно. Но няма значение, Дилейни си е виновен.

Кити си тръгна, молейки се нейните съмнения относно показанията на Тереза да излязат неоснователни. Тереза беше намекнала, че ще свидетелства в полза на Райън, но сега Кити не беше толкова уверена. Ако подозренията ѝ се окажеха истина, значи Тереза е казала на шерифа, че Кити е била член на бандата на Бартън. Несъмнено Тереза не би могла да бъде толкова отмъстителна, че да иска смъртта на Райън, защото той я е отблъснал, нали? Отговорът на този въпрос никак не се хареса на Кити.

Кити се върна в ранчото навреме, за да навести Бърт преди вечеря. С удоволствие видя, че той си е възвърнал донякъде цвета на лицето. Росита му донесе поднос с храна и Кити започна да го храни със зальчета хляб, потопени в бульон.

— Изглеждаш по-добре, татко — каза тя, зарадвана от напредъка му.

— Още не бива да умирам — отвърна Бърт вдигайки ръка, за да я погали по бузата. — Имаме недовършена работа с Райън, която трябва да се уреди. Надявам се скоро да се върне.

Кити преглътна сълзите си.

— Каква работа? Можеш ли да ми кажеш?

— Още не, Кити, но скоро, надявам се. Сега иди да вечеряш. Изглеждаш ми отслабнала напоследък. Да не би нещо да не си добре?

— Много съм си добре — каза тя, отправяйки му бляскава усмивка. — Ще дойда да ти кажа лека нощ малко по-късно.

Усмивката изчезна от лицето на Кити, когато тя затвори вратата зад себе си. Трябваше да говори с Тереза и тръгна да я търси. Намери доведената си сестра в трапезарията.

— Как беше в града? — запита Тереза, докато сипваше в чинията си супа от супника. — Видя ли Райън?

— Не пускат хора при него. Нищо от това, което казах на шерифа, не промени решението му.

— Много жалко — изрече Тереза с преувеличена загриженост. — За какво си говорихте с шерифа?

— Първо ми кажи ти какво му каза, когато се срещна с него — настоя Кити.

— Той не ти ли каза?

— Каза, че ще свидетелстваш, но аз вече го знаех. И аз ще свидетелствам. Искам да знам ти за Райън ли ще свидетелстваш, или против него?

— Какво те кара да ми задаваш този въпрос?

— Много неща. Първо, казала ли си на шериф Прингъл, че съм яздила с бандата на Бартън, преоблечена като момче?

Тереза премига, поглеждайки към Кити с широко отворени очи и невинно изражение.

— Че защо да го правя?

— Ти ми кажи.

— Кити, за бога, въобразяваш си. Ако шерифът мисли, че си яздила с бандитите на Бартън, значи още някой, освен мене знае за това. Може би Райън...

Намекът на Тереза увисна във въздуха като есенен пушек. На Кити ѝ беше хрумнало, че може би Райън е разкрил идентичността ѝ като Кит, за да очисти репутацията си, но не можеше да повярва, че е

възможно да е така. Ако нито Райън, нито Тереза са казали, значи очевидно някой друг я е видял и я е посочил на хората на закона. Но кой?

Апетитът ѝ изчезна. Това, което успя да погълне, тежеше като буца в стомаха ѝ. Райън щеше да умре. Дори ако братята му пристигнеха навреме, тя се съмняваше, че ще могат да направят нещо, за да го спасят.

Когато Тереза бутна стола си назад, Кити излезе от унеса си и стана едновременно с нея.

— Само искам да ти кажа едно нещо, Тереза. Ако кажеш в съда нещо, с което да навредиш на Райън, ще си взема ножа, ще ти одера кожата от вонящия гръб, парче по парче, и ще я дам на свинете.

Заплахата ѝ трябва да беше изплашила Тереза, защото лицето ѝ стана пепеляво и тя изхвърча от стаята, сякаш дяволът я гонеше по петите.

— И не мисли, че няма да го направя! — викна подире ѝ Кити.

Норм Тъкър се върна от деловото си пътуване. Дойде да посети Кити веднага щом нагледа децата си и намери бележката, която тя му беше написала. Кити почти беше забравила за тази бележка и разбра, че Тереза трябва да я е намерила и да я е дала на Норм. Кити беше сама в приемната, когато Норм пристигна.

— За какво е всичкото това, Кити? — запита той, размахвайки бележката под носа ѝ. — Какво имаш предвид с това, че не си била достатъчно добра за мене?

Кити въздъхна. Сега нямаше нужда от това, но осъзна, че дължи обяснение на Норм.

— Много неща не знаеш за мене, Норм. Миналото ми е доста... ъ-ъ... шарено. Седни и ще ти разкажа за миналото си и защо не мога да се омъжа за тебе.

Тъкър приседна на ръба на един стол, очаквайки я да започне.

— Яздих с бандата на Бартън — избъбри тя. — Бях на тринадесет години, когато майка ми и вторият ми баща умряха за няколко месеца. Доведеният ми брат тогава беше разбойник и рядко го виждах. Когато чул, че съм останала сама, ме взе под своя закрила.

Пътувахме много в първите две години, после той се хвана с бандата на Бартън.

— Какво! Но ти си жена, за бога!

— Леке ме облече като момче, когато ме взе под крилото си. Купи ми широки дрехи, острига ми косата. Яздих с бандата на Бартън пет години, без нищо да заподозрат. Тогава Леке беше убит при един обир на банка и Райън ме намери.

— Не мога да повярвам... не ми изглежда възможно...

— Никога ли не си се запитвал защо не знам как да се държа сред хора?

— Е, да, но това никога не ме е притеснявало. То е част от чара ти.

Кити би могла да го целуне заради това.

— Не съм достатъчно добра за тебе, Норм.

— Глупости! Има още нещо, нали, Кити?

— Страхувам се, че е така. Нали разбираш, влюбена съм в друг мъж.

Норм се намръщи.

— Не е някой разбойник, отказвам да повярвам на такова нещо. Кой... — Внезапно лицето му се проясни. — Дилейни! Трябваше да се досетя. Той изпитва ли същите чувства към тебе? Мислех, че харесва Тереза.

Червенина пропълзя по бузите на Кити.

— Тя би искала да вярва, че е така, но аз знам, че не е.

— Значи това било — изрече Тъкър с нотка на пълно разбиране.

— Много неща се случиха, откакто замина, Норм — каза Кити.

— Отби ли се в града по пътя за у вас?

— Не, слязох от влака и веднага си отидох у дома. Защо?

— Райън е в затвора. Щяха да оберат банката и разпознали погрешно Райън като член на бандата на Бартън.

— Бил ли е? Член, искам да кажа.

— Не. Но първо трябва да ти обясня нещо.

Кити му разказа как Райън се свързал с бандитите на Бартън, докато я търсел по молба на Бърт, и как ги срещнал отново в покрайнините на Тусон в деня, когато искали да оберат банката.

— Сега той е в затвора, чака го съд. Нещата изглеждат зле.

— Съжалявам, Кити, наистина съжалявам. Има ли нещо, което да мога да направя?

Кити поклати отрицателно глава.

— Не, нищо, за което да се сещам. Само ми се искаше...

— Какво ти се иска?

— ... да можех да обикна тебе вместо Райън. Ти си добър човек, Норм, но и той е добър.

— Кити, ако Райън... ако го намерят виновен, ще бъда до тебе. Няма значение какво е имало между вас двамата. Аз още те искам.

Кити преглътна сълзите си.

— Това означава много за мене, Норм, но няма да се откажа. Райън трябва да бъде обявен за невинен. Телеграфирах на братята му, но се страхувам, че няма да дойдат навреме, за да му помогнат. Не знам какво друго да направя.

— Моли се — каза той, прегръщайки я, докато тя мокреше гърдите му със сълзите си.

— Ау, ау, каква гледка — присмя се Тереза, влизайки в приемната. — Онзи, когото казваш, че обичаш, още не е мъртъв, а вече му избираш заместник. Норм знае ли за мигалото ти?

Двамата се отделиха един от друг.

— Просто я утешавах — каза Норм. — И да, тя ми разказа всичко.

— Каза ли ти, че Бърт получи още един удар, след като тя замина? Изостави собствения си баща, без да я е грижа, че отсъствието ѝ може да му навреди физически и емоционално.

— А, мисля, че ще се отбия да видя Бърт — каза Норм, очевидно неподготвен или нежелаящ да се намесва в конфликта между Тереза и Кити.

Побърза да излезе, оставяйки Кити и Тереза сами да доизиграт драмата.

Кити обърна вниманието си към Тереза, сините ѝ очи бяха потъмнели от гняв.

— Ревнива кучка! И едно магаре има повече мозък от тебе. Отровните ти думи нямат никакво значение за мене. Ако Райън бъде намерен за виновен, никоя от нас няма да го има. Можеш да го спасиш, като кажеш истината. Това ще направя аз на свидетелското място.

Зависи на кого ще повярват заседателите. Но ако и двете кажем едно и също, това може да повлияе.

— Смятам да кажа истината, каквато я знам — каза Тереза. — Казах ти го вече.

— А аз ти казах, че е по-добре да не свидетелстваш срещу Райън — предупреди я Кити с очи, потъмнели в заплаха. — Вече знаеш, че не съм никаква дама. Не мисля като дама и не действам като дама. Така че си предупредена и отмъщението ми няма да ти хареса.

Тереза отстъпи, окръглила очи като чинийки.

— Само да ми направиш нещо, ще те пратя да гниеш в затвора.

— Ще си струва — изрече Кити, стиснала зъби. — Вдигна високо глава и изхвърча от стаята, молейки се заплахите ѝ да са повлияли на Тереза.

Колкото повече приближаваше денят на процеса срещу Райън, Бърт продължаваше да се подобрява, но не толкова, че да му бъде казана истината за Райън. Докторът още се изказваше предпазливо за възстановяването му и продължаваше да предупреждава, че никой не бива с нищо да го тревожи.

Кити отиде до града два пъти, за да провери дали братята на Райън са пристигнали, но шерифът ѝ каза, че не са. Не ѝ позволи и да се види с Райън. Кити знаеше, че Бърт се притеснява от отсъствието му, но не знаеше още колко ще може да крие истината от него. Беше научила и че Дуранго вече е бил съден и ще бъде обесен заедно с Райън на дата, която съдията ще определи след процеса на Райън. Кити се страхуваше, че процесът ще бъде фарс, само за успокояване на хората на закона, и че присъдата вече е определена.

Райън щеше да умре, а тя не можеше да направи нищичко, за да го спаси.

Денят на процеса срещу Райън дойде с вълна изгаряща горещина, която помиташе безплодните равнини. Норм Тъкър дойде рано, за да придружи Кити и Тереза за това, което Кити знаеше, че ще бъде най-лошият ден от живота ѝ.

Макар че състоянието на Бърт се беше подобрило, докторът все още не позволяваше на семейството да му каже за процеса срещу Райън. Кити усещаше, че Бърт подозира, че нещо не е наред, но се опитваше да успокои съмненията му колкото можеше, като му каза, че Норм е дошъл да ги отведе двете с Тереза да пазаруват в града. Росита обеща да се грижи добре за Бърт в тяхно отсъствие и Кити е предупреди да не казва нищо, което би могло да го разтревожи.

Конете им бяха оседлани и ги очакваха. Двете жени бяха облекли поли за езда, за да яздят удобно. Работниците от ранчото се бяха събрали пред портата, когато те потеглиха, и ги изпратиха с окуражителни думи и надежда, че Райън ще бъде намерен за невинен и ще го освободят. Той беше станал любимец на наемните работници за времето, което беше прекарал в ранчото, и никой не искаше да го види обесен.

Понеже нямаше съдебна сграда, процесът трябваше да започне в кръчмата „Сребърно кюлче“ от единадесет часа под председателството на съдия Рой Макфий. Дванадесетте съдебни заседатели бяха избрани наслуки предния ден с жребий. Норм каза на Кити, че обикновената процедура за суров пограничен град като Тусон е шерифът да обяви обвиненията, а после да позволи на обвиняемия да си каже думата. Тогава обвиняемият може да призове свои свидетели. Ако Райън не я призовеше да свидетелства, Кити смяташе сама да го предложи, дори ако оправдаването на Райън означаваше тя да разкрие собствената си връзка с бандата на Бартън.

Тълпата вече се беше събрала пред кръчмата, когато тримата пристигнаха. Още беше рано и вратите не бяха отворени за публиката. Те слязоха и се провряха през навалищата до вратата на кръчмата.

— Според вас колко ще трябва да чакаме? — запита тревожно Кити.

— Няма да е много — каза Норм. — Процесът е определен за единадесет часа, почти е време. Опитайте се да се отпуснете.

— Как? — извика Кити. — Животът на Райън е заложен.

— Малко късно е за съжаления, нали? — забеляза Тереза. — Заради тебе Райън се забърка с бандата на Бартън.

— За бога, Тереза, трябва ли да дразниш Кити? — укори я Норм. — Не виждаш ли как се е притеснила?

— Защо всички толкова се тревожат за Кити? — запита Тереза нацупено. — Тя може сама да се грижи за себе си. Отвратително е как и двамата с Райън търчите след нея.

Нито Кити, нито Норм имаха време да отговорят, защото точно тогава тълпата нададе рев. Кити хвърли поглед през рамо и видя шериф Прингъл да проправя път за Райън през навалищата. Макар да го беше очаквала, тя с изненада видя колко измъчен и изтощен е Райън.

Разчистиха път за шерифа и затворника му, а когато се изравниха с тях, Кити извика:

— Райън!

С вързани ръце той вървеше стоически през начумерената тълпа към импровизираната съдебна зала. Сподиряха го гръмогласни подигравки, които попарваха надеждите му за честен процес. Съдебните заседатели бяха дванадесет мъже, които вероятно споделяха мнението на хулещата го тълпа. Нямаше никакъв шанс да бъде оправдан и го знаеше.

Когато наближи кръчмата, тълпата се раздели. Вдигнал високо брадичка, той не поглеждаше нито наляво, нито надясно, пренебрегвайки онези, които сигурно щяха да ликуват при обесването му. Тогава чу Кити да вика името му и в следващия момент тя се втурна към него и се вкопчи в ръката му. Стоическата маска, която се опитваше да поддържа, го изостави.

Красивото ѝ лице беше измъчено от тревога, изразителните ѝ сини очи красноречиво говореха за страданието ѝ. Той би дал всичко, само и само да ѝ спести това.

— Какво правиш тук? — изсъска Райън.

— Не можех да остана у дома — отвърна Кити. — Искам да свидетелствам за тебе, Райън. Искам да кажа истината за връзката ти с

бандата на Бартън.

— Да не си полудяла? Това е много опасно. Няма да ги го позволя.

— Мърдай, Дилейни — каза Прингъл и го смушка с дръжката на пистолета си. — Повече няма да омайваш красавиците.

Райън отправи към Кити един последен отчаян поглед и влезе в кръчмата. Тълпата се заблъска след него, повличайки Кити, Норм и Тереза. Настаниха Райън на една маса, поставена пред подиума на съдията, и го накараха да седне на един стол. Той хвърли поглед през рамо към Кити и видя, че тя и другите с нея бяха намерили места на предния ред, достатъчно близо, за да може да я докосне.

След много бутане и шумолене от хората, опитващи се да си намерят места, приставът призова към ред. Секунди по-късно задната врата се отвори и влезе съдия Макфий. Седна на стола зад масата, която служеше за подиум, и удари с чукчето си. Когато залата утихна, той изрече мрачно:

— Да започваме, шерифе. — Извади джобния си часовник и го погледна. — Точно единадесет часа. Имам да съдя затворник в Ногалес и се надявам да тръгна натам преди обяд.

Райън чу някой да изстенва зад гърба му и разбра, че е Кити. Обърна се, за да ѝ се усмихне насърчително, но успя само да направи измъчена гримаса. Преди да се обърне отново с лице към съдията, огледа тълпата, търсейки братята си, но както подозираше, още не бяха пристигнали. С примирена въздишка той съсредоточи вниманието си върху шериф Прингъл, който се беше изправил, за да предяви обвиненията.

— Райън Дилейни беше хванат в опит да ограби банката заедно с бандата на Бартън — започна Прингъл. — Били Бартън и Кланк Портър бяха убити по време на престрелката, а Дилейни и Дуранго бяха арестувани. Чухте показанията на Дуранго на неговия процес, Ваша светлост. Той се закле, че Дилейни е бил член на бандата.

— Някакви други свидетели? — запита рязко съдия Макфий.

— Всички мъже, които назначих за заместници, видяха Дилейни да влиза в града заедно с бандата. Но има и друг свидетел, който мисля, че трябва да изслушате — каза Прингъл. — Госпожица Тереза Каулинг се съгласи да свидетелства.

— Доведете я, шерифе — изрече съдия Макфий, поглеждайки отново часовника си.

— Ще свидетелстваш против Райън! — ахна Кити, когато Тереза стана и се насочи към свидетелското място, предизвикателно полюлявайки хълбоците си.

Райън изстена смаян. Тереза се беше заклела, че ще го прати в ада, и според него тя щеше да направи всичко възможно да изпълни закана си.

Донесоха една библия и Тереза положи клетва. Обърна се към съдията и се усмихна.

— Какво искате да знаете, Ваша светлост?

— Кажете пред заседателите това, което знаете за връзката на обвиняемия с бандата на Бартън, госпожице Каулинг.

Тереза обърна усмивката си към заседателите.

— Райън Дилейни беше член на бандата на Бартън — изрече тя с убедителен тон. — Чух го да признава това пред татко Бърт. За съжаление вторият ми баща е много зле и не може да се яви в съда.

Райън чу шум зад гърба си, обърна глава и шокиран видя как Кити скача на крака.

— Лъжкия! Не казваш цялата истина — извика тя.

Съдията удари с чукчето си, призовавайки към ред.

— Ще наредя да ви изведат, ако не седнете, госпожице — каза той строго. — Продължете, госпожице Каулинг.

— Жената, която направи сцена, е моя доведена сестра и любовница на Райън Дилейни — заяви самодоволно Тереза. — Тя също беше в бандата, точно като Райън. Представяше се за момче на име Кит.

Из съдебната зала се разнесе ахване, когато шериф Прингъл се приближи към съдията и му прошепна нещо. Съдията го изслуша и кимна.

— Заседателите не трябва да вземат под внимание последното изявление на госпожица Каулинг. Госпожица Катрин Лаури беше оневинена от член на бандата на Бартън — изтъкна съдията. — Свободна сте, госпожице Каулинг.

— Чакайте малко! — избухна Тереза. — Видях Райън да излиза от ранчото сутринта в деня на обира. Мисля, че е отишъл да се срещне с Бартън. Сигурно са се видели извън града.

Райън скочи на крака.

— Изрично протестирам против свидетелството на госпожица Каулинг, ваша светлост. Тя много добре знае защо излязох онази сутрин. Вече излъга веднъж и не може да ѝ се вярва.

— Седни, Дилейни — каза Прингъл. — Ще имаш думата след няколко минути.

— Можете да се върнете на мястото си, госпожице Каулинг — обяви съдията.

Тя се оттегли ядосана, хвърляйки злобен поглед към Кити, докато се връщаше към мястото си.

След това заместниците, които шерифът беше назначил в деня на опита за обир, свидетелстваха поотделно за участието на Райън. Всички се заклеха, че са видели Райън да влиза в града с бандата. След като и последният заместник даде показания, съдията извади отново джобния си часовник и намръщено отбеляза напредващото време.

— Какво има да каже обвиняемият? — запита той рязко. — Желаете ли да свидетелствате в своя полза?

Райън знаеше, че не може да каже нищо за причините, поради които беше се сблизил с бандитите на Бартън, без да въвлече Кити. Макар че Дуранго я беше оневинил, това не означаваше, че съдията няма да проучи миналото ѝ по-пълно, ако му се даде причина да го направи.

— Единственият свидетел, когото искам да призова, съм аз самият, ваша светлост — каза той. — Надявах се братята ми да пристигнат навреме, за да свидетелстват в моя полза, но те трябва да пътуват дълго, а пътуването в тази част на страната е опасно.

Сърцето му едва не спря, когато чу Кити да казва:

— Аз искам да свидетелствам, ваша светлост.

Обърна лице към нея с отчаяно изражение. Нима не разбира, че той няма да ѝ позволи да каже пред целия свят, че се е забъркала с разбойници?

— Какво ще кажете, господин Дилейни? — запита съдията.

— Ще изслушате ли свидетелството на дамата?

— Не, сър. Искам да отхвърля свидетелстването на госпожица Лаури.

— Сигурен ли сте? — повтори съдията.

— Напълно сигурен съм.

— Не! Не можеш да направиш това! — извика Кити.

— Седнете, госпожице Лаури, или приставът ще ви изведе от съдебната зала — предупреди я съдия Макфий.

— Кити, моля те — изрече Райън. — Знам какво правя.

— Седни, Кити — подкани я Норм. — Да не би да искаш да те изведат?

— Но защо Райън не ми позволява да свидетелствам? — изхлипа тя.

— Знаеш защо, Кити — каза меко Райън. — Просто недей.

— Обърна се към Тъкър. — Ще я пазиш, нали, Тъкър?

Тъкър кимна в знак на съгласие.

— За твое добро е, Кити. Вярвам, че Райън те обича точно толкова, колкото и ти го обичаш.

Думите му не бяха особено успокоителни за Кити, докато тя отново си седнаше на мястото.

— Е, какво имате да кажете в своя полза, Дилейни? — запита нетърпеливо съдия Макфий. — Кажете го сега или ще пратя заседателите навън, за да вземат решение.

— Бих искал да се закълна, Ваша светлост — каза Райън, пристъпвайки към свидетелското място.

— Много добре, но това няма да има никакво значение.

Приставът се приближи и Райън положи клетва.

— Искам заседателите да знаят, че всъщност никога не съм яздил с бандата на Бартън — каза Райън. — Познавах ги, но не съм се присъединявал към тях в нито един от обирите им. Срецнах ги извън града сутринта, преди да се опитат да оберат банката, и те ме принудиха с оръжие да тръгна с тях. Казаха, че имали малко хора и им трябвал още един човек. Не съм разбойник, фермер съм, от Монтана. Нямах намерение да обирам банката онази сутрин. Опитах се да се измъкна, когато хайката на шерифа нападна бандата и погрешно ме взе за един от тях.

— Някой може ли да потвърди това, което току-що ми казахте? — запита съдията.

— Братята ми, но те още не са пристигнали.

Райън не спомена Бърт Лаури. Човекът беше много болен, за да го влачат в съда. Едно пътуване до града вероятно би го убило, а Райън

имаше достатъчно тежести на съвестта си, за да му трябва да добави и смъртта на Бърт към списъка.

— Много добре, нямам повече въпроси. Заседателите ще излязат от залата, за да стигнат до решение. Бих оценил краткостта на съвещанието ви — нареди съдията.

Райън погледна към дванадесетте начумерени съдебни заседатели и разбра, че съдбата му е решена, когато ги видя да се скупчват и да кимат в единомислие.

Говорителят на заседателите се изправи.

— По дяволите, няма нужда да излизаме от залата, Ваша светлост. Човекът е виновен и това е решението ни.

Съдията се усмихна.

— Законността възтържествува още веднъж. Решението „виновен“ изисква само една присъда — произнесе той тържествено. — След две седмици, броено от днес, Райън Дилейни ще бъде изведен от килията си точно на пладне и обесен за врата, докато умре. Бог да се смили над душата му.

Удари с чукчето по масата, обявявайки края на процеса.

Хванаха Райън и го изблъскаха през ликуващата тълпа, преди да успее да поговори с Кити. Зърна съкрушеното ѝ лице и си пожела да беше имал време да ѝ каже колко много я обича. После видя Тъкър да я прегръща и разбра, че тя ще бъде в добри ръце, след като той си отиде.

Светът на Кити се разлюля, когато тя чу присъдата. Искаше да крещи, да вика, да накара някого да си плати заради несправедливости спрямо Райън. Погледна към Тереза с потъмнели от ярост очи. Ако това беше последното, което би могла да извърши, щеше да направи така, че Тереза да си плати за обвиняващите показания. Когато влачеха Райън край нея, тя се опита да го последва, но ръцете на Тъкър я задържаха на място.

— Пусни ме! — извика Кити. — Трябва да отида при него.

— По-късно — каза Норм, докато и проправяше път към вратата и далече от тълпата, която се блъскаше пред кръчмата, за да клюкарства за процеса. — Сега не си във форма, за да говориш с Райън. Нека да те отведе у вас. Можеш да дойдеш утре.

Кити понечи да протестира, но знаеше, че Норм има право. Беше много разстроена, за да се срещне с Райън точно сега. Остави го да я

отведе до мястото, където бяха вързани конете им, и да ѝ помогне да се качи на седлото.

— Коня на Тереза го няма — каза тя, внезапно осъзнавайки, че има само два коня, а трябваше да бъдат три.

— Тя офейка веднага след решението. Сигурно вече е на половината път към ранчото.

Лицето на Кити се вкамени.

— Тя няма къде да ми избяга.

— Кити, не прави нищо, за което ще съжаляваш по-късно — помоли я Норм. — Помисли за Бърт. Нека да умре спокоен.

— Райън ще умре — извика Кити, — а ти очакваш да не правя нищо? Тереза излъга от свидетелското място.

— Наистина, съмнявам се, че показанията ѝ ще навредят на Райън. Доказателствата срещу него са непоклатими. В страната няма съдебни заседатели, които не биха го осъдили с наличните доказателства, със или без показанията на Тереза. Хайде, да се прибираме.

Кити усети, че умира вътрешно. Как може законът да бъде толкова сляп? Всеки глупак би могъл да види, че Райън не е разбойник. Тя не можеше да си представи свят, в който Райън да го няма. Дори никога да не се обвържеше с нея, поне щеше да има удовлетворението, че той е жив и е добре.

Норм я придружи до ранчото и веднага си тръгна, за да се върне при децата си. Кити влезе в къщата и отиде да търси Росита. Намери готвачката в кухнята да точи тесто за пай.

— О, Кити, толкова се радвам, че се върна — извика Росита, обръщайки се към нея с лице, изпълнено със състрадание.

— Как е Бърт? — запита обезсърчено Кити.

Не чувстваше нищо, освен болката на знанието, че Райън ще умре след две седмици.

— Добре, колкото може да се очаква. Може би малко по-добре от вчера. Чух какво е станало в града, Кити. Тереза ми каза.

Кити избухна в сълзи, когато нещо у нея се отрици, позволявайки на мъката ѝ да избликне.

— Ще обесят Райън, Росита. Заседателите дори не се направиха, че премислят, осъдиха го и го намериха за виновен, преди да беше започнало съденето. Братята му не успяха да пристигнат навреме, а

дори да бяха дошли, съмнявам се, че показанията им щяха да променят каквото и да било.

— Тереза каза, че доказателствата срещу сеньор Райън били непохватими — изхлипа Росита.

— Тереза! — изфуча Кити. — Тя помогна да го осъдят. Не можа да понесе, че той ме предпочете пред нея, и си отмъсти, като скри истината, когато даде показания. Даже се опита да ме свърже с бандата на Бартън. Впрочем, къде е услужливата ми доведена сестра?

— Тук съм — обади се Тереза от вратата.

Гласът ѝ разпали у Кити гняв, който излезе от контрол. С вик на ярост тя се нахвърли върху Тереза и я събори на пода. Нагости я с два силни удара, преди Росита да я дръпне.

— Кити, Dios, недей — извика готвачката. — Помисли за сеньор Бърт. Той сега си е в спалнята и се чуди какво става. Искаш да го убиеш ли?

С усилие на волята Кити се въздържа и се отмести от Тереза.

— Само да си ме пипнала пак — изфуча Тереза, отстъпвайки трепереща назад. — Ще кажа всичко на татко Бърт и знаеш какво ще му причини това.

Сякаш Тереза знаеше точно какво да каже, за да укроти гнева на Кити.

— Още не си се отървала, Тереза — закле се тя. — Един ден ще си платиш, задето излъга за Райън.

— Този ден никога няма да настъпи — изсумтя Тереза. — След като татко Бърт умре, смятам да оспоря завещанието му. Адвокатът ми вече работи, за да докаже, че си измамница.

— Махай се, да не те гледам — изръмжа Кити. — Вече мисля да му кажа какво направи.

— Хайде — усмихна се Тереза. — Кажу ми, де. — Казала последната дума, тя се извърна и изхвърча навън.

Росита подаде на Кити чаша кафе и я подкани да седне, докато се успокои. Кити я послуша, започна да отпива от кафето и да си представя на какви изтезания би искала да подложи Тереза. Когато се успокои достатъчно, за да се срещне с Бърт, излезе от кухнята и отиде в стаята му. За своя изненада го намери да седи до прозореца.

— Татко, защо си станал? Докторът знае ли?

— О, Кити, не ми се карай. Тия касапи не са всезнайковци. Още не съм готов за умирање. Трябва да говоря с Райън. Той върна ли се?

Кити отчаяно искаше да разкаже на Бърт за положението на Райън, но не се осмеляваше да го направи, преди да поговори с лекаря. Щеше да се срещне с него на следващия ден, когато отиде в града, за да види Райън.

Кити излезе от къщата много рано на следващата сутрин, преди Бърт или Тереза да се бяха събудили. Не ѝ харесваше да залъгва Бърт, затова стана рано, за да избегне въпросите му. Пристигна пред затвора точно когато шерифът, току-що излязъл от един близък ресторант, се връщаше в канцеларията си. Той докосна шапката си.

— Какво мога да направя за вас госпожице Лаури?

— Можете да ми позволите да се видя с Райън Дилейни — каза Кити, твърдо решена този път да постигне своето.

— Влезте — покани я Прингъл, отваряйки вратата на канцеларията си, за да я пропусне вътре.

— Няма да приема „не“ за отговор — заяви упорито Кити.

— Вие сте много решителна млада жена — забеляза шерифът. — Много добре, ще се видите със затворника. Сега от това няма да произлезе нищо лошо. Няма да бъде християнско да се откаже посещение на осъден.

Сърцето на Кити хвъркна от радост. Беше толкова щастлива, че можеше да целуне шерифа.

— Благодаря. Може ли да го видя сега?

— Само да отключи вратата — каза Прингъл. — Погледна я проницателно. — Нямате оръжие у себе си, нали?

— Не, сър — отговори Кити.

В действителност, тя беше помислила да внесе пистолет, но се побоя, че Райън може да бъде убит при опит да бъде нападнат затворът.

— Нямам оръжия у себе си.

— Много добре — каза Прингъл, като се дръпна настрана, за да може тя да продължи по пътя към килиите. — Ще ви кажа, когато времето свърши.

Кити продължи по коридора, отмина килийката на Дуранго и стигна до тази на Райън. Сърцето ѝ подскочи, когато го видя да седи на одъра с отчаяно превити рамене.

— Райън.

Той скочи на крака.

— Кити! Не трябваше да идваш.

— Трябва. Братята ти пристигнаха ли?

Той се приближи към пречките и тя се уплаши, като видя лицето му. Беше ѝ се видял блед и измъчен на процеса, но днес изглеждаше още по-зле.

— Хранят ли те? — запита Кити, разтревожена от видимото му отслабване.

— Три пъти ден. Храната не може да се сравни с готвенето на Росита, но е достатъчно добра. — Замълча, после изрече: — Кити, много мислих и искам да приемеш предложението на Тъкър. Той ще се грижи добре за тебе и за ранчото, след като Бърт си отиде.

Сложила ръце на кръста, Кити го изгледа със свадливо вирната брадичка.

— Проклет да си, Райън Дилейни! Знам, че не си страхливец. Няма да ти позволя да се предадеш без борба. Имаш прекалено много неща, за които да живееш. Братята ти ще се ужасят от държанието ти. Къде са ти топките?

Райън се усмихна неволно.

— Точно където им е мястото, любов моя. Бих ти показал, ако можех. — Ниското изръмжаване в гърдите му, което Кити долови, можеше да бъде само смях. — По-добре шерифът да не те чува да говориш така, иначе ще заподозре, че наистина си Кит — продължи Райън, като продължаваше да се подсмивва. — Липсва ми тази огнена дива котка.

Кити посегна към него през пречките и приближи лицето му към своето, за да достигне устните му.

— Не съм се променила толкова много, Райън. Целуни ме.

Тя изстена, когато устните им се докоснаха и устата му плени нейната, сякаш не можеше да ѝ се насити... сякаш и казваше „сбогом“. Кити беше решена да не го остави да се обезсърчава.

— Имаш ли план за братята си, когато пристигнат? — запита, опитвайки се да внуши надежда на мъжа, когото обичаше.

— Нищо не ми хрумва — призна Райън. — Дори не съм сигурен, че ще дойдат, преди...

Не довърши изречението.

— Ще дойдат. Знам го — отсече Кити. — Обичам те, Райън, няма да умреш.

— Остави братята ми за момент, искам да ти кажа нещо друго. Може би следващия път, когато дойдеш, шерифът няма да позволи да се видим, а трябва да ти кажа това.

— Ако пак ще ми кажеш да приема предложението на Норм, недей. Не го обичам.

Райън стисна ръцете ѝ и ги привлече към сърцето си.

— Никога не съм мислил, че ще дойде ден, когато ще бъда готов да се обвържа с една жена. Сега, когато дойде, не мога да направя нищо. Кити, обичам те, каквото и да ми струва това. Мисля, че се влюбих в тебе още в деня, когато разорах, че си жена, а не цапнато в устата докачливо момче. Не можех да повярвам, че никой не е разгадал маскировката ти. Лъжех себе си през всичките тези месеци, отричах желанието си, защото бях прекалено упорит, за да призная, че съм се влюбил.

Усмивката на Кити огря лицето ѝ.

— Ти ме обичаш?

— Нима не го казах току-що?

— Знаех го през цялото време — каза тя самодоволно. — Съжалявам, че не си го разбрал по-рано. Обичаш ли ме достатъчно, за да се ожениш за мене?

— Обичам те достатъчно, за да прекарам остатъка от живота си с тебе — изрече тържествено Райън.

Зашеметена и безмълвна, Кити се вгледа в него, болезнено осъзнавайки, че животът му може да свърши след по-малко от две седмици, че двамата няма да имат съвместен живот, изпълнен с щастие. Райън също замълча, явно стигнал до същото заключение. Сълзи на угризение потекоха по бузите ѝ, и тя ги изтри, решена да остане бодра въпреки болката в сърцето.

— Какво мога да направя за тебе? — запита тя с треперещ глас. — Напук на предвижданията състоянието на Бърт се подобрява. Може би трябва да му кажа истината. Може би познава някого, който да може да ти помогне. Той има влияние тук.

— Какво казва докторът?

— Казва, че положението на Бърт е критично. Още едно вълнение може да го убие. Божичко, Райън, така се разкъсвам! Не

искам да убия Бърт, но не искам и ти да умираш.

— Изборът е мой, Кити — изрече полека Райън. — Не казвай на Бърт. Нека да се радва на времето, което му остава на този свят.

— Не знам още колко ще мога да го залъгам за отсъствието ти. Той не е глупав. Започва да подозира, че нещо не е наред.

— Кажи му, че съм се върнал в Монтана — посъветва я той. — И му кажи... кажи му, че съм решил да не се възползвам от предложението му. Той ще разбере за какво става дума. Това би трябвало да го накара да не пита повече. А Тереза? Вярваш ли, че може да си държи устата затворена за цялата тази работа?

Кити стисна уста.

— Една дума от тая лъжлива кучка и се кълна, че ще я одера жива.

— Все така свирепа малка дива котка — каза нежно Райън. — Това е едно от нещата, които обичам у тебе. И съм на мнение, че Тереза заслужава да бъде одрана жива, но трябва да мислим за Бърт. Заплашвай я както си искаш, но определено те съветвам да не я дереш. Тя вече доказа колко е отмъстителна. Страхувам се, че ще трябва да се биеш, след като Бърт умре. Тереза е решена да не ти позволи да го наследиш.

— Знам, тя вече е казала на адвокатата си да работи, за да опровергае роднинската ми връзка с Бърт.

— Скъпа, когато братята ми дойдат, кажи им за Тереза и нека те да се погрижат за нея. Няма да те разочароват.

— Няма да стане нужда — каза Кити с повече увереност, отколкото изпитваше. — Ти ще си тук и ще ми помагаш да се боря с претенциите ѝ.

— Искан ми се и аз да бях убеден в това — каза Райън, дръпвайки я към себе си, за да я целуне отново. — Не точно така искам да те целуна, но това ще трябва да свърши работа, докато тези пречки не се разтопят — пошегува се той.

И я целуна, движейки устата си над нейната с такава нежност, че на Кити ѝ се стори, че сърцето ѝ плаче. Тя се притисна към него, когато целувката му стана по-дълбока, проклинайки пречките, които я отделяха от мъжа, когото обичаше. Искаше да почувства сърцето му да бие до нейното, гола плът срещу гола плът. Искаше да прокара ръце по

стегнатото му тяло, да го чувства как се движи в нея, да чува виковете му на върховно удовлетворение, когато семето напуска тялото му.

Остана вкопчена в него дълго след като той прекъсна целувката, страхувайки се да го пусне, защото това можеше да бъде последният път, когато го прегръща. Пусна го едва когато чу шерифа да се прокашля.

— Време е да тръгвате, госпожице Лаури — каза Прингъл. — Имам работа навън и не можете да останете тук, докато ме няма.

— Върви — прошепна Райън. — Ще те разбере, ако не дойдеш повече. Сигурно не ти е лесно.

— Само минутка, шерифе — извика Кити. А на Райън прошепна: — Какво да ти донеса? Пистолет ще помогне ли? Помислих за това, но...

— Изчакай братята ми и говори с тях — прошепна в отговор Райън. — Те знаят какво да направят. Склонен съм да направя каквото ме посъветват. Няма да умра, Кити. Реших да живея, когато осъзнах колко те обичам. Никога не съм се отказвал и сега няма да се откажа.

Целуна я бързо и я отбутна от пречките.

— Шерифът чака.

Кити отмина бавно шерифа. В ума ѝ се блъскаше всичко, което Райън ѝ беше казал. Той я обичаше. Винаги я беше обичал. Просто е бил прекалено твърдоглав и праволинеен, за да отвори сърцето си за нея.

Преди да си тръгне от града, Кити се отби в кабинета на лекаря, но ѝ казаха, че е отишъл при пациент. Тя не остана да го чака, а препусна към ранчото като в мъгла, погълната от мисли за Райън. Къде са братята му, питаше се Кити. Отдавна трябваше да са пристигнали. Всичките ѝ надежди се крепяха на двама мъже, които дори не познаваше. Но Райън като че ли беше уверен, че ще могат да му помогнат. Сигурно е прекрасно да вярваш на някого така изцяло, помисли тя. Преди да срещне Райън, не беше вярвала на мъжете, може би, с изключение на Леке, който се стараяше колкото можеше, за да се грижи за нея. Но опитът ѝ с бандата на Бартън я беше научил да разчита единствено на себе си.

Това я накара да се размисли. По-малко от две седмици оставаха, преди да обесят Райън. Ако братята му не пристигнеха навреме, тя беше единствената, на която той можеше да разчита за помощ. Духът ѝ

се ободри, докато премисляше трудностите, които можеше да срещне при измъкването на Райън от затвора, и как би могла да ги преодолее.

Кити стигна до ранчото, преди да беше измислила добър план. Но нямаше да се откаже. Отведе коня си в конюшната и слезе, подавайки юздите на коняря, който чистеше яслите.

— Двама мъже дойдоха, госпожице Кити — каза конярят, когато Кити тръгна към къщата.

— Двама мъже ли? Познаваш ли ги?

— Не, госпожице. Дойдоха преди един час и питаха за Райън Дилейни. Казах им, че е в затвора, и те хукнаха към къщата да говорят с Бърт.

— Братята на Райън! — извика Кити, усещайки как огромна тежест се смъква от раменете ѝ. Внезапно я връхлетя страшна мисъл. — Бърт! О, не! Той не знае за Райън. Трябва да побързам, преди да са му казали. Шокът може да го убие.

Не чу какво ѝ отговаря конярят, докато тичаше към къщата.

Когато Кити нахлу в стаята на Бърт беше запъхтяна и сърцето ѝ бумтеше като механичен чук. Щом видя двамата мъже, застанали до леглото му, се уплаши да не би да е станало най-лошото. Когато тя нахълта, двамата се обърнаха към нея.

— Бърт добре ли е? — запита тревожно Кити. — Нали не е... нали вие не...

— Съжалявам. Не знаехме, че е толкова болен. Дойдохме най-напред тук, за да разберем от него какви са неприятностите на Райън — каза по-възрастният от двамата.

Кити помисли, че приликата му с Райън е забележителна. И двамата имаха същата тъмна коса и невероятни зелени очи.

— Аз съм Пиърс Дилейни, а това е брат ми Чад — каза Пиърс. — Вие трябва да сте дъщерята на Бърт.

Кити обърна поглед към Чад и помисли, че и той е също толкова красив, колкото двамата си братя. За разлика от Пиърс и Райън косата на Чад беше кестенява, а очите му имаха лешников цвят. И двамата излъчваха същата сила и мощ, които я възхищаваха у Райън.

— Казвайте ми Кити — каза тя.

Погледът ѝ се отмести тревожно към Бърт. Стори ѝ се, че изглежда по-блед от преди, изключение на очите, които пламтяха като два горящи въглена на измъченото му лице.

— Какво му казахте? — запита тя, страхувайки се от евентуалната нанесена вреда. — Докторът каза да не го безпокоим.

Чад ѝ отправи плах поглед.

— Съжалявам, Кити, няхахме представа. Доведената ти сестра ни каза, че можем да говорим с Бърт. Надявахме се да ни каже в каква беля се е забъркало малкото ни братче, но той като че ли не знае.

— Тереза не биваше да ви пуска при Бърт — тросна се Кити. — Казвам ви, не бива да...

— Няма нищо, Кити — прекъсна я Бърт. — Трябваше да ми кажеш за арестуването на Райън. Мисля, че е време за обяснения. Ако

ти не ми кажеш, сигурен съм, че Тереза ще ми каже. Да я повикам ли?

Кити поклати отрицателно глава.

— Исках да ти го спестя. Нямах представа, че братята на Райън ще дойдат първо тук.

— Може би трябва да поговорим за това насаме — предложи Пиърс, явно загрижен за сериозното състояние на Бърт.

— Дума да не става — заяви развълнувано Бърт. — Повече ще ме боли, ако не знам. Привързах се към Райън за краткото време, откакто го познавам. Надявах се... е, сега няма значение. Ако е загазил, трябва да се обединим и да му помогнем.

— Затова сме тук — каза Пиърс с тържествено изражение. — Хайде, Кити, разкажи ни всичко, не пропускай нищо.

— Райън ще умре след по-малко от две седмици! — възкликна Кити с нарастваща паника. — Надяваше се да пристигнете преди процеса му.

— Райън ще умре? — запита Чад с приглушен глас. — Защо? Какъв процес?

— Това е дълга история.

— Имаме време — каза Пиърс. — Но ако това, което ни каза, е вярно, времето на Райън изтича.

— Затова той разчита на помощта ви. Всичко започна, когато той се съгласи да намери изчезналата дъщеря на Бърт — започна Кити.

Разказа всичко в подробности, пропускайки само интимните, за връзката си с бандата на Бартън и как Райън я беше намерил и за малко се беше присъединил към бандата, за да я разпитва за Катрин Лаури.

Пиърс я изгледа невярващо.

— Правила си се на момче през всичките тези години и никой не го е разбрал?

Кити му отвърна с треперлива усмивка.

— С изключение на Райън. Той почти веднага разбра, че съм жена.

— Това е братлето ни — подсмихна се Чад. — Райън Женкаря подушва жените от петдесет ярда. Продължавай, Кити.

— Няма да разказвам всичко подробно, но когато Райън разбра, че аз съм изчезналата Катрин Лаури, ме убеди да дойда в ранчото да се запозная с Бърт. Отначало не бях щастлива тук. Имаше голяма

неприязън между мене и Тереза. Един ден реших да напусна ранчото и да живея собствения си живот.

— Защо ще го правиш? — запита Пиърс, пробождайки я с пронизителния си зелен поглед.

— Причините вече не са важни. Важното е, че Райън тръгна да ме търси и се натъкнал на бандата на Бартън близо до Тусон. Отивали да ограбят банката. Познали го и го накарали да тръгне с тях. Той смятал да избяга вреди обира, но не станало така — изхлипа тя. — Човекът на Били Бартън в банката ги предал заради наградата и шерифът ги чакал в засада. Двама от бандата бяха убити на място. Райън и Дуранго бяха хванати и затворени.

— Боже господи! — възкликна Пиърс. Страхът му се отрази по лицето на Чад. — Райън обясни ли това на шерифа?

— Опитал се, но шериф Прингъл не искал и да чуе. — Кити преглътна огромната буца, заседнала на гърлото ѝ. — Съдиха го, намериха го за виновен и ще бъде обесен след по-малко от две седмици за престъпления, които не е извършил.

— По дяволите! — измърмори Чад, разчупвайки дълбоката тишина, настъпила след думите на Кити.

— Райън не говори ли в своя защита на процеса? — запита Пиърс.

— Страхуваше се да каже нещо повече, защото не искаше да се разкрие връзката ми с бандата на Бартън. Искаше да ме защити. Аз години наред яздих с бандата и почти не съм участвала в обирите. Исках да свидетелствам, дори това да означаваше да разкрия самоличността си, но Райън не позволи.

— Ами Тереза? — запита Бърт, след като изслуша историята на Кити. — Може да съм доста болен, за да отида на процеса, но Тереза знае истината и трябва да е свидетелствала в полза на Райън.

Чад и Пиърс очакваха отговора на Кити, поставяйки я в неудобно положение. Тя нямаше представа как ще реагира Бърт, когато научи как Тереза е предала Райън.

— Изплюй камъчето, скъпа — подкани я Бърт. — Вече имам известна представа какво е ставало на процеса. Тереза се промени в деня, когато Кити влезе в тази къща — обясни той на двамата Дилейни. — Допускам, че е способна на какво ли не.

— Съжалявам, татко — каза Кити. — Тереза излъга в показанията си за Райън. О, предполагам, че никой няма да го нарече откровена лъжа. Тя просто не каза цялата истина. Потвърди, че Райън е яздил с бандата на Бартън, и се опита да въвлече и мене. Но Дуранго беше вече дал показания, че аз не съм Кит, затова съдията не прие това нейно показание. Предполагам, че затова Райън реши да не казва цялата истина. Вече бях заподозряна и той не искаше отново да засяга този въпрос.

— Значи Райън е бил намерен виновен и осъден на обесване — изрече мрачно Пиърс.

— Само да бяхме могли да стигнем навреме — трепна гласът на Чад. — Щяхме, но влакът се повреди близо до Чейен и трябваше да яздим през останалата част от пътя. Две седмици бърза езда. Сигурен съм, че краката ми ще си останат на обръч след това пътуване.

Кити погледна Бърт и изведнъж се уплаши за живота му. Очите му бяха затворени и дишаше накъсано.

— Татко! Знаех си, че това ще ти дойде много. Затова докторът ни забрани да те безпокоим. Ще пратя някого да го доведе, още сега.

Бърт отвори очи и протегна ръка, за да покрие нейната.

— Не, скъпа, добре съм. Онзи касапин не може да направи нищо повече за мене. Но още няма да умирам. Не и преди да разбере, че Райън е оневинен и пуснат от затвора. С него имаме недовършена работа.

— Каква работа, татко?

— Това е между нас двамата с него — отвърна той със следа от старата жизнена искрица.

— Опитай се да не се тревожиш, Бърт — каза Пиърс. — Ние с Чад няма да оставим да обесят брат ни. Шерифът ще трябва да ни изслуша. Ако не стане нищо, ще намерим съдията и ще говорим с него. И като последно средство ще го измъкнем от затвора. Ще вземем стая в града близо до Райън и ще дойдем пак, когато научим нещо.

— Ще ви изпратя — каза Кити. — Бърт трябва да си почине. Вълнението му стига за днес.

— Кити.

Гласът на Бърт беше слаб, но тонът му беше решителен.

— Да, татко.

— Кажи на Тереза, че искам да говоря с нея веднага щом си почина.

— Много добре, татко — изрече Кити, питайки се какво ли има да й казва.

Но можеше да се тревожи за това по-късно. Сега искаше да поговори насаме с братята на Райън, преди да си тръгнат.

— Съжалявам, че пристигнахме толкова късно — изрече Пиърс, когато двамата с Чад останаха насаме с Кити в приемната. — Нямахме представа, че белята, за която споменавах в телеграмата, е толкова голяма. Мислехме, че Райън се е забъркал в някоя от обичайните си каши.

— Донесохме достатъчно пари да платим на нещастния баща на жената, която Райън Женкаря е компрометирал — добави Чад, — но не сме и подозирали нещо подобно. — Прокара пръсти в косата си и изригна проклятие. — Как може някой да вземе Райън за разбойник?

— Почти нямаше съд — обясни Кити. — Заседателите го намериха за виновен още преди да беше започнал процесът. Не можете ли да направите нещо? Ще умра, ако Райън загуби живота си заради мене. Не заслужава да умре. Той е добър и мил, и... е, и двамата знаете, че е изключителен човек.

Чад и Пиърс размениха изумени погледи.

— Мислиш, че Райън е изключителен? — запита Чад, опитвайки се да скрие развеселеността си. — Да не те е прибавил към табуна си от жени?

— Стига, Чад — укори го Пиърс. — Кити е прекалено разстроена, за да оцени остроумието ти. Трябва да говорим веднага с Райън, щом сме дошли да му помагаме. Грижи се за Бърт, Кити, изглежда много слаб.

Кити кимна.

— Наистина се тревожа за Бърт. Не исках да обичам баща си, когато за първи път чух за него, защото го мразех заради това, което причини на нас двете с майка ми. Но с времето осъзнах, че станалото не е изцяло по вина на Бърт. Той дори не е знаел, че съществувам, само допреди няколко години. Мисля, че и двамата имаме много за какво да бъдем благодарни. През седмиците, откакто съм тук, много се привързах към Бърт и трябва да благодаря на Райън, че ни събра.

— Радвам се, че Райън те е намерил, преди Бърт... е, навреме, за да може Бърт да те опознае — отговори Пиърс. — Сега трябва да тръгваме. Имаме да вършим много работа за малко време.

— Тръгвате ли си вече? — запита Тереза, влизайки в приемната. — Казах на Росита да сложи още два прибора за обяд.

Избухливият Чад погледна Тереза и се нахвърли върху нея.

— Кити ни каза, че вашите показания са помогнали да затворят Райън — нападна я той. — Какво, по дяволите, сте си мислили? Знаете много добре, че Райън не е никакъв разбойник.

— Полека, Чад — предупреди го Пиърс.

Тереза отпрати отровен поглед към Кити и се дръпна от Чад.

— Казах истината — заяви тя. — Райън наистина е яздил с бандата на Бартън.

— Това не е истината и много добре го знаеш — нападна я и Кити. — Завидя, защото Райън ми оказваше твърде много внимание. Показанията срещу него бяха начин да го накажеш.

Пиърс сподави един стон.

— Казвал съм му на Райън, че един ден жена ще го погуби. И казваш, че ревността на Тереза стои зад всичко това? Звучи ми много познато.

— Не точно — призна Кити. — Райън беше хванат да влиза в града заедно с бандата и доказателствата срещу него бяха неоспорими. Ще кажа в защита на Тереза, че лъжливите й показания бяха само глазурата на тортата. Както вече казах, заседателите бяха взели решение, преди да започне процесът. Райън нямаше шанс.

Очите на Тереза се разшириха, очевидно беше зашеметена от думите на Кити.

— Нямаме време да разискваме това — каза Пиърс, винаги практичният брат. — Най-важната ни задача е Райън и да го измъкнем от затвора.

Надеждите на Кити се съживиха за първи път след процеса срещу Райън, докато гледаше как братята Дилейни се отдалечават. Сега знаеше защо според Райън те са изключителни и помисли, че жените им са късметлийки, че са ги срещнали. Двамата бяха невероятно лоялни, красиви, силни и решителни. Тя се замоли решимостта им да проработи в полза на Райън.

Райън се взираше в квадратното място на пода, където слънчевата светлина падаше откъм мъничкия зарешетен прозорец и се събираше като локва на пръстения под. Дори не си спомняше кои ден е днес. Колко дни оставаха, докато напусне тази земя по ужасен начин, запита се разсеяно. Когато и да дойдеше, щеше да бъде прекалено рано.

Мислите му се връщаха непрестанно към Кити, той си спомняше сияйната и красота, ненадмината от красотата на която и да било друга жена. Заради нея самата Райън се надяваше тя да промени намеренията си и да се омъжи за Тъкър, след като той си отиде от този свят. Кити имаше нужда някой да я утешава след смъртта му. Спомни си последния път, когато бяха заедно, припомни си страстния ѝ отговор на неговото любене. Никоя жена, а той беше имал много, никога не го беше удовлетворявала така, както Кити. Той затвори очи и си представи сладостта на нейните целувки, еротичния аромат на възбудата ѝ, топлината ѝ, когато се отваряше за него и го поемаше в себе си. Чувството беше така ярко, че той отпусна глава в дланите си изненадан, когато почувства сълзи по пръстите си.

Към действителността го върнаха стъпки, отекващи по коридора. Взря се в очакване, надявайки се, но и страхувайки се, че Кити е дошла отново. Не знаеше дали ще може да понесе още едно нейно посещение, като имаше предвид умственото си състояние. Чу дрънчене на шпори и реши, че стъпките са прекалено твърди и тежки, за да бъдат женски. Духът му се ободри значително, когато разпозна братята си, които се приближаваха към него.

— Е, братче, забъркал си се в дяволска каша — поздрави го Чад, докато стискаше ръката му през пречките.

Райън подаде другата си ръка на Пиърс. Стояха, взирайки се един в друг в съвършено разбирателство. След дълга пауза Райън запита:

— Защо, по дяволите, толкова се забавихте?

— Заради влака — обясни Пиърс. — Изтрихме си задниците от езда, докато стигнем дотук. Локомотивът се повреди и като разбрахме, че ще трябва с дни да чакаме друг, продължихме с коне. — Разтърка гърба си. — Никой да не ми говори за неработени земи.

— Мисля, че знаете защо съм тук — изрече Райън.

— Да — отвърна Чад. — Най-напред се отбихме в ранчото.

— Не сте говорил с Бърт, нали? — запита тревожно Райън.

— Напротив, говорихме — отвърна Пиърс. — Кити я нямаше и Тереза ни каза, че няма нищо лошо да поговорим с Бърт. Разбрахме, че не знае нищо за арестуването ти и за процеса.

— Господи! Вашите сведения разтревожиха ли го? Той добре ли е?

— Беше добре, като си тръгнахме. Малко слаб, но жив. Научихме цялата истина чак когато Кити се прибра. Каза ни всичко, невероятно е. Какво те прихвана да се присъединяваш към бандата на Бартън? Ако не беше зад решетките, щях да ти насиня задника — каза Пиърс.

— Не и преди аз да приключа с него — присъедини се Чад.

— Това беше единственият начин да стигна до Кити — обясни Райън. — Тя не ви ли каза как се срещнахме?

— Кити ни разказа всичко. Почти всичко — уточни Чад. — Но като те познаваме, мисля, че има неща, за които не иска да говори. Какви са чувствата ти към нея? Остава впечатление, че е влюбена в тебе. Тя поредното перо на шапката ти ли е?

— Никога не съм мислил, че ще го кажа, но обичам Кити — призна малко плахо Райън. — Тя е също толкова съвършена за мене, колкото са Сара и Зоуи за тебе и Пиърс. Ще призная, че отначало бях скептичен, съмнявах се в собствените си чувства. Но сега знам, че бих могъл да бъда щастлив с Кити като моя съпруга. Тя не е като повечето жени. Тя е лоялна и надеждна, и... — Той сви рамене. — О, каква полза?

— Райън Женкаря влюбен? — изхили се Пиърс. — Май точно ти ни се смееше, че сме се влюбили, а?

— Тогава не знаех... искам да кажа, кой да помисли, че ще срещна жена, която ще стане всичко за мене? Но е твърде късно да се тревожа за това, което е можело да бъде. Ще умра след няколко дни.

— Не и ако ние можем да направим нещо по въпроса — отвърна Пиърс. — Говорихме снощи с шерифа, но той позволи да те видим едва тази сутрин. Прингъл е убеден, че си бил свързан с бандата на Бартън. Казва, че няма солидно доказателство, че никога не си бил заедно с тях в някой от обирите им.

— И казва още — добави Чад, — че вече си бил съден и осъден. Само губернаторско помилване можело да ти помогне.

Райън се изсмя горчиво.

— И какво ми е положението сега?

— Телеграфирах гази сутрин на кмета на Драй Гълч и го помолих да пусне по телеграфа до шерифа свидетелство за добрия ти характер — призна Пиърс.

— Ще помислим и върху възможността да те измъкнем оттук, ако друго не успее. Дръж се, братче, няма да позволим да умреш — каза Чад, отправяйки му самоуверена усмивка.

— Ще се опитаме най-напред да намерим съдията — каза Пиърс. — Трябва ти нов процес, а само съдията може да вземе такова решение. Може да отнеме няколко дни, но ще се върнем навреме, за да измислим друг план, ако съдията откаже да насрочи нов процес.

На Райън никак не му се искаше те да си тръгнат, но знаеше, че ако не намерят съдията, на практика той няма никаква надежда за живот отвъд десетте дни, оставащи до обесването му.

— Късмет! — извика той след тях, докато се отдалечаваха.

Господи, колко хубаво беше да ги види, помисли Райън, докато се държеше за пречките и слушаше звука на отдалечаващите се стъпки на братята му. За първи път, откакто беше започнала тази бъркотия, той чувстваше нещо друго, освен абсолютна безнадеждност. Чувстваше надежда. Надежда, че може да запази живота си, че може да направи Кити своя съпруга и че ще има с нея същата изпълнена с любов връзка, на каквато братята му се радваха със своите съпруги.

Вниманието му се изостри, когато чу да се приближават отчетливо разпознаваемите стъпки на шерифа.

— Ето ти обяда — каза Прингъл, крепейки поднос в едната си ръка. — Дръпни се назад, Дилейни. Ще отворя вратата и ще ти подам подноса.

Райън отстъпи една крачка, отпуснал стиснатите си юмруци. Ужасно му щеше да скочи върху шерифа и да изчезне оттук колкото може по-бързо. Но двата шестзарядни револвера на бедрата на шерифа бяха мощни спирачки. Може би, хрумна му, би помислил за бягство, ако братята му не успеят да го освободят със законни средства.

Прингъл остави подноса на пода, отвори вратата и го бутна към Райън. После отстъпи, без да сваля очи от Райън. Щом затръшна и

заклучи вратата на килията, като че ли доби настроение за разговор.

— Говорих много с братята ти, Дилейни — поде той. — Изглеждат ми прилични мъже. Ти трябва да си гнилата ябълка в сандъка. Много жалко, че трябваше да дойдат чак дотук, за да те видят обесен.

— Не съм разбойник — изрече Райън през зъби.

— Да, всички това казват. Мисля, ще ти хареса да узнаеш, че на площада издигат бесилка. Трябва да стане готова навреме за обесванията. Впрочем — добави на тръгване, — тези твои братя изглеждат решени да те освободят, затова назначих за заместници още четирима мъже. Двама ще се редуват да пазят затвора, а двама ще следят братята ти, ако нещо случайно им хрумне.

Какво друго може да се обърка, запита се Райън, докато се отпуснаше на одъра. Ако нямаше лош късмет, значи изобщо нямаше да има никакъв късмет. Сега братята му щяха да бъдат поставени под наблюдение, а това щеше да направи бягството, ако се стигнеше дотам, фактически невъзможно. Господи, защо му трябваше да идва в Аризона, изхлипа той безмълвно. Но мисълта умря в мига, в който се роди. Ако не беше дошъл в Аризона, никога нямаше да срещне Кити.

Ако не беше срещнал Кити, никога нямаше да узнае какво е любов.

Възбудата трябва да беше прекалено много за Бърт, защото той проспа цялата нощ и голяма част от следващия ден. Когато накрая се събуди и закуси малко, помоли Росита да доведе Кити и Тереза.

Кити влезе в стаята на Бърт със свито сърце, страхувайки се как ще го завари. За нейно облекчение той седеше в леглото и не изглеждаше по-зле след шока, който беше получил. Тереза влезе след няколко мига.

Бърт я подкани да се приближи.

— Реших да говоря с тебе, след като ядът ми попремине — обърна се той към нея. — Какво имаш да кажеш за свое оправдание? И не ми казвай, че си казала истината в съда, защото знам друго. Нямах ли съвест? Нямах ли чест? Показанията ти осъдиха невинен човек на смърт.

— Съмнявам се, че моите показания са имали някакво значение — заяви Тереза. — Питай Кити, ако не ми вярваш.

— Не говорим за това — възрази Бърт. — Твоята постъпка беше морално погрешна. Ревността ли те накара? Знам, че си беше харесала Райън, но знам и че той не се интересуваше от тебе. Искаше Кити. Само и единствено нея.

— Съжалявам, татко Бърт — каза Тереза. — Аз... сбърках. Сега го разбирам. Какво ще правиш с мене?

— Пратих един от работниците да доведе адвоката ми. Вече бях уредил да наследиш прилична сума, след като си отида, но искам да я получиш сега, преди да умра. Ще можеш да живееш добре при сестрата на майка си в Сан Франциско, докато си намериш съпруг.

— Отпращаш ли ме? — ахна Тереза. — Бях ти като дъщеря. Повече, отколкото Кити.

— Много добре го знам — призна Бърт. — Затова съм щедър към тебе. Не съм те отгледал от дете, защото дори не те познавах допреди смъртта на майка ти преди шест години. Ти сама реши да дойдеш в ранчото, за да се грижиш за мене. Това ме кара да се замисля — изрече той полека — дали не си дошла само защото си смятала, че ще наследиш всичко след смъртта ми.

Спря, за да си поеме дъх, и пийна малко вода.

— Знам, че си наела адвокат, за да докаже, че Кити е измамница — продължи Бърт. — Може да съм прикован към това легло, но знам какво става в къщата ми. Моят адвокат научи за намеренията ти и ме осведоми. Взех мерки да направя така, че да не получиш повече от това, което съм ти отделил.

— Татко Бърт! Знаеш колко съм привързана към тебе. Не ме отпращай.

— Не отпращай Тереза заради мене — намеси се Кити, чувствайки се така, сякаш е разбила едно семейство.

Изобщо не беше имала такива намерения. Но Тереза заслужаваше наказание заради измамническите си машинации.

— Тереза ще бъде много по-щастлива в Сан Франциско — настоя Бърт. — Тя винаги е предпочитала възбудата на градския живот пред тукашната усамотеност, нали, Тереза?

— Е, да, но щях да бъда щастлива да живея тук с Райън.

— Колко време? — запита Бърт.

— Завинаги — заяви Тереза.

— Не ти вярвам, Тереза — изрече тъжно Бърт. — Опаковай си нещата. Адвокатът ми скоро ще пристигне с парите ти. Можеш да тръгнеш с него. Той ще те закара с нещата ти на гарата и ще ти купи билет за влака. Остави ме сега, трябва да си почина.

— Татко Бърт...

— Моля те, Тереза, просто излез — каза Кити, уплашена от внезапното пребледняване на Бърт. — Той е повече от великодушен към тебе. Нямах да бъда толкова мека, ако останеше на мене да те наказвам. Знаеш какво бях определила за тебе.

— Спечели — изсъска Тереза. — Имаш Райън и ще имаш всичко, което трябваше да бъде мое. Още като влезе в тази къща, разбрах, че си жива беля. Отивам си, но няма да престана да те мразя.

И след като каза последната дума, изхвърча от стаята.

— Сигурен ли си, че искаш Тереза да си иде? — запита Кити веднага след като тя излезе от стаята. — Не го прави заради мене.

— Напълно сигурен съм, скъпа. Тя щеше да бъде добре приета тук, докато пожелаеше да остане, ако не беше убила доверието ми в нея. Не се тревожи, всичко ще бъде наред с нея. Леля й в Сан Франциско я обожава. Затова тя не поиска да се премести в ранчото, след като се оженихме с майка й. По-добре мисли за Райън. Обичаш го, нали?

— С цялото си сърце — каза Кити.

— И на мене така ми изглеждаше. Иди в града да го видиш. Кажи му, че разчитам да те направи почтена жена.

Ярка червенина обагри бузите на Кити.

— Татко!

— Не съм толкова грохнал, колкото ме мислиш — подсмихна се той.

Твърде смутена, за да каже нещо, Кити го целуна по челото и излезе от стаята. След половин час излезе от къщата, без да трябва да се срещне с Тереза, което за нея беше благословия, и насочи коня си към града. Когато стигна в покрайнините, забеляза черквичката на една мисия, на която дотогава не беше обръщала внимание. Приплесканата кирпичена постройка израстваше от песъчливата почва, осеяна с рядка растителност от пелин и кактуси. Напуканите

стени и разпадащата се камбанария отчаяно се нуждаеха от поправка и Кити я отмина, без да помисли повече за нея.

Спря пред затвора и намери шерифа, седнал на верандата, да гледа лениво към прашната улица. Той се надигна да я поздрави, когато тя слезе от коня и се приближи към сградата.

— Май искате да се видите със затворника. Дилейни напоследък е много известен. Братята му вече бяха тук да се видят с него. Надявам се да не кроят никакви планове, защото наех още помощници да ги наблюдават и да патрулират около затвора, ако случайно на тях им хрумне да тръгнат да го измъкват.

— Братята на Райън няма да нарушат закона — възрази Кити. — Ще използват законни начини, за да го освободят.

— Много късно е за това, госпожице — каза Прингъл. — Направихме всичко точно както трябва. Дилейни получи честен процес. Ще трябва помилване от губернатора, за да бъде освободен, а няма вероятност това да се случи.

Кити последва шерифа, получи разрешение да влезе в района на килиите и хукна по коридора.

Райън трябва да беше чул идването ѝ, защото стоеше, стиснал пречките, и я чакаше.

— Познавам стъпките ти — каза той, посягайки към нея, и я придърпа толкова близо, че да може да я целуне. — Ммм — изрече, облизвайки устни те ѝ, — имаш хубав вкус.

— Добре ли си? — запита Кити, вглеждайки се в лицето му.

— Добре съм, след като братята ми вече са тук.

— Какво ще направят?

— Още не знам, може би нищо. Шериф Прингъл каза, че е назначил още заместници да наблюдават братята ми и да патрулират около затвора. Мисля, че подозира, че ще се опитат да ме измъкнат оттук.

— Знам, той ми каза същото. Бърт знае какво става. Братята ти дойдоха в ранчото, докато ме нямаше, и разпитали Бърт в каква неприятност си се забъркал. Трябваше да му разкажа всичко.

— Знам, те ми казаха и на мене. Той как го прие?

— Още е слаб, това не се е променило. Но има още нещо, което трябва да знаеш. На Бърт никак не му хареса, когато научи, че Тереза е

свидетелствала срещу тебе. Даде ѝ пари и я помоли да си иде. Праща я в Сан Франциско, да живее при леля си.

— Това сигурно е най-доброто за всички — каза Райън.

Кити сграбчи раменете му през пречките, искаше да не го пуска никога да не се отделя от него. Нещата никога не бяха изглеждали толкова безутешни. Ръцете на Пиърс и Чад буквално бяха вързани заради заместниците на шерифа, които наблюдаваха всяко тяхно движение. Почти нищо не можеха да направят, за да освободят Райън. Тази мисъл само затвърди решението на Кити да направи нещо самостоятелно. Тъй като братята на Райън бяха безсилни да помогнат, на нея се падаше да се погрижи той да не умре.

— За какво мислиш — запита Райън. — Виждал съм и преди този поглед. Надявам се да не мислиш как да изложиш на риск живота си, защото няма да го позволя. Остави братята ми да се справят с това, те имат повече възможности от тебе.

— Така ли? — възрази Кити. — Ако си спомняш, Кит беше способно момче. Не съм се променила особено много само за няколко месеца. Сега трябва да вървя, Райън. Утре ще дойда пак.

— Кити! Чакай! — извика уплашено Райън. — Какво кроиш? Върни се! Не смей да си тръгваш, без да ми кажеш какво се върти в хитроту ти мозъче.

Тя не се обърна. Не искаше да слуша логиката му, не искаше той да я увещава да се отказва от плановете си. Нямахше представа какво ще направи, но знаеше без всякакво съмнение, че няма да седи със скръстени ръце и да остави да го обесят.

— Ей, госпожичке, що не ми дойдеш на гости и на мене? — извика Дуранго, докато тя профучаваше край килията му. — И на мене добре ще ми дойде малко утешаване.

— Върви по дяволите — подметна тя през рамо.

След миг мина покрай шерифа и излезе навън, под слънчевата светлина.

Тъкмо беше пъхнала крак в стремето, когато видя братята на Райън да идват откъм хотела. Махна им и ги изчака да се приближат.

— Видя ли се с Райън? — запита Пиърс. Кити кимна. — Как е?

— Отчаянието е най-лошият му враг — каза Кити. — Мисля, че е загубил всяка надежда за освобождаване.

— По дяволите, толкова се ядосвам — изръмжа Чад. — Шерифът казва, че не може да освободи затворник, който вече е съден и намерен за виновен, независимо колко препоръки ще получи. И само съдията може да обяви нов процес.

— Значи трябва да намерите съдията — изрече твърдо Кити.

— Той е в Ногалес — обясни Пиърс. — Тръгваме най-късно до един час. Трябва да се върнем след два дни. Ако нищо не стане, още имаме време да измислим нещо.

— Вижте зад вас — предупреди ги с тих глас Кити. — Онези двама мъже, които ви наблюдават, са заместници на шерифа. Няма да ви изпуснат от поглед. Сигурно ще ви последват в Ногалес.

— Да му се не види! — изфуча Чад. — Ти не се тревожи, Кити, могат да ни последват, ако искат, до ада и обратно.

Очите на Кити се присвиха. Може би отсъствието на заместниците щеше да проработи в нейна полза. Тя скъта този факт в едно ъгълче на ума си.

— Сигурно много обичаш Райън — изрече Пиърс.

Напрегнатият му поглед предизвика червенина по бузите на Кити.

— С цялото си сърце — призна тя. — Ще направя всичко, само и само да не позволя да го обесят.

— Ние с Чад искаме да ти благодарим, че доказа на Райън, че любовта може да бъде велико преживяване. Бяхме се отчаяли, че братлето ни никога няма да открие своята изключителна жена, и сега се радваме, че ти си тази, която най-накрая покори упоритото му сърце.

Макар че думите на Пиърс накараха сърцето на Кити да полети, те все пак не решаваха проблемите на Райън.

След като братята Дилейни си тръгнаха, Кити се обърна, за да погледне отново към затвора, и изражението ѝ беше замислено. Стъмняваше се и тя трябваше вече да пътува към ранчото, но нещо не ѝ позволяваше да тръгне. Търпението ѝ беше възнаградено, когато видя шериф Прингъл да излиза от затвора и да пресича улицата на път към ресторанта, за да вечеря. Един от заместниците го срещна на улицата и тя чу Прингъл да му казва да стои в канцеларията, докато той се върне след няколко часа. Кити не знаеше защо, но скъта това сведение за по-нататъшно обмисляне, докато се качваше на коня, за да си тръгне.

Докато отминаваше параклиса на малката мисия в покрайнините на града, нещо я накара да насочи коня си към пращия черковен двор. Отстъпвайки пред необяснимата необходимост да влезе в параклиса и да изложи проблемите си на бога, Кити слезе и уви юздите на коня си на коневръза. Молитвите ѝ идваха трудно. Беше израснал далече от религията и знаеше много малко формални молитви. Но се надяваше, че бог няма да се разсърди, ако тя просто поседи тихичко в параклиса и му каже какво ѝ е на сърцето.

Черквата и малката кирпичена сграда до нея изглеждаха пусти, но Кити не се отчая, докато отваряше тежката врата на параклиса, за да надникне вътре. Прашинки танцуваха под гаснещите лъчи на дневната светлина, вдъхвайки у нея чувство за мир и спокойствие. Олтарът стоеше сам и изоставен пред няколко статуи, изглеждащи съвсем като живи, придавайки тихо благоговееен вид на малкия параклис.

Кити тръгна по пътеката и седна на предната пейка. Прокара ръка по нея, странно успокоена от патинираното и излъскано с любов дърво. Коленичи на дървената подложка и се съсредоточи върху лицето на Исус, което я гледаше така състрадателно от кръста. После започна да се моли, изричайки спонтанни думи, които се изливаха направо от сърцето ѝ. Остана там дълго, със затворени очи, търсейки отговори на въпроси, за които се страхуваше, че няма решение.

— Изглеждаш разтревожена, дъще. С какво мога да ти помогна?

Кити възкликна изненадана, когато до нея се появи набит свещеник в кафяво расо. Среден на ръст, плешив като яйце, свещеникът имаше най-милите очи, каквито Кити някога беше виждала.

— Аз... Не ви чух — каза тя, насилвайки сърцето си да се успокои.

Свещеникът почти ѝ беше изкарал ума.

— Беше потънала в молитва — каза той. — Аз съм отец Енрике. Това е моята мисия.

— Не исках да се натрапвам — извини се Кити.

— Човек никога не се натрапва на бога, дъще. Изглеждаш ми обезпокоена. Няма ли да бъде по-добре да ми разкажеш?

Кити помисли и реши, че отецът вероятно е единственият човек, на когото би могла да се довери.

— Аз... да, бих искала да ви разкажа, отче, ако имате време да ме изслушате. Не съм от вашата вяра, но бог е последната ми надежда.

— Не, дете, бог е първата ти надежда. — Той седна на пейката до нея. — Кажи ми какво те притеснява. Може би не е толкова зле, колкото изглежда.

— По-зле е, отче — изхлипа Кити. — Един невинен човек ще умре много скоро и няма кой да му помогне.

— И ти се обърна към бога — каза отец Енрике, кимвайки одобрително. — Това е добро начало, дете. Кой ще умре и защо?

Усещайки, че може да се довери на този божи човек, Кити заразказва тъжната си история. Колкото повече навлизаше в подробностите, толкова повече се окръгляха очите на добрия отец. Гърлото ѝ беше пресъхнало и дращеше, когато тя най-накрая престана да говори.

— А, значи вие сте изгубената дъщеря на сеньор Лаури. Хубаво е, че ви е намерил. Сигурна ли сте, че Райън Дилейни е невинен, сеньорита Кити? — запита отец Енрике, когато Кити замълча.

— Толкова сигурна съм, колкото и че го обичам от цялото си сърце — призна Кити. — Казах ви защо Райън се хвана с бандата. Правеше услуга на един умиращ човек и вижте как го възнаградил бог — каза тя огорчено. — Какво да правя, отче? Братята му ужасно се тревожат за него, аз също.

— Къде са те сега?

— Отидоха да търсят съдия Макфий. Даже да го намерят, съмнявам се, че ще успеят да го накарат да насрочи нов процес.

— Дойдох в тази дива територия с надеждата, че присъствието ми ще промени нещо — каза замислено отец Енрике. — Но законът е небрежен въпреки усилията ми да проповядвам реформа. Разбойниците още грабят и убиват, а съдебните заседатели още осъждат невинни мъже. — Той въздъхна уморено. — Иска ми се да можех някак да ти помогна.

Внезапно на Кити ѝ хрумна нещо, което тя знаеше, че трябва да е дошло от някаква висша власт. Беше опасно и щеше да ѝ трябва помощта на добрия отец, но щеше да се получи.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и запита:

— Ще ми помогнете ли, отче?

Свещеникът я изгледа изумено.

— Да ти помогна? Какво мога да направя, дете? Аз съм Божи човек.

— Позволяват ли ви да посещавате осъдени в затвора?

— Si. Особено хора от моята вяра. Но религиозните убеждения нямат особено значение, ако мога да помогна на някого да намери мир в последните си часове. Какво ще искаш от мене?

— Само вашето сътрудничество.

Той я изгледа разбиращо.

— Защо ми се струва, че искаш от мене нещо повече, а не само да дам утеха на един осъден човек?

— Може да не ми повярвате, отче, но чух бог да ми говори точно сега. Той ми разкри как бих могла да спасят Райън от палача, докато братята му изчистят името му по законен начин. Имаме толкова малко време, страхувам се, че няма да успеят, преди той да отиде на смърт.

— Бог действа по тайнствени пътища — отвърна отец Енрике. — Какво ти каза Той?

— Разкри ми един прост план. Но не мога да го изпълня без вашата помощ.

— Право да си кажа, не мога да наруша закона.

— Какъв закон? — възкликна Кити. — Райън беше съден и намерен за виновен, преди да беше започнал процесът! Не ви моля да

нарушавате закона, моля ви само за сътрудничество. Аз ще направя останалото.

Тя се взря в отец Енрике, развълнувана от блясъка на възбуда, който зърна в мекия му кафяв поглед.

— Какво искаш да направя, дете?

В следващия половин час Кити разказа подробно плана си на добрия отец. Колкото повече говореше, толкова по-невярващо ставаше изражението му. Когато да свърши, той се облегна назад и остана загледан в големия кръст, висящ над олтара, толкова дълго, че тя се уплаши, че ще ѝ откаже.

— Както казах и преди — поде той, — бог действа по тайнствени пътища. Нямах да те прати тук, ако не беше искал да ти помогна. Любов като тази, която изпитваш към Райън Дилейни, не може да остане невъзнаградена. Любовта между мъж и жена е по-ценна от злато и ти заслужаваш шанса да намериш щастие с мъжа, когото обичаш. Но планът ти има много недостатъци. Ако сеньор Дилейни те обича, няма да позволи да се жертваш.

— Недостатъците могат да се поправят — увери го Кити. — Какво може да ми направи законът? Със сигурност не могат да ме обесят. Бог няма да позволи да се проваля! — изрече тя убедено. — Прав сте, отче, трябваше първо при Него да дойда за помощ. Сега ето какво смятам да направя...

Беше много късно, когато Кити се прибра у дома. Къщата изглеждаше странно тиха, когато тя влезе в стаята на Бърт, за да го види как е.

— Буден съм, Кити, няма нужда да ходиш на пръсти — обади се той от леглото. — Казах ти, още не съм готов да гушна букета. Видя ли се с Райън?

— Да, праща ти поздрав.

Тя помисли дали да не му каже за плана си да освободи Райън и реши да изчака до утре, за да вземе решение. Знаеше, че Бърт ще ѝ забрани, а не искаше да го разочарова с неподчинение, но нямаше избор.

— Видя ли се с братята на Райън в града?

— Говорих с тях, преди да заминат за Ногалес да търсят съдия Макфий. Надяват се да го накарат да насрочи нов процес. Ако не стане, не знам какво ще направят. Шерифът казва, че ще трябва губернаторско помилване, за да освободи Райън.

Вниманието на Бърт се изостри въпреки умората му.

— Помилване от губернатора, казваш? Хммм. Иди да вечеряш, скъпа, ще си помисля.

— Лека нощ, татко — каза Кити, целувайки набръчканото му чело. — Приятни сънища.

— Тереза си замина — каза Бърт миг преди Кити да стигне до вратата.

Стори й се тъжен.

— Съжалявам, татко. Никога не съм искала да заставам между вас двамата.

— Знам, дъще, знам. Лека нощ.

Кити спа до късно следващата сутрин, закуси без бързане и поседя при Бърт, преди да започне да се готви за тазвечерните си занимания. Още не бе решила дали да каже на Бърт за плана си, защото знаеше, че той ще се опита да я спре. Изненада се, като видя, че е станал и се разхожда из стаята с един бастун.

— Татко! Трябва ли да ставаш?

— Разхождам се вече няколко дни из стаята — каза той. — Дори ходих до приемната. Мога да ходя добре, ако не прекалявам.

— Но докторът...

— ... не знае всичко, скъпа. Имам прекалено много за какво да живея точно сега. Освен това знам, че си намислила нещо и искам да помогна.

Кити го изгледа изумена.

— Не знам за какво говориш.

— Можеш да ми кажеш, Кити. Каквото и да е, искам да бъда част от него.

Тя ухапа долната си устна, обмисляйки възможностите. Ако кажеше на Бърт какво планира, това можеше да навреди на здравето му. Но ако го оставаше да седи у дома и да се тревожи, също щеше да

бъде катастрофално. От всяко нейно решение можеше да произтекат последици за здравето на Бърт.

— Кити, скъпа, настоявам да ми кажеш — повтори той. — Мога да се справя.

Решението беше взето.

— Много добре, татко, но първо седни, защото може да отнеме малко време.

Бърт приседна на ръба на леглото, напрегнато взирайки се в лицето ѝ.

— Какво замисляш?

Кити коленичи в краката му и взе ръцете му в своите.

— Спомняш ли си отец Енрике от мисията край Гусон?

— Разбира се. Не съм го виждал цяла вечност, но го помня. Какво общо има той с всичко това?

— Бях толкова отчаяна, след като ходих вчера при Райън, че спрях в параклиса да се помоля. Не ходя редовно на черква, но знам, че има бог, и исках да го помоля за помощ.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Срецнах отец Енрике и думите просто започнаха да се изливат. Нещо у него ме накара да си излея душата, когато той ме насърчи да говоря с него. Отецът беше ужасен, като научи, че невинен човек трябва да бъде обесен. За разлика от шерифа той ми повярва, повярва в невинността на Райън и ми предложи помощ.

— Какво? Сигурен съм, че добрият отец няма да направи нищо, с което да наруши закона.

— Няма да наруши закона. Аз ще го наруша — призна Кити. — Измислих план как да измъкна Райън от затвора.

Бърт трепна видимо.

— Остави това на братята му, скъпа. Те имат повече възможности да се справят с такива неща.

Кити стана и го изгледа решително, с ръце на кръста и твърдо изражение.

— Яздила съм с разбойници, забрави ли? Знам как мислят, как действат в някои ситуации и мисля, че мога да го направя.

Бърт я изгледа скептично.

— Може би трябва да ми кажеш точно как смяташ да свършиш това самичка.

— Много просто — каза Кити и започна да се разхожда напред-назад. — Ето какво смятам да направя.

Кацнала на ръба на леглото, тя му разказа подробно как смята да измъкне Райън от затвора.

— Отец Енрике ми каза за едно скривалище, където Райън ще бъде в безопасност, докато братята му намерят начин да очистят името му — обясни тя, след като беше изложила подробностите пред Бърт.

— В никакъв случай! — възкликна той ужасено. — Какво те кара да мислиш, че той ще ти позволи да се жертваш за него?

— Е — призна Кити, — това ще бъде проблем. Но какво може да ми направи законът, освен да ме подържи известно време в затвора? Ако искам да се жертвам заради него, Райън би трябвало да бъде склонен да ми го позволи да го направя.

— Няма начин да ти позволя да влезеш в този затвор облечена като свещеник и да си смениш мястото с Райън.

— Не можеш да ме спреш — възрази Кити. — Знаех, че ще кажеш така, затова не исках да ти казвам.

— Тази идея по принцип е добра — изрече замислено Бърт. — А отец Енрике къде възнамерява да скрие Райън?

— Има една пещера в склона на планината зад мисията. Години наред енорияшите му са се криели там от индианските набези. Отец Енрике се съгласи да ми заеме едно от неговите раса и да пази в тайна скривалището на Райън. Каза, че може да го направи, без да лъже. Вярвам му.

— Защо мислиш, че можеш да излъжеш шерифа?

— Възнамерявам да направя всичко това, когато той вечеря. Заместникът не ме познава, а и лицето ми ще бъде скрито от качулката. Смятам да му отвлека вниманието и да открадна ключа за килията на Райън, докато заместникът се е разсеял. Ходила съм достатъчно пъти в затвора, знам къде стоят ключовете от отделните килии. Няма да бъде много трудно да открадна ключа, когато създам възможността за това.

— Как предлагаш да го направиш? — запита Бърт.

— Аз... ще измисля нещо.

— Значи е решено — изрече Бърт с повече сила, отколкото беше показвал през цялото време, откакто го познаваше Кити. — Идвам с тебе. Трябват двама души, за да го направят. Братята на Райън още не са се върнали, а ти каза, че ги наблюдават. Малко вероятно е да можеха

да помогнат, даже ако бяха в града. Донякъде аз съм отговорен, че Райън попадна в това положение, и ще ти помогна да го освободиш — добави той. — Мислех как да му издействам помилване. Но ще отнеме време, а точно сега той няма никакво време. Колко дни остават до обесването? Три, четири?

— Три, татко, затова трябва да действам бързо.

— Затова трябва да действаме бързо — уточни Бърт.

— Не мога да ти го позволя, татко. Здравето ти... преди две седмици беше на смъртно легло.

— Знам, че умирам, скъпа. Нека да направя това за Райън, докато все още мога. Бог знае, че Райън ми даде нещо по-ценно от собствения ми живот. Сега престани да бърбориш и да направим план, който ще работи. С който Райън ще се съгласи. И двамата знаем, че никога няма да позволи да заемеш мястото му в затвора, а той да избяга.

Кити се изчерви. Някъде дълбоко в ума си тя знаеше, че Райън се възпротиви на плана ѝ, но упорството ѝ беше не по-малко от неговото. А след като работата беше станала напечена, той нямаше друг избор.

— Пътуването до мисията ще е по-лесно, ако вземем фургона. Искам да запазя силите си за отиването до затвора. Или може би ти може да яздиш мулето на мисията — каза той, вече увлечен по плановете. — Сигурен съм, че отец Енрике ще ни вземе още едно расо. Канцеларията на шерифа има ли заден вход?

Кити помисли за миг, после кимна, спомняйки си вратата в дъното на канцеларията.

— Хубаво. Мога да отвлека вниманието на заместниците, докато ти откраднеш ключа за килията на Райън. На излизане мога пак да ги разсея, докато Райън излезе от задната врата. Той може да се срещне с нас в мисията и веднага да отиде в скривалището. Мисля, че ти трябва да останеш с него. Ще осведомя братята му, когато се върнат.

На Кити планът на Бърт ѝ хареса повече от нейния собствен. Но не бе убедена, че е достатъчно здрав, за да участва.

— Не знам...

— Е, аз знам, скъпа. Не можеш да ми откажеш този шанс да се отблагодаря на Райън за всичко, което направи за мене. Това, че се върна в живота ми, макар и за кратко направи последните ми дни извънредно ценни. Никога не го забравяй. Защо не отидеш да намериш някой работник и да подготвите фургона? И не забравяй да опаковаш

храна, завивки и всичко, от каквото ще имате нужда с Райън, докато сте в пещерата. Надявам се престоят ви там да не бъде много дълъг. Ще издействам помилване за Райън, дори това да е последното, което ще направя.

Кити се страхуваше, че това наистина ще бъде последното, което ще може да направи.

— Сигурен ли си, татко?

Бърт я погледна право в очите и изрече:

— Напълно съм сигурен. Кажи ми, когато всичко стане готово. Надявам се шерифът да сътрудничи и да отиде да вечеря и тази вечер, както обикновено.

— И аз — изрече почтително Кити. — Защо не си починеш, докато аз се погрижа за подробностите? И, татко, благодаря.

Кити и Бърт пристигнаха в мисията в късния следобед. Кити караше фургона, а Бърт лежеше вътре, подпрян на юрганите и възглавниците, определени за пещерата. Когато стигнаха в мисията, отец Енрике изглеждаше изненадан да види Бърт, но не каза нищо, докато му помагаше да слезе от фургона и инструктираше Кити да го откара зад параклиса, където минувачите нямаше да го видят.

Отец Енрике отведе Бърт в кирпичената си къщичка и го настани на един стол.

— Не ме ругайте, отче — посъветва го Бърт. — Наумих си да помогна на дъщеря си и това е. И двамата сме благодарни за помощта ви.

Свещеникът се залюля напред-назад на пръсти и пети, докато се вглеждаше в лицето на Бърт.

— Виждам, че сте решен да направите това, сеньор Лаури — каза той, — но може би трябва да почакате тук, докато дъщеря ви се върне.

— Не, отче, отивам с Кити — каза Бърт. — Тя не може да свърши това сама, а не очакваме от вас да се забърквате в тази работа повече, отколкото вече сте се забъркали.

— Спасяването на невинните души е моето призвание — изрече напевно отец Енрике. — Бог никога не ми е казвал как да го правя. Остави на мене да намирам душите, които имат най-много нужда от

моята помощ. Разказът на дъщеря ви силно ме трогна. Бог би искал такава голяма любов да оцелее и да процъфтява. Надявам се един ден да мога да кръстя дъщерите и синовете им. Сега трябва да отида да покажа на сеньорита Кити къде да отнесе припасите, които докарахте.

Кити въздъхна облекчено, когато видя отец Енрике да се приближава към предната част на фургона. Толкова се беше забавил, че тя се уплаши да не е станало нещо с Бърт.

— Баща ми добре ли е? — запита Кити, когато свещеникът настани масивната си фигура на седалката на фургона.

— Почива си — каза отец Енрике. — Решен е да ви помогне и трябва да призная, че ми е по-леко, като знам, че той е с вас. Не ми харесваше идеята ви да заемете мястото на сеньор Дилейни в затвора. Страхувах се, че шерифът ще реагира зле и ще ви остави затворена. Бог ви показва друг начин, дете. Кой съм аз, че да се противопоставям на бога?

— Накъде, отче? — запита Кити, вземайки юздите.

— Следвайте тесния път към планините — каза отец Енрике. — Ще ви покажа пещерата, когато стигнем до нея. Пътят е лош, защото малко фургони са пътували по него, но вярвам, че ще се справим.

Задрусаха се по неравния път, избягвайки величествените кактуси и заобикаляйки пелиновите шубраци. Когато стигнаха мястото, където пътят започваше да се изкачва по планината, отец Енрике се обади:

— Свийте наляво.

Кити се подчини. След няколко минути свещеникът каза:

— Спрете! Тук е! Виждате ли тази издатина? Трябва да се покатерите малко по-нагоре.

— Нищо не виждам — каза Кити, напрягайки очи.

— Точно това го прави идеалното скривалище. Пещерата е зад тези гъсти храсти пелин, които растат по издатината. Елате, ще ви помогна да пренесете припасите. Ако съм запомнил правилно, вътре има доста гърнета и запас от дърва за горене. Има и подземна река, която захранва езерце с чиста студена вода малко встрани от входа. Това прави пещерата уникална. Можете да се къпете в езерцето и да пиете от речната вода, преди да се влее в него. Моите хора много пъти са се крили тук в миналото.

След половин час всички припаси, които Кити беше докарала, бяха струпани в удивително голямата и приятно суха пещера. Тя се беше изпотила и се надяваше, че ще има време да отмие миризмата, преди да потеглят към затвора. Пожела си да беше имала време да каже на Райън за плана им, но сега беше прекалено късно да се тревожи за дребни подробности.

Бърт ги чакаше в къщичката на свещеника. Кити се вгледа в лицето му и се ободри, като видя малко цвят по бузите му. Замоли се това приключение да не ускори смъртта му и знаеше, че докторът ще получи удар, ако узнае плановете на Бърт.

— Стъмнява се, Кити — каза Бърт. — Не трябва ли вече да тръгваме? Надявам се добрият отец да има раса и за двама ни.

— Имам раса — каза отецът. — Кърпен са и са протрити, но хората са свикнали да виждат свещениците лошо облечени. Елате с мене, сеньорита Кити. Ще ви покажа къде можете да се измиете, преди да облечете расото.

— Благодаря — изрече зарадвана Кити. — Можеш ли да се справиш сам, татко?

— Ще му помогна — каза отецът. — Аз обикновено яздя моето муле, като отивам в града. Стариият Пепито може да носи и двама ви. Добър е и няма да ви създава неприятности. Преди да тръгнете, ще ви дам благословията си.

Стъмняваше се, когато Кити и Бърт пристигнаха в града, яхнали широкия гръб на Пепито. За техен късмет стигнаха пред затвора точно когато шериф Прингъл излизаше и пресичаше улицата, за да отиде в любимия си ресторант.

— Добре ли си? — запита меко Кити, докато слизаше от гърба на Пепито и помагаше на Бърт да слезе.

— Не се тревожи за мене, скъпа — каза той.

Стори й се, че е задъхан, но той отрече, махвайки с ръка.

— Няма да имаш много време да вземеш ключа, след като създам суматохата — предупреди я Бърт. — Така че бъди готова да действаш бързо.

Кити кимна, нахлупвайки качулката на расото, за да скрие лицето си, и придърпа напред и качулката на Бърт.

— Готова съм — каза тя с повече увереност, отколкото чувстваше.

— Остави ме аз да говоря — предупреди я Бърт.

Заместник-шерифът седеше на стола на шерифа, вдигнал крака на бюрото. Когато видя двамата свещеници да влизат, краката му тупнаха на пода.

— Добър вечер, синко — каза Бърт. — Аз съм отец Кармело, а това е брат Амброуз. Дойдохме от мисията да дадем последна утеха на осъдените.

— Това трябва да са Дуранго и Дилейни — отговори заместник-шерифът. — Шерифът отиде да вечеря, но не виждам нищо лошо да ви пусна да предложите услугите си на затворниците. Петнадесет минути са всичко, което мога да ви позволя. Освен ако не искате да изчакате шерифа да се върне. Само той може да ви отпусне повече време.

— Петнадесет минути ще стигнат — каза Бърт. — Благословен да сте, синко.

Направи несръчен кръстен знак над заместник-шерифа.

Внезапно Бърт се люшна назад. Отначало Кити се разтревожи, но после осъзна, че той създава „суматохата“, която беше обещал. И това като че ли подейства, защото заместник-шерифът скочи да го задържи.

— Добре ли сте, отче? — запита той.

— Да, синко. Постих цял ден, да се подготвя за свещения празник утре. Може би малко вода ще ми дойде добре, ако бъдете така любезен.

В мига, когато заместник-шерифът ѝ обърна гръб, за да се погрижи за Бърт, Кити се задейства. Заобикаляйки двамата мъже, тя се приближи заднешком към стената, където висяха ключовете. Когато заместник-шерифът пресече стаята, за да гребне вода от кофата с черпака, тя полека взе ключа с табелка с номер 4 и го скри в гънките на расото си. Когато той подаде водата на Бърт, тя се беше върнала при него.

— Благодаря, синко, любезността ти ще бъде възнаградена — произнесе напевно Бърт, след като отпи от черпака. — Вече се чувствам много по-добре. Можем ли сега да видим затворниците?

— Разбира се, отче — каза заместник-шерифът, докато ги водеше към коридора с килиите.

Кити затаи дъх, страхувайки се той да не забележи, че на кукичките висят само три ключа, а трябва да са четири. Тя вярваше, че

благословията на отец Енрике трябва да е помогнала, защото заместник-шерифът дори не погледна към редицката ключове.

— Петнадесет минути — викна той след тях, когато тръгнаха по коридора.

Райън гледаше резките, които беше издълбал в стената, и осъзнаваше, че има само още два дни живот след тази нощ. Вече беше изял вечерята си и нямаше какво да прави, освен да се готви за дълга, скучна нощ, навестявана от сънища за Кити. След като подносът от вечерята му беше изнесен, той знаеше, че няма да види никого чак до сутринта, когато шерифът или някой от неговите заместници ще му донесе първото ядене за деня. В килията нямаше светлина, само луната, дошла след здрача, пращаше тънък лъч.

Изтегнал се на лавицата, която му служеше за легло, Райън се взираше към прозореца и си пожелаваше да можеше да бъде десет стъпки висок, за да може да гледа света, който скоро щеше да напусне. Имаше толкова много неща, които искаше да направи, преди да умре. Искаше да помогне на Чад да направи ранчото на Дилейни най-доброто в Монтана. Искаше да друса на коляно племенниците си. И искаше нещо, за което никога досега не беше мислил. Искаше да види лицата на собствените си деца. Неговите деца от Кити.

Странно беше как мислите за смъртта пораждат съжаления за онова, което е могло да бъде. Райън помисли за всичките онези години, които беше прахосал в затвърждаване на репутацията си на Райън Женкаря, и се питаше дали фустогонството ще бъде единственото, с което ще го помнят хората, след като си отиде. Подсмихна се въпреки мрачното си настроение. Преди време би бил доволен да знае, че може да има подобен надпис на надгробния си камък.

Преди Кити.

Преди да беше намерил любовта.

Потънал в мисли, Райън не чу веднага стъпките, тътреци се по коридора. Когато ги чу, скочи на крака и се втурна към пречките. Толкова необичайно беше да има посетители след часа за вечеря, че веднага му стана ясно, че трябва да се е случило нещо извънредно. Лицето му помръкна разочаровано, когато видя двама монаси в кафяви раса да спират пред килията му.

— Дошли сте не където трябва, отци — каза, насилвайки се да се усмихне. — Страхувам се, че не подлежа на изкупление. Но оценявам

усилията ви.

Изведнъж единият от свещениците смъкна качулката си и Райън зяпна шокиран до мозъка на костите.

— Кити! — изсъска той. — Какво, по дяволите, правиш тук, облечена така? — Вгледа се във втория свещеник и почти загуби дар слово. Когато накрая си го възвърна, избъбри: — Бърт! Да не си полудял и ти?

— Ш-ш-т — предупреди го Кити, докато изваждаше ключа за килията му и го пъхваше в ключалката.

— Какво правите?

— Измъкваме те — каза Бърт. — Ще идеш в скривалище, докато ние с братята ти докажем, че си невинен.

— Но... нищо не разбирам. Откъде взехте расата?

— Направо от източника — каза загадъчно Кити, докато отваряше вратата. — Хайде! Побързай, Райън. Бърт ще отклони вниманието на заместник-шерифа, докато ти се измъкваш от задната врата. Вън е достатъчно тъмно, за да се скриеш в сенките и да стигнеш до мисията. Отец Енрике ще те чака в параклиса. Ако всичко тук мине добре, ще дойдем при вас.

— Побъркали сте се и двамата — прошепна Райън. — Не мога да ви позволя да се излагате на опасност заради мене. Виж се, Бърт. Едва се държиш на крака.

— Тревожи се за себе си, Райън. Това е последният ти шанс да избягаш от палача. С Кити имате целия си живот пред вас. Знаем, че времето ми е ограничено, и искам да направя това за дъщеря си. Това е най-малкото, което мога да направя, за да компенсирам цялата мъка, която съм й причинил. Върви след нас — заповяда той с тон, който не търпеше неподчинение. — Стой в коридора, докато му отвлека вниманието, после се измъкни от задната врата. Разбра ли?

— Ами Дуранго? Може да ни види и да вдигне тревога.

— Спеше, когато минахме покрай него — каза Кити. — Да се надяваме, че още спи. Готов ли си, Райън?

— След малко — каза той, дръпвайки Кити към себе си, за да й лепне една бърза целувка. — Сега съм готов.

Райън се сви в сянката на Бърт, докато минаваха по коридора. Дуранго още спеше, обърнат с гръб към пречките. Тръпка на облекчение пробяга по тялото на Райън, когато стигнаха края на

коридора, но още не бяха в безопасност. Предстоеше да минат покрай заместник-шерифа.

Бърт даде знак на Райън да застане плътно до стената. Райън си пое дъх и благослови тъмното си облекло, което му помагаше да се слее с плътните сенки в коридора.

— Свършихме тук, заместник — каза Бърт, когато двамата с Кити излязоха от коридора и влязоха в канцеларията.

— Не ви отне много време — забеляза заместник-шерифът.

— Осъдените не се разкаяха — обясни Бърт. — Благодаря...

Изведнъж той залитна напред право в ръцете на заместник-шерифа.

— Отче! Добре ли сте?

— Само съм слаб, синко — прошепна Бърт на пресекулки. Все още скрит в коридора, Райън се уплаши да не би слабостта му да е по-скоро истинска, а не преструвка. — Ще бъдете ли така добър да ми помогнете да изляза? Страхувам се, че няма да мога да се кача на мулето без ваша помощ. Брат Амброуз е добра душа, но няма много сили. Подайте ми ръка, синко.

Подкрепяйки Бърт с две ръце, заместник-шерифът почти го изнесе навън. Райън гледаше внимателно как Кити оставя ключа за килията му и се измъкна навън след Бърт и заместник-шерифа. Щом излязоха, Райън хукна по коридора. Вече знаеше къде държат оръжията му и ги грабна от лавицата секунди преди да се измъкне през задната врата.

Райън стигна до параклиса без произшествия. Отец Енрике го чакаше вътре. Ангелското му лице се набръчка в широка усмивка, когато прекъсна молитвите си, и се обърна, за да види Райън да се приближава по пътеката към него.

— Сеньор Дилейни! Слава на бога, дойдохте. Добре ли мина всичко? Молах се за вас.

— Благодаря, отче — отвърна Райън. — Благодарен съм за помощта ви, макар че трябва да призная, че помислих, че Бърт и Кити са се побъркали, за да предложат, а още повече — да осъществят подобен смел ход. Треперя, като си помисля какво ще се случи с тях, ако се разкрие бягството, преди да са отишли на сигурно място. Бърт е по-слаб, отколкото показва.

— Сеньор Лаури е тежко болен — изрече сериозно свещеникът, — но това е нещо, което чувстваше, че трябва да направи. Страхуваше се за безопасността на дъщеря си. Тя щеше да се опита сама да ви измъкне, макар че той забрани.

Райън погледна тревожно към вратата.

— Вече трябваше да са тук. Никога няма да си простя, ако им се случи нещо. Божичко, не биваше изобщо да им позволявам да ме уговарят да направим това.

— Ще се молим да се върнат в безопасност — каза отец Енрике.

Изведнъж Райън чу шум пред вратата и се извърна рязко, посягайки към пистолета. Ръката му се отпусна и той видимо се успокои, когато видя Кити, застанала на вратата, да го търси трескаво с очи в осветения от свещите параклис.

— Райън. Слава богу.

Райън отвори ръце и тя се втурна към него, хлипайки името му. Той я прегърна здраво, вкусвайки допира и аромата ѝ. Толкова беше естествено, сякаш беше създадена за него. Изстена името ѝ, безмълвно заклевайки се никога да не я изпусна от поглед, ако се измъкне от тази каша жив и здрав.

— Къде е сеньор Лаури? — запита отец Енрике, рязко връщайки Райън към действителността.

Той прекъсна целувката и погледна към Кити.

— Бърт е твърде слаб, за да слезе сам — каза тя. — Има нужда от помощта ти, Райън. Знаех, че не бива да опитва това, но той настоя.

— Има малка болница зад моята къща, където лекувам бедни индианци и мексиканци — обясни отец Енрике. — Заведете го там.

Райън стигна връв до Бърт и го свали от мулето. Бърт отказа да го носят, затова Райън и свещеникът го придържаха, за да ходи. Кити се засуети около него, докато той сваляше расото и се отпусна на тесния одър в лечебницата.

— Да повикам ли доктора? — запита тя тревожно.

— Не, скъпа. Добре съм. Само ми трябва малко почивка. Заведи Райън в пещерата. Мисля, че отсъствието му ще бъде открито чак сутринта, но не можем да рискуваме.

Кити не искаше да тръгва, но отец Енрике обеща да се грижи добре за Бърт.

— Оставете расата — каза свещеникът. — Ще ги върна в сандъка си, преди да пристигне законът.

— Ами Бърт? — запита Райън. — Какво ще направят, ако го намерят тук?

— С отец Енрике сме стари приятели — каза Бърт. — Ще кажа, че съм дошъл тук, за да може той да се грижи за мене в последните ми часове. Никой няма да ме заподозре в незаконни действия. Вървете в пещерата — настоя той. — Мога да се погрижа за себе си.

— Много добре — каза Кити, въздъхвайки колебливо.

Хвана ръката на Райън, за да го отведе, но той не помръдна.

— Чакайте. Има нещо, което искам да направя, преди да отидем в скривалището.

— Не се тревожи за братята си — каза Бърт. — Ще им обясня всичко. Ще те осведомяваме какво става в града.

— Не е това — изрече Райън, дръпвайки Кити към себе си, като обгърна с ръка раменете ѝ. — Искам най-напред отец Енрике да ни ожени с Кити. Не искам да живея и минута повече, без тя да е моя съпруга.

Светлината на свещите не можеше да се сравни с грейналото лице на Бърт.

— Не знаеш колко отдавна искам това — рече той. — С Кити сте родени един за друг. Усетих го от самото начало. Като знам, че с нея сте съпрузи, това значително ще облекчи ума ми.

Райън обърна зашеметената Кити към себе си, зелените му очи бяха изпълнени с копнеж и надежда.

— Какво ще кажеш, котенце, искаш ли ме?

— Завинаги — прошепна Кити.

Той я усети как потръпва и разбра, че и нейните емоции са също толкова напрегнати, колкото и неговите.

— Трябва да побързаме, деца — каза свещеникът. — Ще ви оженя тук, за да може и сеньор Лаури да присъства на церемонията и да ви бъде свидетел. Само да взема Светото писание.

Той излезе бързо от стаята, оставяйки Кити и Райън да се взират съсредоточено един в друг.

— Обичам те, котенце — прошепна Райън на ухото ѝ. — Не знам какво ще стане с мене или как ще се измъкна от тази бъркотия, но искам да бъдеш моя съпруга за цялото време, което имаме с тебе.

— Ще живеем заедно завинаги — обеща Кити.

Но Райън не беше толкова сигурен. Животът му можеше да бъде съкратен от въжето.

Отец Енрике се върна, прекъсвайки нежния момент.

— Готов съм. Хванете се за ръце, деца, докато чета думите.

Райън слушаше внимателно, докато свещеникът четеше думите на брачния обред от книгата си. Повтори думите, които го свързаха с Кити. Не можеше да изтрие усмивката от лицето си, когато Кити изрече своя обет. След няколко мига отец Енрике ги обяви за съпруг и съпруга. И той, и Бърт се усмихваха до уши, когато Райън дръпна Кити в прегръдките си и я целуна звучно.

— Ще дам брачния документ на сеньор Лаури да го пази, след като го подпишете. После ще впиша имената ви и датата в черковните регистри, за да не може никой да оспорва законността на брака ви — каза отецът. — Ще ми трябва само няколко минути да приготвя документа, за да го подпишете, после трябва да тръгвате. Можете ли да намерите пещерата в тъмното, сеньорите Кити?

— Сигурна съм — отвърна Кити.

След края на задължителните процедури Райън и Кити се сбогуваха с Бърт.

— Имам план — каза Бърт на раздяла. — Ако успее, ще бъдеш очистен от всички обвинения.

Райън не беше толкова уверен, колкото изглеждаше Бърт. Не хранеше никакви надежди името му да бъде очистено в скоро време, а пък и изобщо. Най-добрият му шанс за оцеляване беше да се крие известно време и да се върне в Монтана, когато шумът утихне. Можеше да преживее всичко, докато Кити е с него.

Кити вървеше внимателно по тясната пътека, водена от лунната светлина и фенера, който носеше. Стигнаха края на пътя и тя спря в подножието на планината.

— Сега накъде? — запита Райън.

Великолепният му поглед се спря на лицето ѝ, карайки я да потръпне от предчувствие.

Тя отвърна на погледа му, мислейки как по магически начин лунната светлина превръща зелените му очи в подобни на скъпоценни камъни езера от желание. Тя трепна. Усети жаждата му и разбра, че е не по-малка от нейната. Почувства течната топлина на парещия му поглед да се спуска по тялото ѝ и да се настанява обезпокояващо между краката ѝ.

— Котенце, сега накъде? — повтори Райън. — Да не би да се загуби?

— Не — каза тя, рязко върната към действителността от въпроса му. — Тек свиваме наляво и търсим гъсти храсти пелин да растат на един хребет наблизо до подножието на планината.

— Хайде — каза той, хващайки я за ръка, и я дръпна да потеглят.

— Ето! — извика Кити, сочейки нагоре. — Виждаш ли тези храсти пелин? Входът на пещерата е зад тях.

Ръка за ръка те се изкачиха по склона и намериха тъмната, зееща уста на пещерата. Кити вдигна фенера и влезе първа вътре.

— Същинска къща — развесели се Райън. — Постелки, дърва за горене, гърнета за готвене, лампи, храна, всичко, от което имаме нужда. Мисля, че трябва на тебе да благодаря за това.

— На мене и на отец Енрике. Някои неща, например гърнетата, дървата за горене и лампите, си бяха тук. Аз осигурих останалото.

Райън влезе по-навътре и запали втори фенер. Когато протегна ръка към Кити, сърцето ѝ заби по-силно от сто барабана.

— Да намерим ли онова езерце, за което ми разправи? — каза Райън. — Смрадта от затвора още лепне по мене, а не искам да те оскърбявам в сватбената ни нощ. Можем да се изкъпем заедно.

Той намери калъп сапун и кърпи, които Кити беше взела заедно с припасите, после взе фенера от нея и тръгна по тесния проход, извеждащ вляво от основната пещера. Намериха езерцето в края на тунела.

— Надявам се водата да не е много студена — каза той, докато оставяше фенера на пода от утъпкана пръст близо до ръба на езерцето.

— Или много дълбока — добави Кити.

— Имаш ли нужда да ти помогна да се съблечеш?

Ниският тембър на гласа му прати тръпки по цялата ѝ кожа. Той я искаше. Нищо не можеше да бъде по-ясно за нея. И бог да ѝ е на помощ, но тя също го искаше, само че този път, когато той излееше семето си в нея, двамата щяха да бъдат съпруг и съпруга.

— Мога да се съблека — отговори тя, но ръцете ѝ трепереха така силно, че не можеше да се оправи със закопчалките на предната част на роклята си.

— Дай на мене — каза Райън, като бутна ръцете ѝ настрани. Ухили ѝ се самоуверено. — Повече ме бива в това от тебе.

— По-добре не се прави на женкар пред други, освен мене — предупреди го Кити. — Аз съм ревнива жена, Райън Дилейни.

— И аз съм ревнив мъж — отвърна той докато смъкваше роклята по раменете и ръцете ѝ.

После Кити пое нещата, свличайки роклята надолу по ханша, и се измъкна от нея.

Тя загледа как очите му пламват от желание, докато сваляше презрамките на ризата си и я пращаше на земята при роклята. Не носеше корсет, само гащи и чорапи. Поколеба се за миг, после бързо ги съблече.

— Господи, колко си красива — прошепна той с благоговение, което докосна сърцето на Кити. — Толкова време мина. Страхувах се, че никога повече няма да мога да те докосна отново, да усетя мекотата на кожата ти, да вкуся страстта ти или да чуя как крещиш от блаженство. Понякога затварям очи и си спомням великолепието на момента, когато за първи път се любихме.

Страстните му думи разтърсиха сетивата на Кити. Топлина заля тялото ѝ. Отначало тя се страхуваше, че водата може да е прекалено студена, но кожата ѝ беше толкова гореща, че би приветствала студа.

— Не искам да те докосвам, любов моя. Още не, не и докато не бъда чист.

Кити го загледа как се съблича с жадно очакване, галейки го с очи, докато той разкриваше плътта си. Може да беше поотслабнал, но не беше загубил играещите под стегнатата му кожа мускули, помисли тя. Тялото му още беше великолепно, макар а и малко бледо от принудителния престой в затвора. Великолепно мъжествен и така дяволски красив, че ѝ отне дъха. Очите ѝ се плъзнаха бавно по него, започвайки от лицето, и заслизаха надолу... тя ахна на глас, когато стигна до слабините му. Членът му беше вече твърд и набъбнал, издигайки се гордо срещу корема му.

— Продължавай да ме гледаш така и ще забравя мръсотията, и ще те взема още тук — изрече той със задавен глас.

Погледът ѝ се върна на лицето му. Очите му бяха присвити в искрящи зелени цепнатини, докато жадният му поглед я поглъщаше. Точно в този момент тя не мислеше за никаква мръсотия. Посегна към него, но той трябва да беше прочел мислите ѝ, защото рязко се обърна и се гмурна в езерцето. Изплува в средата, пухтейки и отмествайки косата от очите си.

— Не е дълбоко — каза той. — Напипвам дъното. Студено е, но освежава. Донеси сапуна, като идваш.

Кити взе сапуна, потопи един пръст във водата и потръпна.

— Ледено е — изстена тя. — Може би трябва да вляза постепенно.

Влезе в езерцето и полека занавлиза по-навътре, докато водата не започна да се плиска в коленете ѝ. Спря и потърси Райън, разтревожена, когато не успя да го види в слабо осветената пещера. Изписка изненадано, когато той изскочи пред нея и цялата я оплиска. После я дръпна под водата.

Тя изплува с пухтене и фучене.

— Проклет да си! Ей сега ще ти ступам жалкия задник!

— Същата цапната в устата малка дива котка, както виждам — засмя се Райън.

— Да не си очаквал да се променя за една нощ? — отвърна тя.

Той ѝ подаде сапуна.

— Не искам никога да се променяш. Обичам те каквато си. Измий ми гърба, любов моя. След като се изкъпя, ще запаля огън, за да те стопля, а ти през това време ще се къпеш.

Обърна се с гръб към нея и тя го насапуниса, наслаждавайки се на гладката кожа над стегнатите мускули.

— Обърни се — каза тя.

Дори само като го докосваше, това я хвърляше в огън. Той се обърна с лице към нея и тя насапуниса гърдите му, прокарвайки пръсти по меките къдриви косми, които растяха там. Все едно беше в рая. Запита се дали вкусът му е също толкова хубав, колкото и видът.

Ръцете ѝ слязоха под водата, търсейки го, жадувайки да го почувстват целия. Тя вдигна очи към лицето му и видя изражение на блажена агония да облива чертите му, докато пръстите ѝ се свиваха около него. Тя го усети как потръпва, докато отделя ръката ѝ от себе си. После я взе в прегръдките си, устните му докоснаха устата ѝ и бузата ѝ. Близна ухото ѝ и прошепна:

— Това е сватбената ни нощ, любов моя. Искам да трае дълго. Ако ме докоснеш там, ще свърши много скоро.

Ръцете му се спуснаха и обгърнаха седалището ѝ, притискайки я към него. Тя обви крака около ханша му; болезнено туптящото място между краката ѝ го обгърна, когато тя притисна слабините си към неговите. Тръпка на наслада пробяга през нея, толкова силна, че тя извика и се притисна към него.

— О, господи, котенце, мисляче не мога да чакам — изпъшка Райън, докато пръстите му намираха нейната топлина и започваха нежно да я галят.

После той сведе глава и взе едното набъбнало зърно в уста, засмуквайки силно. Кити се изви срещу него, парещата болка в нея беше прекалено силна, за да я отрича.

— Хайде, Райън, о, моля те, хайде.

— Котенце, сладко, страстно котенце — изстена Райън. — Не знам какво съм направил, че да те заслужа.

Той я повдигна, после я сниши и я настани на ерекцията си. Тя усети как се разпъва, изпълнена до пръсване, напрежението беше почти непоносимо, докато той влизаше и излизаше, а после отново навлизаше. Кити изписка от удоволствие. Замята се диво срещу него,

откривайки неговия ритъм, за да се слее с него. Устните им се срещнаха в брутална борба, преплитане на езици, сражение в битка, стара като времето.

По-бързо и още по-бързо. По-дълбоко и още по-дълбоко. Топлината в нея се разгоря в беснеещ пламък и после острите ѝ, пронизителни викове на наслада отскочиха от каменните стени, които ги обграждаха.

Сърцето на Кити беше толкова силно и бързо, че тя едва чу екзалтирания вик на Райън, но усети, че той е намерил удовлетворението си, защото чу бързото биене на сърцето му и почувства силните тръпки, разтърсващи тялото му.

— Какво невероятно начало на сватбената ни нощ — изрече той, когато дишането му отново стана нормално. — Да свършваме с къпането и да излизаме оттук.

Той се изми пръв и излезе от водата, за да запали огън. Пламъците горяха ярко, когато Кити се върна в пещерата.

— Гладна ли си! — запита Райън.

— Не особено. А ти?

— Вече ядох.

Райън се вгледа в лицето ѝ, търсейки знак. Когато тя кимна, той я вдигна на ръце и я положи на постелката, която беше разстлал близо до огъня. Смъкна кърпата и се взря в нея, отдавайки ѝ почит с очи. После разтвори краката ѝ, разкривайки разгорещения ѝ център за жадния си поглед. Тя блестеше мокро под светлината на огъня. Той раздели розовите гънки на плътта, за да намери мъничката пъпка, скрита там. Наведе се напред, за да вдъхне екзотичния ѝ аромат. Усети как пръстите ѝ се впитат в косата му, докато езикът му я вкусваше.

— Обичам те, котенце — прошепна Райън. — Какъв глупак съм бил.

Кити изпъшка:

— Няма значение сега. Женени сме и нищо няма да ни раздели отново. Целуни ме, Райън.

Той я целуна, но не където тя очакваше. Тя подскочи срещу него, докато устата му пленяваше сърцевината ѝ и езикът му възбуждаше малката розова пъпка при входа ѝ, докато тя не стана твърда и напрегната.

— Райън! Моля те. Не издържам — изстена тя тихо.

Той се надигна бързо и се настани над нея. Тя се отвори охотно за него. Той пхна ръка между двама им и я обгърна. Пръстите му се покриха с влажното доказателство на нейната страст, когато ги извади.

— Влажна си за мене — прошепна той нежно.

— Само за тебе, Райън.

Той я зацелува страстно, позволявайки ѝ да вкуси собствения си аромат на устните му, после се отдръпна и се вмъкна в стегнатата ѝ, гореща сърцевина. Тя се сви около него, стискайки го толкова здраво, че той усети, че сякаш е станал част от нея. Тази мисъл го накара да набъбне още повече, да стане по-дълъг и по-тежък. Усети я как се свива около него и тогава всяка мисъл изчезна, когато галенето му я доведе до разтърсваща кулминация. Той изчака, докато тя спря да трепери, преди да се отдаде на измъчващата необходимост да излее семето си в нея. Всичко в него се втвърди. Той вдигна глава и изкрещя, докато вълни от разтърсващи тръпки беснееха в него.

Починаха си, после пак се любиха. Този път Кити беше агресорът, любеше всеки инч от Райън точно така, както той я беше любил. Когато накрая го пое в себе си, двамата се устремиха към върха и го намериха заедно, докоснаха великолепието и се вкопчиха в него, страхувайки се, че всичко може да се промени, щом се върнат към действителността. След това заспаха.

Отец Енрике чакаше хората на закона в параклиса сутринта след освобождаването на Райън. Те го намериха коленичил пред олтара, свел глава в молитва. Шериф Прингъл го покани да излезе навън, за да отговори на някои въпроси. Отец Енрике хвърли един последен умолителен поглед към Христос на кръста и заситни след шерифа.

— Какво мога да направя за вас, шерифе? — запита отец Енрике.
— Да не би някое индианче да прави бели? Опитвам се да държа паството си под контрол, но невинаги успявам.

— Много по-сериозно е, отколкото немирните индианчета. Дойдох да задържа отец Кармело и брат Амброуз. Те са заподозрени в незаконни действия в затвора. Разбирам, че въпросните свещеници служат в мисията.

Челото на отец Енрике се набръчка, нарушавайки гладкостта на закръгленото му лице.

— Не познавам свещеници с такива имена. — Не беше лъжа, каза си отец Енрике. Не знаеше какви имена са използвали Бърт и Кити, за да бъдат допуснати в затвора. — Аз съм единственият свещеник в мисията. Молах да ми се помогне с моето паство, но досега не успях да получа помощници.

Прингъл го изгледа скептично.

— Значи сам наглеждате паството си.

— Аз съм божи човек, шерифе, не лъжа. Претърсете всичко, ако искате, но ще видите, че съм единственият свещеник тук.

Отново истината. Отец Енрике знаеше, че е единственият свещеник в мисията.

Прингъл поглади брадичката си, докато обмисляше думите на свещеника. Божият служител беше познат като честен човек, който върши само добри дела.

— Няма да бъде необходимо да претърсваме мисията, отче. Вярвам ви. Очевидно мъжете, които са измъкнали Дилейни от затвора, са били измамници — приключи той. — Заместник Дезмънд дори не може да каже със сигурност, че фалшивите свещеници имат пръст в тази работа, защото не е видял и не е чул нищо подозрително, докато са били при затворника. Липсата на Дилейни не е била забелязана до тази сутрин, когато отидох да му занеса закуската. Нищо не изглеждаше съмнително, когато се върнах от вечеря снощи. Всички ключове си бяха на местата. Той сякаш се е изпарил. Това просто няма смисъл.

— Ами братята на Дилейни? — осмели се заместник-шериф Дезмънд. — Те може да са се върнали в града и да са отишли при него облечени като свещеници.

— Скоро ще разкрием дали са замесени — отвърна Прингъл. — Двама от моите заместници ги следят. Те ще ни кажат дали братята Дилейни са били вчера в града по времето, когато се е измъкнал брат им.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна с него повече, шерифе — каза отец Енрике. — Ако ме извините, трябва да се приготвя за утринната литургия. Отслужвам я всяка сутрин, независимо дали има богомолци. Искате ли да останете за службата?

— Съжалявам, отче, имам да гоня избягал затворник. Градът ми плаща да пазя закона. Ако оставя осъден затворник да избяга, това

може да бъде краят на кариерата ми в този град. Приятен ден, отче.

Той докосна шапката си и се отдалечи заедно със заместниците си. Отец Енрике ги изчака да се скрият и побърза да отиде в лечебницата, за да осведоми Бърт.

Бърт беше буден, но очевидно много по-слаб, отколкото предния ден. Участието му в измъкването на Райън от затвора му беше струвало скъпо, но той беше преценил рисковете и ги беше приел. Погледът му беше загрижен, когато свещеникът дотича при него.

— Какво има отче? Кити и Райън добре ли са?

— Шерифът и заместниците му току-що си тръгнаха. Споменаха ми отец Кармело и брат Амороуз. Казах им, че не познавам хора с такива имена. Не се наложи да лъжа, защото нямах представа, че с тези имена са ви допуснали заедно със сеньорита Кити да влезете в затвора.

— Така исках да бъде, отче — каза Бърт. — Повярвах ли ви?

— Със сигурност. Дадох им разрешение да претърсят мисията, но те казаха, че няма да е необходимо. Слава богу, че формулираше въпросите така, че не се наложи да лъжа. — Той се вгледа в лицето на Бърт. — Как се чувствате, сеньор?

Бърт му се усмихна тъжно.

— Не толкова добре, както бих искал. Има още нещо, което трябва да направя, преди да оставя тази земя. Но имам да ви поискам още една услуга, отче.

— Само кажете. Ако е по силите ми, ще го направя.

— Помощта ви няма да остане невъзнаградена — обеща Бърт. — Услугата няма нищо общо със закона. Трябва да поговоря с братята на Райън, когато се върнат. Може да ме потърсят в ранчото, но още не се чувствам достатъчно силен, за да се върна у дома. Има още едно нещо, което трябва да направя, преди времето на Райън и Кити да изтече, и имам нужда от помощта на братята Дилейни. Те трябва да се върнат днес в града. Имам нужда от някого, на когото мога да се доверя — да им каже да дойдат тук.

— Имам работа в града, ще направя каквото искате, сеньор Лаури. Как да ги позная?

Бърт даде точни описания на двамата братя.

— Отседнали са в хотела — каза той накрая.

— Ще отида след утринната литургия — обеща отец Енрике.

Изтощени, обезсърчено и влачейки цяла педя дебел слой пътен прахляк по дрехите и кожата си, Чад и Пиърс пристигнаха в Тусон един ден след бягството на Райън. Мрачните им изражения красноречиво говореха за неуспешните им усилия да спасят брат си. Съдията беше отказал да насрочи нов процес.

— Какво, по дяволите, ще правим сега? — запита Чад, изразявайки и страховете на брат си.

— По-добре да го правим бързо. Ще бесят Райън след два дни — измърмори мрачно Пиърс. — Да имаш някакви хитри идеи как да измъкнем братчето от затвора?

— Мисля бързо, колкото мога — изрече унило Чад. — Освен да опрем едно дуло в ребрата на шерифа и да хванем планините, друго не ми идва на ума.

— Мислиш ли, че ще успеем да избягаме от хайката? — запита Пиърс.

— Единственият проблем след това е, че шерифът знае, че ще тръгнем към Монтана, и ще каже на тамошните хора на закона. Измъкваме Райън от затвора и законът ни пъхва обратно там тримата под ключ.

— Толкова ме е яд — изръмжа Пиърс, докато слизаха от конете и тръгнаха към хотела. — Да смъкнем тая мръсотия от гърбовете си, преди да кажем на Райън лошите новини.

— Сенките там ли са? — запита Чад, поглеждайки назад.

— Там са — отговори Пиърс. — Следят ни вече два дни. Надявам се и те да са уморени като нас.

Тръгнаха към хотела с бавна стъпка, преметнали дисагите на рамо. Видяха шерифа да им дава знак от отсрещната страна на улицата и изчакаха да дойде при тях.

— Какво, по дяволите, иска според тебе? — изръмжа Пиърс.

— Каквото и да е, не му е приятно — осмели се да коментира Чад. — Виж му лицето. Сякаш е изял нещо гнило.

— Добро утро, шерифе — поздрави го Пиърс. — Какво можем да направим за вас?

— Сега ли пристигате? — изляя Прингъл без никакъв увод.

— Защо? — запита Чад. — Да не е станало нещо? Не е Райън, нали?

— Проникване в затвора — каза Прингъл, вирайки се в лицата им, за да види как ще реагират. — Брат ви е избягал.

— Шегувате се! — грейна Пиърс. — Кой го е измъкнал?

— И аз искам да знам. Къде бяхте, момчета, вчера вечерта около времето за вечеря? Смятаме, че двама мъже, облечени като свещеници, са му помогнали да избяга.

— Задникът ми се беше насадил на един мравуняк на около десет мили преди града — каза Чад, потърквайки седалището си. — Седнах да вечерям и късно разбрах, че съм улучил мравуняк. Изненадан съм, че не сте ме чули как крещях по целия път до Тусон. Мога да си сваля панталоните да ви покажа, ако не ми вярвате.

— Няма значение — каза Прингъл с гримаса. — Взех мерки да ви следят. Ето, идват заместниците ми. Те могат да потвърдят дали сте били в града снощи.

Чад и Пиърс размениха развеселени погледи, докато изчакваха двамата заместник-шерифи да се приближат. Пиърс беше насърчен от факта, че изглеждаха също толкова уморени, колкото бяха и те с Чад.

— Добро утро, шерифе — казаха в един глас заместниците, когато се приближиха към групата.

— Заместник Ашър, заместник Татъл — поздрави ги Прингъл. — Идвате точно навреме да разрешите един въпрос. Някой от тези двама мъже бил ли е извън наблюдението ви, след като заминаха от града?

Ашър и Татъл се спогледаха, после поклатиха отрицателно глави.

— Не, сър — каза Ашър. — С Татъл се редувахме да ги наблюдаваме всяка нощ, не сме ги изпускали от очи. Стана нещо забавно снощи. Чад Дилейни седна на мравуняк и така се развика, че можеше да събуди и мъртвите.

— Сигурен ли сте, Ашър?

— Толкова, колкото и че стоя тук, шерифе. Питайте Татъл.

— Точно така, шерифе — потвърди Татъл. — Беше около времето за вечеря, на десетина мили извън града, където се бяха настанили да нощуват.

— Доволен ли сте, шерифе? — запита Пиърс. — Който и да е измъкнал Райън от затвора, има вечната ни благодарност, но не сме били ние.

— Ще го намерим — изръмжа Прингъл. — Ще намерим и двамата мъже, които са се направили на свещеници. — Докосна шапката си. — Приятен ден, господа.

На Пиърс му се искаше да скача от радост, а по изражението на Чад съдеше, че и той има същото желание.

— Кой според тебе е измъкнал Райън от затвора? — запита той, силно озадачен.

— Не знам, но сме му задължени — отговори Чад. — Не мога да повярвам, че някой е намерил начин да спаси Райън, когато плановете ни се провалиха. Кой според тебе...

Размениха многозначителни огледи и едновременно произнесоха беззвучно:

— Кити!

— Смятам, че трябва да хукваме към ранчото и да разберем какво става.

Чад изстена.

— Надявах се да дам почивка на задника си, след като го огризаха ония мравки. Една баня ще ми дойде добре.

— По-късно — настоя Пиърс. — Първо имаме да...

— Вие ли сте братята Дилейни?

Братята се обърнаха и с изненада видяха един закръглен свещеник с топли кафяви очи.

— Аз съм Пиърс Дилейни, това е брат ми Чад, отче — каза Пиърс с внезапно събудено любопитство. — Какво можем да направим за вас?

— Аз съм отец Енрике. Знаете ли къде да намерите мисията „Сан Педро“? Тя е в западните покрайнини на града. Имам съобщение за вас от сеньор Лаури. Той ми гостува в мисията. Иска да говори с двамата колкото може по-скоро.

— Не мислех, че Бърт може да става от леглото — каза леко скептично Пиърс.

— Можете да ми вярвате, синко — увери го отец Енрике. — Не мога да кажа нищо повече, без да събудя подозрения.

— За Райън ли става дума? — намеси се Чад.

Отец Енрике му отправи блажена усмивка.

— Бог е добър. Брат ви и съпругата му са в безопасност за момента. Това е всичко, което мога да ви кажа. Елате в мисията

довечера, сеньор Лаури ще ви разкаже подробностите.

Без да каже нито дума повече, свещеникът се отдалечи с расо, развяващо се около масивната му фигура.

— Райън и съпругата му? — повтори смаяно Чад.

— Райън е женен! — ахна Пиърс, изненадан също като Чад. — Или съм се побъркал, или Райън е успял да се измъкне от затвора и да се сдобие със съпруга.

— Значи и двамата сме се побъркали — заключи Чад, — защото май братлето ни е направило невъзможното.

Чад и Пиърс отидоха в мисията същата вечер, без да се страхуват, че някой ще ги проследи. Тъй като вече не ги смятаха за заплаха, шерифът нямаше причина да ги държи под наблюдение. Само една светлинка се виждаше в прозореца на кирпичената къщичка до параклиса, когато те почукаха тихичко на вратата. Отец Енрике им отвори почти веднага.

— А, влизайте, влизайте — покани ги свещеникът. — Сеньор Лаури ви чака. Елата в лечебницата.

— Отецът ни каза, че искаш да ни видиш. Какво има, Бърт? Имаш ли достатъчно сили, за да ни кажеш какво се е случило? Знаем за бягството на Райън, но почти нищо друго. Шерифът ни посрещна с тази новина скоро след като се върнахме в града. Отначало мислеше, че имаме пръст в това, но заместниците му скоро му обясниха как стоят нещата. Снощи лагерувахме на десет мили от града.

Бърт изобрази слаба усмивка.

— Беше идея на Кити. Тя много обича брат ви, нали разбирате. Измисли план да отиде при Райън облечена като свещеник и да си разменят местата.

— По дяволите! — избухна Чад. — Да не би да искаш да кажеш, че сега Кити седи в затвора? Не мога да повярвам, че Райън би й позволил да направи такова глупаво нещо. На мене ми изглежда като постъпка на страхливец, а Райън не е страхливец.

— Прав си за Райън — съгласи се Бърт. — Той никога нямаше да позволи на Кити да се жертва по такъв начин. Когато тя ми разказа какво смята да прави, й предложих по-добър план.

Тогава Бърт разказа какво се беше случило в затвора и завърши с признанието, бе не биха се справили без помощта на отец Енрике.

— Не мога да повярвам, че си станал от леглото, за да помогнеш на Райън — изрече Пиърс със зашеметен глас. — Господи, само се виж! Сигурно сериозно си си навредил.

Бърт успя да изобрази треперлива усмивка.

— Бих рискувал всичко, за да помогна на дъщеря си да освободи мъжа, когото обича. Само като ги гледам заедно, ми става хубаво на сърцето. Не е ли така, отче?

— Si — кимна ентусиазирано отец Енрике. — Младата любов е удивителна, наистина. Венчах ги малко преди сеньор Дилейни и булката му да отидат в скривалището. Брат ви твърдо държеше да направи сеньорита Кити своя съпруга, преди да се скрият.

— Е, проклет да съм — измърмори Чад. — Извинете за думите, отче, но това е просто невероятно. Райън винаги е бил твърдо против брака. Мислехме, че няма да дойде ден да го видим оженен.

— Те са много влюбени — сияеше отец Енрике. — Брат ви искаше да осветят любовта си със свещените връзки на брака.

— Къде са? — запита Пиърс. — В безопасност ли са? Имат ли нужда от нещо?

— Сигурен съм, че Кити и Райън имат всичко, което им трябва за момента — каза Бърт с шеговито изражение. — Крият се в една пещера на известно разстояние от мисията, горе в планината. Всичко необходимо за по-дълъг престой беше занесено там предварително. Подозирам, че точно сега се наслаждават на уединен меден месец.

— Изглежда, сте помислили за всичко — каза Пиърс. — Сега от нас зависи да изведем Райън жив от територията и да направим така, че законът да не ни хване.

— Ами ако името му бъде очистено от всякакви обвинения? — запита Бърт с дрезгав глас, който отслабваше с всяка произнесена дума.

— Можеш ли да го направиш? — ободри се Чад.

— Аз... мога... да опитам — изрече Бърт задъхано, хващайки се за гърдите, сякаш го беше заболяло изведнъж.

— Може би трябва да си тръгнете и да дойдете утре — предложи отецът Енрике, щом забеляза в какво състояние е Бърт. — Ще му дам нещо да облекчи болката в сърцето, после ще заспи. Трябва да си почине, докато не стане достатъчно силен, за да издейства помилването на брат ви. Елате пак утре, когато ще има повече сили, и съм сигурен, че ще ви каже какво иска да направите.

— Да — съгласи се Бърт. — Елате... утре.

Пиърс и Чад побързаха да излязат, за да може свещеникът да се погрижи за Бърт насаме.

— Надявам се да живее достатъчно дълго, за да възстанови доброто име на брат ни — каза Чад, очевидно обезпокоен, че Бърт няма да преживее нощта, още повече пък да стане изобщо от леглото.

— Какво според тебе има предвид?

— Мисля, че утре ще разберем.

Кити беше по-щастлива, отколкото когато й да било в досегашния си живот. Райън я обичаше и бяха женени. Сега беше доста сигурна и за още нещо, което подозираше от няколко седмици — носеше детето на Райън. Тя си тананикаше весела мелодия, докато приготвяше закуската на огъня, преживявайки отново в ума си всичките чудесни, невероятно еротични начини, по които се бяха любили през дългата нощ. Щеше да бъде доволна да остане в тази скромна пещера завинаги, стига Райън да бъде с нея.

— Кити! — извика той откъм отвора на пещерата. — Ела навън на слънце. Никой няма да ни види, освен ако не се доближи до подножието на планината, а пък и се съмнявам, че някой ще намери пещерата, освен ако не се покатери тук.

— Идвам ей сега — отвърна тя.

Сложи яйцата, бекона и картофите, които току-що беше приготвила, в две калаени чинии, добави вилица във всяка чиния и ги отнесе навън, където Райън седеше на едно повалено стъбло.

Той взе чинията от нея и се захвана с яденето.

— Май съм бил по-гладен, отколкото мислех — изрече, докато дъвчеше.

— Като се люби човек цяла нощ, така става — подразни го Кити. Дяволит блясък се мярна в дълбините на зелените му очи.

— Значи по-добре яж, защото ще ти трябва цялата ти сила за довечера. Искаш ли да се поразходим? — добави, оставяйки настрана празната си чиния.

— Можем ли? Законът сигурно ни търси.

— Ако не ме намерят скоро, ще помислят, че съм тръгнал за Монтана. Сериозно се съмнявам, че ще претърсват планините. Тук има прекалено много тайни места като това.

Поразходиха се и седнаха на една скала, за да си починат, преди да се върнат.

— Оттук виждам мисията — каза ентузиазирано Кити. — Изглежда толкова тиха и спокойна.

Райън посочи към града.

— Виж, шериф Прингъл май събира хайка. Виждам десетина ездачи да се въртят пред затвора.

— Трябва да се върнем в пещерата — каза тревожно Кити.

— Права си. Можем да дойдем пак тук довечера. Ще бъдем в безопасност в тъмното. Може дори да спим под звездите тази вечер. Отдавна не сме се любили на лунна светлина.

Заслизаха надолу по планината.

— Мислиш ли, че братята ти знаят, че си избягал? — запита се Кити.

— Трябва вече да са се върнали в Тусон. Сигурен съм, че Бърт им е съобщил по някакъв начин. — Тръпка мина по него. — Щях да се изправя пред палача вдругиден, ако не бяхте вие двамата с Бърт. Мислиш ли, че той е добре? Много съм му задължен.

— Бърт знаеше какъв е рискът, но не позволи лошото здраве да му попречи да спаси живота ти — каза Кити, макар че мисълта за близката смърт на Бърт ѝ причиняваше болка. — Не знам как ще му се отблагодаря.

— Твоята любов е всичко, което някога е искал, котенце. А, ето я пещерата. Имаме да убиваме много часове, преди да се стъмни, а аз знам един чудесен начин да съкращаваме времето.

Той постави ръката ѝ на слабините си, показвайки ѝ без думи как възнамерява да прекарат следващите часове.

— Изглежда, не мога да ти се наситя, любов моя.

Свали ръката ѝ и я отведе в пещерата. Тогава я положи на постелката и я съблече, любейки я с очи, ръце и уста, преди накрая телата им да се съединят. Свършиха заедно в бурен изблик и точно така бурно намериха рая.

Чад и Пиърс се върнаха в мисията на следващата сутрин, нямайки търпение да научат как Бърт възнамерява да очисти името на Райън. Намериха го все още слаб, но с малко възстановени сили след добрата почивка през нощта.

— Можеш ли да ни обясниш как смяташ да получиш помилване на Райън? — запита Пиърс.

— Не бързай, Бърт — намеси се Чад. — Не искаме да се пресилваш. Само ни кажи какво трябва да се направи и ние ще го направим. И ние бързаем да оправим тази каша. Съпругите ни очакваха да се върнем доста по-рано. Телеграфирахме им тази сутрин, обяснихме защо се бавим, но това няма да е достатъчно нито за Зоуи, нито за Сара. Абнър е буен, на Сара ѝ е трудно с него, а знам, че му липсвам — обясни той. — Малката Аманда е на възраст, когато вече разбира, че аз съм баща ѝ. Липсват ми.

— Не ми се искаше да оставя Зоуи да се грижи сама за новороден син и енергично наскоро проходило дете — добави Пиърс. — Къли и работниците могат да се грижат за тях, но те ми липсват. Виждаш колко искаме да оправим това и да си идем у дома. Благодарни сме ти за всичко, което можеш да направиш, за да помогнеш на Райън.

— Нещо, което каза шерифът, ме накара да се замисля — обясни Бърт. — Той каза, че ще трябва помилване от губернатора, за да не отиде Райън на въжето. Е, аз ще подам петиция до губернатора да помилва Райън.

— Какво те кара да смяташ, че той ще те послуша? — запита Чад, вечният скептик.

— Познавам губернатор Фремънт. И баща ви го познаваше. Тримата служихме заедно във войната. Той ни беше капитан и веднъж ние му спасихме живота. Баща ви никога ли не ви е разказвал за това?

— Татко никога не говореше много за войната — каза Пиърс. — Какво можем да направим, за да помогнем?

— Не мога да отида до Прескът да подам петицията до губернатора лично, затова разчитам на вас да му занесете моето писмо.

— Прескът! — извика Чад. — Това е много далече оттук.

— Железницата скоро пусна отклонение от Прескът до Финикс, така че можете да изминете целия път с влак. Не знам кога е следващият влак, но се надявам да се качите на него. Вече написах писмото до губернатора и разчитам да убедите губернатор Фремънт, че Райън е невинен. Ако имате късмет, ще получите помилването за една седмица.

— Искан ми се да бях толкова сигурен като тебе, че Фремънт ще помилва Райън — измърмори Чад. — Може би трябва да се опитаме да се изплъзнем на хайката.

— Не — възрази решително Пиърс. — Ще действваме за помилването. Не мога да понеса мисълта Райън да изкара целия си живот като издирван престъпник. Дай ни писмото, Бърт. Ще го занесем и ще представим свидетелства в полза на Райън.

— Това е всичко, което искам — изрече Бърт с въздишка. — Искан Кити да бъде щастлива, след като си отида. Бягала е от закона през по-голямата част от младите си години и не искам такова бъдеще за нея.

— Ето го писмото — каза отец Енрике, подавайки на Пиърс запечатан плик.

— Дали първо да не се отбием при Райън и Кити? — запита Чад. — Той сигурно ще иска да знае какво правим за него.

— Няма време — обясни Бърт. — Смятам, че Кити така и така ще дойде в мисията след един-два дни. Тя не е в опасност, защото не я подозират за бягството му.

— Много добре — каза Пиърс, като пхваше писмото в джоба на жакета си. — Да тръгваме, Чад. Може и днес да има влак.

— Бог да е с вас — произнесе тържествено отец Енрике.

Кити и Райън седяха пред пещерата, наслаждавайки се на слънчевата светлина, след като се бяха любили и се бяха изкъпали в езерцето. Тишината около тях беше дълбока, пронизвана от време на време от птичи крясък или бързи стъпки на диви животни.

— Никога не съм имала такава самота или спокойствие — въздъхна щастливо Кити.

— Знам. Но не мога да не се притеснявам какво става в града — призна Райън. — Вече сме почти една седмица тук и нямаме вести от отец Енрике или от братята ми. Какво са намислили според тебе?

— Може да сляза до мисията днес и да разбере — предложи Кити. — Тревожа се за Бърт. Много му се струпа. Не трябваше да допускам да се забърква.

— Беше негов избор, любов моя — каза Райън. — Ни знам какво имаш предвид. Пътуването му до града и станалото след това не му се

отразиха добре. Мисля, че няма да стане нищо лошо, ако се промъкнеш до мисията по-късно, да разбереш какво става. Бърт каза, че може би има начин името ми да бъде очистено, и нямам търпение да науча как смята да осъществи такова изключително начинание.

— Ще изчакам до...

Тя не довърши изречението, защото Райън внезапно сложи ръка на устата ѝ.

— Някой идва. Ездачи. Много. Бързо вътре в пещерата.

Той я бутна към отвора на пещерата, а после се скри сред пелиновите храсти отпред.

— Ами ти? — изсъска Кити.

— Искам да видя кой идва. Може да е хайка. Не излизай, освен ако не кажа, че може.

Райън се вгледа през гъстите храсти протягайки врат, за да види кой минава отдолу. Искаше му се да са братята му, но беше разочарован, когато в полезрението му се показаха няколко ездачи. Изруга тихо, щом разпозна шериф Прингъл и неговата хайка. Яздеха по пътеката в подножието на планината. Той бързо прибра главата си и се заслуша в разговора им, когато спряха точно под издатината, на която беше клекнал.

— Някакви следи от затворника? — чу гласа на Прингъл.

— Никакви следи не видях — отговори единият заместник-шериф. — Пътят оттук нагоре се губи. Сигурно е стара индианска пътека.

Райън благослови щастливите си звезди за сухия вятър, който беше навял пясък по пътеката им, и за лекия дъжд, който беше валял снощи, помагайки да се заличат стъпките и следите от колелата на фургона.

— Няма смисъл да яздим из планината — реши Прингъл. — Даже Дилейни да се крие някъде там горе, никога няма да го намерим.

— Още не сме търсили на север — настоя заместник-шерифът. — Ако някой е дал на Дилейни кон, той сигурно вече е на половината път до Монтана, извън юрисдикцията ни.

— Да тръгваме — каза Прингъл, обръщайки коня си. — Ще тръгнем на север и ще видим дали ще открием нещо.

Райън се отпусна облекчен. Засега беше в безопасност.

— Махнаха ли се? — обади се шепнешком Кити от отвора на пещерата.

— Вече можеш да излезеш — отговори Райън. — Хайката си замина. Чух Прингъл да казва, че щели да тръгнат на север, да видят дали ще намерят следите ми. Мисля, че ще се откажат от търсенето, като не успеят да намерят нищо. Една седмица е много време да търсиш затворник по изстинала дияра.

Кити излезе при него пред входа на пещерата.

— Все пак трябва да внимаваме. Може би за известно време не бива да излизаш от пещерата.

Седнаха на земята в замислено мълчание, всеки зает със собствените си мисли. Тогава Райън каза:

— Не биваше да се женя за тебе.

— Какво говориш?

— Бракът ни те осъди цял живот да бягаш от закона. Беше погрешно от моя страна да мисля само за собствените си егоистични потребности. Прости ми, котенце.

— Говориш глупости — укори го Кити. — Да не си забравил, че имаш двама братя, които действат, за да очистят името ти? Ами Бърт? Той може да е болен, но не го отписвай.

— Винаги успяваш да укрепиш вярата ми, нали, любов моя? Не знам как съм живял без тебе.

Кити се замисли, после каза:

— Не знам дали сега му е времето да ти го кажа, но не искам повече да чакам.

— Какво да ми кажеш? — запита Райън, разсейвайки се с танцуващите слънчеви лъчи, които се отразяваха в блестящата ѝ коса.

— Подозирах го в последните няколко седмици, но исках да бъда сигурна, преди да ти кажа каквото и да било. Ще имаме дете — каза тя с приглушен глас. — Радваш ли се?

Хващайки ръцете ѝ, Райън се вгледа в лицето ѝ, а собственото му изражение беше неразгадаемо.

— Сигурна ли си?

— Колкото мога да бъда.

Ръцете му стиснаха нейните.

— Глупаче такава! — каза той и я разтърси нежно. — Как можа да изложиш на опасност живота си, като си знаела, че носиш детето

ми? О, господи, треперя, като си помисля какво можеше да се случи, ако беше станала престрелка, докато бягах. Обичам те прекалено много, за да те оставя да жертваш живота си заради моя. Никога нямаше да се съглася с плана ти, ако знаех. Трябваше да си останеш в ранчото, където щеше да бъдеш в безопасност.

— И да оставя да те обесят? — възрази Кити, като го изгледа невярващо. — За нищо на света. Освен това, не съм била в опасност.

Той изръмжа кратък отговор и я притегли към себе си. После сведе глава и започна да я целува с цялата страст и любов в сърцето си.

— Не ми каза какво мислиш за това, че ще ставаш баща — настоя Кити.

Райън се замисли.

— Бащинството е нещо, за което никога не съм мислил и не съм се стремил към него. — Лицето на Кити стана така тъжно, че той побърза да добави: — От друга страна, никога не съм мислил и за брак. Но като знам, че жената, която обичам повече от собствения си живот, ще бъде майката на моите деца, прави бащинството неочаквана радост. Признавам, че ще трябва първо да свикна с това, но щом братята ми свикнаха с брака и бащинството, смятай, че и аз ще мога. — Изду гърди. — Всъщност, обзалагам се, че ще бъда по-добър от тях.

Целуна я бързо и я отведе обратно в пещерата.

— Не трябва ли да си почиваш или нещо подобно?

Кити го смушка здравата в ребрата.

— Нямам нужда от почивка, а преди малко правихме „нещоподобното“, което имаш предвид. Първо ще направя нещо да хапнем, а после отивам в мисията.

По-късно същия ден заваля силно и дъждът не спря през целия следващ ден, което попречи на Кити да отиде в мисията. Вече от десет дни бяха в пещерата и припасите им почти бяха привършили, когато Кити най-накрая се осмели да излезе навън. Мисията беше на цяла миля от подножието на планината и тя измина разстоянието бързо, оглеждайки се за змии, докато вървеше. Стигна благополучно до параклиса и надникна вътре, разпознавайки веднага обемистата фигура на отец Енрике. Побърза към него по пътеката.

— Сеньорита Кити! — възкликна той, протягайки ръце към нея. — Баща ви каза, че скоро ще дойдете. Елате, ще ви заведе при него.

— Татко е още тук? — запита тя, боейки се от най-лошото, докато излизаше от малкия параклис заедно със свещеника.

— Той е много слаб — предупреди я отецът. — Не знам какво го държи жив. Предполагам, че бог желае той да доживее да види дъщеря си щастливо омъжена.

Вече бяха стигнали лечебницата и Кити побърза към леглото на Бърт. Лицето му светна, когато я видя. Тя хвана ръката му. Беше хладна, суха и крехка на допир.

— Чаках те — приветства я Бърт. — Как сте с Райън?

— Къде са братята му, татко? — запита Кити. — Не са го изоставили, нали?

— Не, дъще, братята на Райън никога няма да го изоставят. Те са в Прескът, но ги очаквам скоро да се върнат. Отец Енрике каза, че късно следобед ще пристигне влак. Може да са се качили на него.

Кити беше объркана.

— Каква правят в Прескът? Не трябва ли да се опитват да изчистят името на Райън?

— Прескът е столицата на територията Аризона — обясни Бърт. — Пратих братята Дилейни там да подадат петиция до губернатора в полза на Райън.

Тя го изгледа изумено. Братята на Райън бяха тръгнали на несигурна мисия. Губернаторът сигурно имаше да върши по-важни неща, отколкото да изслушва молби за живота на един мъж, когото всичко сочи за виновен. Тя се вгледа обезсърчено в лицето на Бърт.

— Това ли е планът, за който ми говореше? Какво те кара да мислиш, че губернаторът ще те послуша? — беше готова да избухне тя. — О, Божичко, какво ще правим сега?

— Ще чакаме братята на Райън — каза самоуверено Бърт.

— Какво ще кажа на Райън? — запита Кити с нотка на паника.

— Ще му кажеш, че е свободен човек.

Думите дойдоха откъм вратата. Кити се извърна и радостта ѝ, че вижда Пиърс и Чад да влизат в стаята, ясно се четеше по усмивката на лицето ѝ.

— Надявах се да дойдете с днешния влак — каза Бърт.

— Трябваше да чакаме два дни за среща с губернатора. Спомни си за тебе, Бърт — каза Пиърс. — Спомни си и баща ни. После

изслуша разказа ни и наистина ни повярва. Каза, че не може син на ефрейтор Дилейни да започне да обира банки.

— Обяснихме на губернатор Фремънт всичко, даже това, че Кити е била накарана от доведения си брат да язди с бандата на Бартън — добави Чад.

— О, не! — извика Кити, ужасена, че законът ще я преследва.

— Не се тревожи, Кити — каза Пиърс. — Нищо от това, което казахме на губернатора, няма да стане общо достояние. Той разбра, че не си имала избор. Освен това, никога не са те идентифицирали като банков обирджия и няма награда за главата ти.

Кити почувства как огромна тежест пада от нея.

— Шерифът знае ли?

— Вече знае — каза Чад. — Спряхме в канцеларията му и му показахме документа за помилването. Губернаторът ще го потвърди и с телеграма. Покажи им го, Пиърс.

Пиърс извади един свитък от джоба си, разгъна го и го вдигна, за да го прочетат.

Кити преглътна буцата в гърлото си.

— Пише, че Райън Дилейни е очистен от всякакви обвинения и му е дадено пълно помилване. Как да ви се отблагодаря? — извика тя.

— Не благодари на нас — отвърна Пиърс. — Бърт направи всичко. Без писмото, което написа до губернатора, нямаше да ни пуснат по-далече от входната врата.

Кити беше така възбудена, че прегърна подред всички, дори отец Енрике.

— Нямам търпение да кажа на Райън.

— Впрочем, как върви меденият месец? — пошегува се Чад. — Райън Женкаря държи ли се прилично?

Бузите на Кити порозовяха красиво.

— Всичко е свършено... сега — прошепна тя, блажено усмихната.

— Да отидем ли да видим братлето и да му кажем добрите новини? — предложи Чад.

— Ако нямате нищо против, предпочитам аз да го направя — каза Кити след леко колебание. — Ще излезем от пещерата утре, ако нямате нищо против.

Братята размениха многозначителни погледи.

— Напълно разбираме — каза Пиърс. — И ние сме били младоженци. Ще се съберем тук в мисията сутринта и ще решим какво да правим по-нататък. Ние с Чад трябва да се връщаме у дома. — Той изгледа загрижено Бърт, после се обърна към Кити: — Мисля, че с Райън ще искате да останете в Тусон, докато баща ти се възстанови.

— Ще говорим за това утре сутрин — каза Кити, нямайки търпение да си тръгне, за да занесе добрата новина на Райън. Положи целувка на челото на Бърт и изхвърча.

— Да не забравиш фенера — викна Бърт след нея. Когато тя изчезна, той каза тихо, без да се обръща към някого: — Дъщеря ми е щастлива; готов съм да тръгна, когато и да ме повика бог.

Райън пресрещна Кити на половината път между мисията и пещерата. Нямахше търпение да я чака и реши да рискува и да отиде до мисията. Видя светлината на фенера в далечината и се скри зад един кактус, докато не позна Кити. Тогава излезе и я дръпна в прегръдките си.

— Слава богу — изрече с трепереща въздишка. — Ужасно се разтревожих за тебе. Чаках да се върнеш много по-рано. Какво те задържа? Бърт ли...

Не довърши изречението, вглеждайки се в лицето на Кити.

— Нещо е станало! — възкликна той. — Разбирам по изражението ти. Защо не ми кажеш. Бърт ли е?

— Той е добре, колкото може да се очаква — отвърна Кити. — Ще ти кажа всичко, като се върнем в пещерата.

— Много добре — каза Райън, а умът му заработи трескаво.

Започна да си представя всякакви страшни неща, които може да се бяха случили. Ако не е Бърт, значи братята му. Ако нещо беше станало с тях, никога нямаше да си го прости. Нямаше да му простят съпругите и децата им.

— По дяволите, Кити, кажи ми веднага лошите новини — изръмжа той. — Братята ми, нали?

— Братята ти са добре, Райън — увери го Кити. — Имаме още малко, да се качим в пещерата, после ще ти кажа всичко. И не са лоши новини — намекна, докато се катереше по издатината.

Райън я догони с лекота. Вземайки фенера от ръката ѝ, той я изтегли нагоре и я завлече в пещерата. После остави долу фенера и я притисна до гърдите си.

— Сега, малка дяволице, ще ми кажеш всичко. Ако новините ти не са лоши, значи са добри и съм ужасно готов за добри новини след всичко, което преживях напоследък.

— Губернатор Фремънт те е помилвал изцяло! — избликна радостта на Кити. — Братята ти бяха в Прескът, затова не чухме нищо

за тях в последните десет дни.

— Но... — Райън беше объркан. — Доказателствата срещу мене бяха неоспорими. Какво са казали на губернатора, че да ми даде пълно помилване?

— Излезе, че Бърт познавал губернатора. Служили заедно в армията, Фремънт познавал и баща ти. Бърт му обясни всичко в писмо, а братята ти го занесоха и са го потвърдили с факти. Ти си свободен, Райън! Свободен!

— Свободен — повтори той, като я вдигна и я завъртя, и продължи да я върти, докато не ѝ се зави свят.

— Пусни ме долу, Райън!

Очите му блеснаха дяволито, когато я положи на постелята.

— Това трябва да се отпразнува. Искам да се любя със съпругата си като свободен мъж.

Започна да я съблича с вдървени пръсти. Безброй чувства се бореха у него. Любов, страст, облекчение, предусещане, нетърпение. Но единственото чувство, което затъмняваше всички други, беше щастиято. Кити беше влязла в сърцето му и се беше заселила там. Тя му беше доказала, че съществува любов, че тя не е само илюзия, на която се отдават фантазьорите. И му беше показала, че на този свят има жени, достойни за доверие.

Хрумна му, че е търсил Кити през всичките години, които беше прахосал, затвърждавайки репутацията си на женкар. Страстта никога не можеше да замени любовта, но солидна доза страст, когато има любов, добавяше вълнение в брака. А у Райън имаше изобилие от любов и страст към Кити.

— Пръстите не ме слушат — каза той, докато се мъчеше с копчетата ѝ.

— Дай да ти помогна — каза Кити, отстранявайки ръцете му.

След миг и двамата бяха голи. Райън ѝ се нагледа до насита, после започна да я целува. Жадно. Търсейки устата ѝ с език, докато пръстите му разделяха гъстите, влажни къдрици между краката ѝ. Тогава устата му тръгна на пътешествие надолу, спирайки чак при влажните гънки, които преди миг беше галил. Дълга въздишка излетя от устните ѝ.

— Ох-х-х, Райън... да.

Той започна да я изследва щателно и дълбоко с език, устни, зъби. Когато ръцете ѝ стиснаха главата му, подканвайки го да се приближи още повече, той се почувства така, сякаш ще се пръсне, ако не сложи в нея нещо друго, а не езика си, и то много скоро. Мускусният ѝ вкус го подлудяваше.

Тя беше гореща и влажна; той едва се сдържаше, докато усещаше как ханшът ѝ се движи срещу устата му и слушаше виковете ѝ.

Едва тогава се надигна и навлезе дълбоко в нея, мускулите му се стегнаха и той се зарови дълбоко, много дълбоко. Отново и отново, докато не почувства първата ѝ плаха реакция. Ускори темпото, мускулите му се напрягаха, за да я отведат отново към непостижимия връх. Тя отметна глава и се изви срещу него. Той изстена. Тя беше стегната и топла, дива срещу него, докато се движеха заедно във великолепет ритъм. С огромно усилие той отложи кулминацията си, докато не я почувства как се свива около него. Тогава се изля в нея с вик на удовлетворение, който накара стените на пещерата да пеят.

Когато отново усети, че владее тялото си, той се отмести и се изтегна до нея. Минаха няколко дълги минути, преди да може да заговори.

— Всеки път, когато се любим, е по-хубаво от предишния.

Тя му се усмихна, прокледявайки с пръст къдравите косми около зърната му.

— Достатъчно хубаво ли е, за да не кръшка Райън Женкаря? — подразни го тя.

— Райън Женкаря вече го няма — увери я той. — Повече ще ти хареса новия Райън.

— Ще обичам ли новия Райън толкова, колкото обичах и стария Райън?

Той я целуна звучно.

— Гарантирам. Трябва ли да излизаме тази вечер от пещерата? Бърт и братята ми чакат ли ни в мисията?

— Тази нощ е наша — прошепна Кити.

Съблазнителната ѝ усмивка направи неизразими неща с тялото на Райън. Той усети как набъбва и се втвърдява, и разбра, че трябва пак да я вземе.

— Ще се срещнем в мисията утре сутрин. Всички.

Посегна към нея.

— Да се възползваме от уединението.

— Райън, почакай — каза тя и положи ръка на гърдите му. — Може би трябва да поговорим за бъдещето. Какво ще стане, щом излезем?

Той я изгледа озадачено.

— Мислех, че бъдещето ни е определено много отдавна. Ти си моя съпруга, любов моя, какво друго трябва да знаем?

— Най-напред трябва да решим къде ще живеем. Знам, че ти казах веднъж, че не мога да обичам мъжа, който е изоставил майка ми, но чувствата ми се промениха. Бърт ми стана много скъп. Не мога да напусна Аризона, докато той е жив. И после — ранчото. То един ден ще бъде мое. Как ти се струва да се установим в Аризона?

Райън мълча дълго, докато обмисляше отговора си.

— Искан ми се някой ден да се установя в Монтана — каза той накрая. — Ще ти хареса там. Харесал съм си едно парче земя на няколко мили от главната къща в ранчото. Земя на Дилейни е. Сигурен съм, че братята ми няма да имат нищо против, ако строя там. Знам, че не можем да напуснем Аризона, докато Бърт е жив, затова може да мине известно време, преди да ти го покажа.

— Ами ранчото?

— То е проблем. Какви са чувствата ти към него?

Райън се уплаши да не би дългото мълчание на Кити да означава, че тя не иска да напусне Аризона... никога.

— Не съм особено привързана към него, нито към Аризона — призна Кити. — Ще ми хареса да живея в Монтана. Никога не съм имала приятелки и изобщо никакви приятели. Ще ми хареса да се запозная със съпругите на братята ти. — Въздъхна замечтано. — Питам се как ли ще настигна тези „свършени“ жени?

— Няма значение кой какво мисли, ти си свършена за мене — заяви Райън. — Но ако говорим сериозно, можем да дадем ранчото под наем или да го продадем, когато... дойде време. Мисля, че на Бърт ще му бъде все едно. Той искаше само да опознае дъщеря си, преди да умре.

— Благодаря ти, че ме доведе тук — изрече тържествено Кити. — Съжалявам за всичко, което трябваше да изтърпиш заради мене, но без тебе никога нямаше да познавам истинския си баща.

— Ако си спомняш, буквално трябваше да те довлека дотук — подразни я Райън.

— Обичам те, Райън — каза тя, облегната на лакът, и целуна нежно устните му.

Това беше всичкото насърчение, което беше необходимо на Райън, и той я бутна назад и се плъзна между бедрата ѝ. Любенето им беше диво, прекрасно и...

Завинаги.

ЕПИЛОГ

Драй Гълч, Монтана. Три години по-късно

— Харесва ми изгледът от прозореца — каза Кити, докато гледаше към заснежените планини, величествено извисяващи се в далечината. — Толкова е различно тук. Летата са зелени и пищни, а зимите, макар че са сурови, са по-красиви от всички, които някога съм виждала. Все ми е едно колко сняг вали, само да сме на топло и удобно в тази прекрасна къща, която построи за нас.

— Не съжаляваш ли, че се отказа от ранчото в Аризона? — запита Райън и застана до нея пред предния прозорец.

— Никак — увери го Кити. — Бърт трябва да е разбрал какво чувствам, защото ни разреши да го продадем, преди да умре. — Тя въздъхна. — Не мислех, че Бърт толкова ще ми липсва.

— Той умря щастлив, любов моя — каза Райън. — Доживя да види сина ни. И съм сигурен, че е бил облекчен, когато научи, че Тереза се омъжва добре. Макар да не го издаваше, мисля, че се тревожеше за нея.

— И аз мисля така. Доволна съм, че Тереза му писа за брачните си планове, преди той да умре. Мисля, че беше доволен, като разбра, че бъдещето ѝ е осигурено.

— Трябва да сме благодарни за времето, което имахме с него. Докторът се изненада, че сърцето му изтрая толкова време — изрече замислено Райън. — Щастлива ли си тук, любов моя?

— Никога не съм била по-щастлива. Имам тебе и сина ни. И сега имам дом и семейство, които да обичам. Никога не съм очаквала да намеря такива чудесни приятелки като Зоуи и Сара и така да ми харесва да си прекарвам времето с тях. Просто знам, че децата ни ще станат добри приятели.

— Фамилията Дилейни се разраства много бързо — каза Райън — и аз давам своя дял за увеличаване на бройката.

— Потърка едва забележимата издутинка под ребрата на Кити.

— Не мога да повярвам, че пак ще ставам баща.

— Повярвай — каза Кити. — Само ми се искаше Бърт да беше тук, за да види второто си внуче как идва на бял свят.

— Ако има бог, Бърт знае — каза Райън, обръщайки я в ръцете си.

— Има бог — каза убедено Кити, — защото Той те даде на мене.

Дъщерята на Кити и Райън се роди след седем месеца. Дойде на бял свят ритайки, пиццейки и крещейки. Райън погледна червеното лице на малкото девойче с медноцветна коса и моментално се влюби за втори път в живота си. Нарече я Кейти. Райън я наричаше Кет.

Издание:

Автор: Кони Мейсън

Заглавие: Дивачката

Преводач: Славянка Мундрова

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 978-954-455-073-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12231>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.